

Yêu Em Không Dễ Đâu

Contents

Yêu Em Không Dễ Đâu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	60
21. Chương 21	64
22. Chương 22	67
23. Chương 23	70
24. Chương 24	73
25. Chương 25	76
26. Chương 26	79
27. Chương 27	82
28. Chương 28	85
29. Chương 29	88

Yêu Em Không Dễ Đâu

Giới thiệu

“Con gái à, đã chuẩn bị xong chưa?” – Một người phụ nữ ngoài 40 đẩy cửa phòng bước vào. – “Đâu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-khong-de-dau>

1. Chương 1

Tìm được một khu nhà cho thuê, phòng ở tít trên lầu 5, lại không có thang máy. đành chịu, tiền trong túi có hạn, từ đây phải tiêu xài nhẹ tay chút mới có thể sống sót đến ngày lãnh lương. Chủ nhà giao chìa khóa xong căn dặn vài điều rồi bước ra ngoài. Nhược Thi để hành lý qua một bên, ngồi xuống sofa nghỉ mệt. Nhìn quanh, nhà cũng không phải tệ, một phòng ngủ, bên trong có một cái giường và tủ quần áo, phòng khách có một bộ sofa, nhà bếp thì cũng đã cũ không có thiết bị gì nhiều và một nhà vệ sinh. Cô thở dài, dựa lưng vào ghế nhắm mắt nhớ lại một vài chuyện đã xảy ra.

Vài ngày trước, tại thành phố M, trong một quán café, ở chiếc bàn gần cửa kính có một thân ảnh nhỏ đang ngồi, một cô gái với mái tóc đen mượt xõa dài, thêm chiếc váy len màu xanh làm bật lên được màu da trắng hồng của cô.

Từ ngoài cửa một người đàn ông bước vào, nhìn quanh xong rồi đi thẳng lại chỗ cô đang ngồi.

Nhược Thi vẫn ngồi yên, lẳng lặng dùng ánh mắt quét từ đầu xuống chân người đàn ông đánh giá. Người này nhìn chắc phải hơn 30 tuổi, tóc được chải gọn gàng, à ít nhất chắc phải xài hết một chai keo mới có thể bóng và vào nếp ngay ngắn như vậy, đến nỗi gió thổi mạnh mà chẳng một cọng lông lay. Lại còn thêm cái môi bóng loáng đang mấp máy, nhất thời nhìn không được cô than lên một tiếng.

“Ồi mẹ ơi!”

Khoảng cách đã ngày càng gần, người đàn ông đã đến trước mặt, Nhược Thi ngược mắt lên nhìn, người đàn ông đưa tay ra. - “Xin chào tiểu thư, tôi là Lâm Thịnh”.

Nhược Thi đứng dậy bắt tay, mỉm cười gật đầu. - “Xin chào, tôi là Tô Nhược Thi”

Lâm Thịnh ngồi xuống gọi một tách cafe. - “Tô tiểu thư nhìn thật trẻ trung, xin hỏi năm nay đã bao nhiêu tuổi?”

“Tôi 22 tuổi, xin hỏi còn Lâm tiên sinh? Tôi trước khi đến đây cũng không biết được nhiều về ngài”.

“Tôi đã 37 tuổi, thứ lỗi tôi nói thẳng. Trước đây tôi chỉ lo chuyện làm ăn, vì muốn sau này cuộc sống có thể được khá giả nên hiện tại vẫn chưa lập gia đình. Giờ sự nghiệp đã ổn định, tôi chỉ muốn tìm một người vợ và sinh ỉn vài đứa con, tôi cũng đã gần 40 nên cũng không rảnh rỗi để theo đuổi tình yêu thơ mộng như mấy cô mấy cậu còn trẻ kia được. Nên buổi gặp hôm nay nếu không có trở ngại gì chúng ta có thể bàn thẳng đến chuyện hôn nhân”.

Hắn còn huyền thuyên vài điều gì đó nào là nhà cửa, xe hơi, lại còn tiền tiết kiệm rồi còn thêm tính đưa cái bản báo cáo sức khỏe ra nhưng mà sắc mặt của Nhược Thi giờ là một màu xám xịt rồi chẳng còn nghe lọt tai được câu nào nữa. Ngoại trừ một câu cuối khi hắn vừa thốt ra thì đầu cô như muốn nổ tung.

“Tô tiểu thư đã có kinh nghiệm vợ chồng chưa? Theo tôi thấy thì giới trẻ hiện nay hầu như ai cũng rõ, có khi chỉ mới học cấp 3 mà cũng đã trải nghiệm cả rồi ...”

Không đợi hắn nói tiếp, Nhược Thi chỉ đẩy đẩy gọng kính lên rồi phán một câu – “Chú à! Xem ra tôi không thích hợp với chú rồi. Tôi cần một người chồng, chứ không cần thêm người cha nào cả!”

Lâm Thịnh có hơi ngạc nhiên vì cách xưng hô của cô nhưng rồi sau đó chau mày một chút.

“Ày da Tô tiểu thư, cô yên tâm đi, tôi hiện tại muốn có một người con nối dõi, chỉ muốn biết cô đây đã có kinh nghiệm chưa? Việc cô có còn thuần khiết không tôi sẽ không để tâm đâu. Tôi không muốn phí thời gian để tới lúc đó còn phải chỉ dạy lại cho cô.”

Mặt cô giờ cắt không còn hột máu, mẹ nó đúng là lão mà, cái gì mà không quan trọng. Trình tiết của con người ta mà hắn xem không được kí lô nào sao. Tự nghĩ lại mẹ kiếm đâu ra cái tên hách dịch này, lần đầu tiên mà đem cho tên này thì còn cái quái gì là công sức nằng thủy chung chỉ muốn để dành cho người mà sau này sẽ gọi là “chồng” nữa.

Lâm Thịnh ngồi đối diện không thấy Nhược Thi có phản hồi gì nên tâm tình cũng hơi bực bội. Cô còn mãi lo vò đầu bứt tóc oán trách thì hắn nói thêm câu cuối cùng.

“Dựa vào cô mà muốn sinh con cho tôi hả? Xem ra mai mối dạo này kém thật, tiêu chuẩn tôi đưa ra quá rõ ràng rồi sao còn đưa tới một người non nớt như vậy.”

100 gram lòng tự trọng cuối cùng của Nhược Thi đã bị mấy câu chữ đó đè bẹp dí. Nhẹ nhàng tháo mắt kính ra, ánh mắt sắc lẹm của cô nhẹ liếc một cái.

“Này chú, tuổi như chú thì không xứng với người còn thuần khiết như tôi đâu nha, chỉ sợ lấy tôi về chú lại xem tôi như con thì lại khổ!” - Nói xong lập tức lấy tui xách đi ra ngoài

“Cô là con gái mà ăn nói vậy sao ... !! TÍNH TIỀN.” – Lâm Thịnh then quá nên quát lớn tiếng.

Ra khỏi cửa, tâm tình đã bực bời lại đúng ngay giờ không đón được chiếc taxi nào nên đành ôm ngực dậm chân mà tự đi một đoạn đường để bắt taxi tiếp.

Ở trong quán, Lâm Thịnh tính tiền xong định rời đi thì thấy phải người quen ngồi ở bàn đối diện – “Chào chủ tịch, cậu đã về nước sao?”

Người đàn ông vẻ mặt tuấn tú, uống một ngụm cafe xong mới nói chuyện– “Xem mắt à?”

Lâm Thịnh chợt phát giác chắc lúc này đã bị nghe thấy hết cuộc nói chuyện nên mặt lộ rõ vẻ xấu hổ.

“À thật ngại quá, chắc đã làm phiền đến cậu, bọn trẻ thời này thật không biết phép tắc.”

Người đàn ông nét mặt vẫn vậy không có ý kiến gì, Lâm Thịnh thấy vậy cũng chào hỏi thêm mấy câu rồi chào tạm biệt.

Nược Thi về đến nhà, thì liền bị mẹ bằm ột trận, xong thì khóc lóc nói cô không biết thương cái thân già này, tìm một chỗ ổn định cho cô vậy mà cô cứ lo kén chọn.

Cô nghe riết quen, chịu không nổi nên vào phòng rồi khóa cửa lại. Tưởng sẽ yên được vài ngày nhưng mới sáng hôm sau thì mẹ cô lại nói ba ngày nữa tiếp tục đi xem mắt, lần này là một người vừa từ Mỹ về, còn bảo cô cứ yên tâm, vì là con của bạn thân mẹ. Yên tâm cái nỗi gì, vậy là trong ba ngày tới, cô lên kế hoạch, chạy đến trường xin hiệu trưởng cấp cho cái giấy giới thiệu. Rồi chuẩn bị mọi thứ cần thiết mang đi, đợi đến khi mọi người nghĩ cô đã an phận thì lập tức vọt._____

Chộp mắt được một chút thì điện thoại vang lên – “Xin chào, tôi là Tô Nhược Thi”.

Đầu dây bên kia là một giọng nói trong trẻo, nhẹ nhàng.

“Xin chào Tô tiểu thư, tôi là thư kí La Nhã Nhã ở tập đoàn tài chính Quan thị, tôi điện thoại để nhắc nhở cô sáng mai 8 giờ hãy đến phòng kế toán để báo danh”.

“À tôi đã rõ rồi, cảm ơn La tiểu thư”.

Đến 9 giờ tối, Nhược Thi quyết định ra ngoài kiếm gì đó ăn, sẵn tiện đi dạo làm quen đường. Ăn no nê ở các quầy hàng ven đường, cô đi vào khu chợ đêm chuyên bán đủ các mặc hàng mà giá thì cực rẻ. Đến khi đi đã chán rồi thì trên tay cũng xách một đồng đồ mới mua.

“Xài nhẹ tay cái nỏ gì, nhưng đồ đẹp quá mà lại rẻ không mua thì lại có lỗi với bản thân”

Trên đường về nhà, cũng đã hơn 10 giờ, đường gần đến khu nhà trọ thì người cũng vắng hẳn. Vì ở khu này vốn đã cũ nát nên đèn đường đã hư cũng không ai quan tâm đến việc sẽ sửa chữa.

Đột nhiên từ một góc nhay vọt ra một người bám lấy tay của Nhược Thi.

“Làm ơn ... giúp tôi”

Nhược Thi bị dọa đến thất kinh, nhất thời không nói nên lời, cô gái kia tiếp tục lay tay của Nhược Thi

“Tôi bị người ta đuổi theo, cô làm ơn giúp tôi trốn họ ...”

Nhược Thi hoàn hồn lại, nghe vậy cũng không nói gì thêm liền kéo tay cô gái đó nép vào một cái khoảng trống nhỏ giữa hai căn nhà trốn.

Lúc này có khoảng 4 tên mặc bộ âu phục đen, đeo kính đen chạy tới.

“Mất dấu rồi” – Một trong 4 tên tức giận quát.

Từ xa có 2 chiếc xe chạy đến.

“Chúng bây làm việc kiểu gì mà bắt không nổi một người, về biết ăn nói thế nào với cậu chủ đây!”

“Mau lên xe đi”

Thoáng thấy bên ngoài yên tĩnh, cũng nghe được tiếng xe chạy đi, lúc này Nhược Thi và cô gái kia mới bước ra. Nhìn tới lui cuối cùng quyết định quay trở lại nhà trọ.

Vào trong nhà bật đèn lên, lúc này Nhược Thi mới nhìn rõ được người mình vừa cứu, cô gái này thật xinh đẹp nha, là da trắng ngần, mặc một bộ váy dài màu đen đứng dưới ánh đèn thật nổi bật, những loạn tóc xoăn được búi cao lên để lộ cái cổ trắng dài ra. Thoạt nhìn là biết thân thể không bình thường à.

“Tôi là Tô Nhược Thi, cô tên gì?”

Rõ ràng vừa thoát chết trong gang tấc vậy mà trông cô gái này không hề có vẻ sợ hãi mà ngược lại trên người toát ra vẻ quý phái lạ thường.

“Tôi là Hàn Cách, cảm ơn vì lúc này đã giúp tôi, nhưng mà ... tôi hiện tại cũng không biết đi đâu, nên xin hỏi, tôi có thể ở lại đây không?”

Nhược Thi có hơi lung túng nhưng rồi cuối cùng cũng nhận lời.

“Không vấn đề gì, nhưng là ở đây thật rất chật chội, nếu cô không ngại thì cứ ở đây.”

Hàn Cách vui mừng không ngờ được đáp ứng, vội ôm chầm lấy Nhược Thi

“Ô hay quá, cô yên tâm, tôi sẽ cùng chia tiền phòng không để cô chịu thiệt đâu”

“Nhưng mà ... chuyện vừa rồi là sao hả?” – Nhược Thi vẻ mặt đầy nghi ngờ hỏi, nhưng cũng biết trước được cô chắc là tiểu thư nhà nào bỏ trốn như mình đây, vì xem ra cách ăn mặc thì chắc không phải là thiếu nợ người ta rồi.

Hàn Cách thấy Nhược Thi cũng không phải người xấu nên không có ý định giấu vậy là kể hết đầu đuôi luôn.

Hàn Cách 22 tuổi, vì cha mẹ mất sớm nên từ nhỏ cô luôn được người cậu cũng là người thân duy nhất nhận nuôi. vừa tốt nghiệp đại học ở Mỹ nên trở về nước. Lúc trở về thì được đưa đến một buổi tiệc, được mọi người nói lại là tiệc mừng cho việc tập đoàn Quan thị sắp cho khai trương một khách sạn 6 sao. Vậy là cô ăn mặt trang điểm thật lộng lẫy, cũng sẵn mừng việc sau 6 năm mới trở về nước. Nhưng không ngờ, đến khi nghe người cậu thân yêu nhất của mình đứng trên bục nói đến lý do của buổi tiệc này là để thông báo với báo chí là Hàn Cách sẽ đính hôn cùng con trai của tập đoàn Hưng thị - Hưng Hòa thì cô lập tức tức vẩy bỏ chạy. Nhưng hận nhất là, người con trai cô yêu suốt 10 năm vẫn không quên, khi biết được việc này xảy

ra thì vẫn im hơi không dám lên tiếng đứng ra giành lại cô. Là hần, Thái Thiên La – trợ lý đắc lực của cậu cô.

Nhược Thi thấy Hàn Cách cùng mình thật giống nhau đều bị người nhà bức hôn, cả hai thấy ảm ức quá vậy là ôm nhau khóc miết, còn vỗ vỗ lưng an ủi nhau.

Đến sáng ngày hôm sau, cũng là ngày Nhược Thi sẽ đến tập đoàn Quan thị báo danh.

“Tớ biết rất nhiều về Quan thị, nếu gặp trở ngại thì cứ hỏi tớ, nhưng nhờ cậu, nhớ nghe ngóng thông tin dùm nha. Cần thận đừng để họ biết tớ ở đây, mấy ngày này tớ cũng sẽ cẩn thận không đi ra ngoài. Trông cậu vào cậu.”

Nhược Thi trước khi đi bị cản dặn một tràn nhưc cả óc. Cổ tiểu thư này thật đơn thuần dễ gần, không kiêu ngạo như cô vẫn tưởng.

Tập đoàn Quan thị

Nhược Thi bước vào trong đến chỗ quầy tiếp tân hỏi – “Xin chào, tôi là Tô Nhược Thi muốn đến phòng kế toán để báo danh”.

2. Chương 2

Người phụ nữ trung niên với mái tóc nâu, những loạn tóc xoắn dài được buộc lại rất gọn gàng, thân hình hơi gầy làn da trắng mịn ngược lên nhìn cô rồi mỉm cười.

“Xin chào Tô tiểu thư, mời cô lên tầng 15 gặp trưởng phòng Lâm Thịnh để báo danh.”

“Cám ơn” – Lâm Thịnh a, cái tên nghe thật quen tai nhưng nhất thời không nghĩ ra được nên thôi cho qua luôn.

Bước vào thang máy cùng với một người nữa, Nhược Thi nhấn tầng 15, người còn lại nhấn tầng 30 – tầng cao nhất.

Nhược Thi đi tới đứng sau lưng người thanh niên, thoáng nhìn được người này gương mặt thanh tú, mái tóc hơi dài thật mịn nhìn thật hợp với gương mặt, thân mặc bộ âu phục màu đen, áo sơ mi trắng bó sát vào người thật lịch lãm.

Thang máy đi đến tầng 10 thì ngừng lại mở ra, có một người phụ nữ trẻ, thân mặc váy liền dài, tóc xoắn ngang vai bước vào nhấn tầng 18.

“Chào Thái trợ lý” – Người phụ nữ cuối chào.

“Chào”. – Người họ Thái gật đầu chào lại rồi cũng không nói gì thêm.

Họ Thái hả? Lại làm trợ lý, trùng hợp là lên tầng cao nhất – nói mà người cầm quyền cai trị, a a a không lẽ là người mà Cách Cách nói đến.

Nhược Thi hơi tò mò nghiêng mắt nhìn xem người mà Cách Cách yêu sâu đậm vậy thực ra có mị lực gì, vừa quay qua liền đụng phải ánh mắt của Thiên La. Hoảng hồn liền quay mặt lại không dám nhìn nữa. Đến tầng 15 cửa thang máy mở ra, bước ra ngoài thang máy Nhược Thi cũng không dám quay lại nhìn thêm chút nào nữa.

Đi được vài bước, đột nhiên có tiếng nói quen thuộc gọi.

“Tô tiểu thư, không ngờ được gặp ở đây!”

Nhược Thi quay lại thì cả kinh, ôi mẹ ơi oan nghiệt.

“Không ngờ Tô tiểu thư chính là cô nhân viên mới à! Xin chào, tôi là trưởng phòng đây.” – Lâm Thịnh đắc ý nói

Nhược Thi không biết hồn phách mình bay về nơi nào rồi, vẫn cứ ngẩn ngơ nhìn người trước mặt.

Lâm Thịnh không đợi Nhược Thi hoàn hồn, liền nói tiếp – “Hãy theo tôi vào văn phòng”.

Nhược Thi như bị bỏ bùa cũng không nói gì chỉ lảo đảo đi theo sau. Bên trong văn phòng, thật rộng nha, cũng thật sạch sẽ. Nhược Thi lắc lắc đầu không nghĩ lung tung nữa, chỉ mong sao ông chú này sẽ là người công tư phân minh.

“Trưởng phòng Lâm, công việc tôi phải làm là gì?” – Nhược Thi bước lên phía trước hỏi.

Lâm Thịnh lúc này nhướn mày lên nhìn Nhược Thi – “Ôi tiểu thư, cô nghĩ là tôi sẽ để cô làm ở phòng kế toán này à?”

Thôi rồi, cái ông chú đáng ghét.

“Hiện tại phòng kế toán cũng không thiếu người, tạm thời cô cứ ở đây làm vài việc vặt đi, đợi khi tôi tìm được chỗ thích hợp, sẽ đưa cô tới đó.”

Nhược Thi thấy khó chịu lắm rồi, để cái loại người này ngồi ở nơi cao như vậy, chẳng phải là quá bất công sao. Thấy nhần nhin cũng không được lợi ích gì nên thôi có bao nhiêu thì xả ra hết.

“Trưởng phòng Lâm à, chú thật làm tôi thấy vọng a, công tư chú không phân biệt được à? Nói vậy để leo lên vị trí hiện tại chắc là chú cũng tốn nhiều thời gian lắm nên mới phải mời mai mối mà kiếm vợ.”

Nghe vậy mặt Lâm Thịnh giờ đã tái hơn miếng thịt bò rồi – “Cô ... cô ... sao không biết lễ phép vậy hả?”

“Chú à, tôi vẫn xưng hô lễ phép đó thôi, còn gì làm chú chưa hài lòng nữa, giờ tôi phải ra ngoài để làm những việc vặt mà chú nói đây.” – Nói xong Nhược Thi đi ra ngoài đóng cửa cái RẦM rõ mạnh.

“Con ranh chờ xem, ta đây đối với oắt con nhà người thế nào!” _____

Suốt cả buổi Nhược Thi cứ chạy tới chạy lui, photo văn kiện, pha café, đến trưa còn phải đi mua thức ăn dùm các cô chú máu mặt nữa. Thật khổ nha!

Ở căn-tin, đang ngồi nhấm nháp bữa trưa, cô quyết tâm phải ăn nhiều nha để còn chống chọi cả buổi chiều nữa. Điện thoại lúc này vang lên, là Cách Cách gọi.

“Cách Cách, có chuyện gì à?”

“Thi Thi a~~” – Tiếng Cách Cách than dài. – “Mình thật chán chết đây, chỗ cậu không có tivi, không máy tính, cả tủ lạnh cũng không, mình cứ bị nhốt ở trong này chết mất thôi”.

Nghe vậy Nhược Thi cũng hết cách với cô tiểu thư này luôn rồi. – “Mình nói cậu nghe nha, mình cũng là kẻ bỏ nhà đi thôi, ở mới được mấy ngày là đã tiếp nạp cậu, đợi cuối tháng lãnh lương mình sẽ bắt đầu dành dụm rồi mua vài thứ mà, cậu cũng phải tìm việc gì làm, mình không nuôi cậu đâu!”

“Đợi a? Tháng cậu làm chỉ được không tới 1 vạn. Tình trạng hiện tại mình sao ra ngoài được, nhưng mà” – Hàn Cách áp úng cũng làm cho Nhược Thi thêm tò mò.

“Nhưng cái gì? Có phải tiểu thư cậu đây lại nghĩ ra cái trò gì không?”

“Ày da, có nhưng mà tối về sẽ nói với cậu. Rất đơn giản nha, nhưng việc này không dành cho người yếu tim, có thể kiếm được hơn một vạn. Tối về sẽ nói, bye cậu!” – Nói xong Hàn Cách cúp máy rồi bắt đầu ngồi suy nghĩ kế hoạch kiếm tiền, phải cho thật hoàn mỹ để không tổn hại gì đến Nhược Thi.

Thật sự nếu dễ kiếm tiền như cậu nói thì mình sẽ bỏ công việc ở cái nơi quái này! – Nhược Thi thầm nghĩ vậy.

Trở lại làm việc, nhờ có Nhược Thi mà mọi người ở đây cũng rảnh rỗi được chút, cứ có việc gì chạy tới chạy lui là kêu cô đi làm. Còn họ thì ngồi thảnh thơi đó nhìn, biết sao được, Lâm Thịnh đã nhờ họ chăm sóc đặc biệt cô nhóc này mà. _____

Nhược Thi về đến nhà cũng đã là 7 giờ tối.

“Oa, sao cậu về muộn vậy?” – Cách Cách chạy ra xách đồ dùm Nhược Thi. (Cô tiểu thư này tính tình rất dễ chịu nha.)

“Mình đi mua đồ ăn nè, nhà không có tủ lạnh nên không thể mua nhiều thứ tươi sống để bảo quản, đành phải mua sẵn về ăn thôi”

Cả hai cùng dọn đồ ăn ra, cùng ngồi trên bàn ăn, vừa ăn vừa nói chuyện.

“Cậu vẫn muốn kiếm tiền chứ?” – Hàn Cách hỏi

“À nhớ rồi, lúc sáng cậu nói làm gì mà kiếm được hơn 1 vạn hả?” – Nhược Thi không ăn nữa mà nhìn Hàn Cách, đợi cô trả lời.

“Vậy mình nói thẳng luôn nhé, trước tiên cậu phải tin mình là chuyện này mặc dù nghe thì nguy hiểm nhưng mình đảm bảo cậu sẽ không tổn hại gì, đảm bảo cậu sẽ được bình an vô sự đến khi chuyện này kết thúc. Tin mình nha!” – Thấy Hàn Cách nói có vẻ nghiêm trọng nên Nhược Thi cũng có phần lo sợ.

“Cậu làm mình sợ nha, nhưng cậu nói xem là chuyện gì?”

“Cậu không phải người ở đây nên chắc không biết, ở đây có rất nhiều quán Bar nổi tiếng, mỗi nơi đều có một kiểu hình riêng để phục vụ. Mình là muốn cậu, đêm nay hãy đến Bar Lạc Hoa tìm gặp chị Linh và nhờ chị giúp đỡ, lúc đó chị sẽ tìm cho cậu một người khách, tiền sẽ trên 1 vạn còn tùy ở cậu nữa ...” – Không đợi Hàn Cách nói tiếp.

“STOP! Cậu vì cái tivi, cái tủ lạnh mà kêu mình bán thân à?” – Nhược Thi thật tức giận, miệng lớn tiếng quát, cơm phun phèo phèo về phía Hàn Cách.

“Ta liều chết với nhà ngươi” – Nói xong liền chạy qua kẹp chặt cổ Hàn Cách.

Hàn Cách bị kẹp cổ, cơm canh trong miệng cũng phun hết ra ngoài. – “A A, Thi Thi đại nhân, ta chưa nói hết mà, đây chỉ là giới thiệu sơ lược thôi, vẫn chưa vào vấn đề chính mà”.

“Được a, cậu mau dọn dẹp hết chỗ này, xong ra sofa ngồi giải thích rõ ràng, không xong là mình trối cậu rồi quăng trước cửa Quan gia.” – Nhược Thi mặt lộ vẻ tức giận, cho là mình cứ nhầm đưa bạn phản bội rồi. Cô đi ra ngoài ngồi phịch xuống sofa.

Hàn Cách trong bếp ầm ỨC hết biết, bồng tiểu thư mà phải làm những việc này nha. Dọn dẹp xong cô rót 2 ly nước đem ra ngoài ngồi xuống cạnh Nhược Thi.

“Nói nhanh, mình không có kiên nhẫn” – Nhược Thi không thèm nhìn cô lấy 1 cái, đang rất giận rồi.

“Cậu mình là khách VIP ở Lạc Hoa, mặc dù mình sống ở Mỹ, nhưng mình biết, đêm nào cậu mình cũng đi Bar không về nhà, kế hoạch của mình là, cậu sẽ được chị Linh dẫn đến gặp cậu mình. Vì cậu là xứ nữ nên hãy đòi tiền là 10 vạn nha. Cậu mình chỉ tiền ấy chuyện này rất mát tay, đến khi đưa vào phòng rồi cậu hãy làm như hoảng sợ rồi xin tha, nói cậu chỉ 16 17 tuổi thì cậu mình sẽ để oắt con như cậu đi. Cậu mình là người rất có đạo đức nha, dù có ham muốn thì cũng không tới mức ăn trẻ vị thành niên đâu!” – Nói xong Hàn Cách liếc nhìn xem Nhược Thi phản ứng thế nào nhưng mà thiệt đáng sợ nha, mặt tối đen lại luôn rồi. – “Tỷ tỷ, tỷ thấy thế nào? Ha, ...ha” – Hàn Cách cười gượng.

Nhược Thi quay qua nhìn một lúc, rồi nhe nanh cười quỷ dị với Hàn Cách – “Đại tiểu thư ơi, vậy cậu ỉnh biết. Cho dù Quan Hạo Thần là có tính người đi, nhưng sao cậu biết được là mình sẽ được hắn chọn, lại còn mình là nhân viên trong công ty hắn, gặp mặt hắn nhận ra thì sao? Còn nữa ... mình như thế này có chỗ nào giống 16 17 tuổi hả?” – Vừa nói Nhược Thi vừa chỉ chỉ vào ngực và mông mình để ám chỉ.

“Cậu khéo lo, ở cái nơi đó để gặp được cậu mình thì Thi Thi cậu phải vượt qua các yêu nữ khác nữa, không dễ gì mà gặp đâu! Và mình quen với chị Linh, trước đây chị là người tình của cậu mình, nhưng sau này kết hôn vậy là cả 2 xem nhau như bạn bè. Yên tâm mình cũng sẽ đi theo, nếu có trục trặc, cậu mình nếu thật thú tính nổi lên thì mình sẽ xông ra cứu cậu.” – Hàn Cách vừa nói vừa vỗ ngực làm vẻ chắc chắn.

“Nói như cậu, vậy là cậu cũng không chắc nếu hắn biết mình chưa đủ tuổi thì cũng chưa hẳn là sẽ tha ỉnh?”

“Ồ, cái này thì ... truyền thuyết kể lại như vậy đó!” – Đúng là Hàn Cách cũng không chắc lắm! Thật ra thì những gì mà Hàn Cách biết là do trước đây khi ở Mỹ thường liên lạc với Thái Thiên La qua mail, trong lúc nói chuyện phím thì có nghe Thiên La nhắc tới.

“Cái gì mà truyền thuyết! Để mình suy nghĩ, đúng thật là mình cần tiền, nhưng như vậy thì nguy hiểm quá!”

Nhược Thi thật khó nghĩ, nhưng mà nghĩ lại cái này giống như là giúp Cách Cách đi lừa tiền gia đình nó vậy. Hừ!

Vậy là cuối cùng, Nhược Thi bị lời nói đảm bảo của Hàn Cách thuyết phục. Khoảng 8 giờ 30 phút tối. Lúc này quán bar Lạc Hoa đang chuẩn bị mở cửa kinh doanh. Có hai thân ảnh ăn mặt kín mít đang ngờ đang đi vào bar bằng cửa thoát hiểm.

Hàn Cách xoa tóc, đội chiếc nón len màu tối, đeo thêm kính che kín gần hết gương mặt nói. – “Thi Thi, tớ cải trang là để không bị người khác bắt được, cậu thì mặc cái gì cũng ăn mặt kín mít hả? Nếu cảnh sát mà bắt gặp không chừng còn bắt cả 2 về điều tra.”

Nhược Thi mặt áo khoát dày đội nón lên cũng nhìn thật đáng ngờ. – “Vào những nơi thế này xấu hổ chết đi được.”

“Cái gì mà xấu hổ, nơi đây toàn người có tiếng đến, nếu thấy tiện thì cứ quyền rũ đại một người đi.”

“Ngậm cái miệng cậu lại, giờ phải đi đâu nữa đây?”.

“Mình biết phòng của chị Linh, chúng ta cứ đi thẳng đến đó, gắng tránh mấy tên bảo vệ là được.” – Hàn Cách cảm thấy thật may mắn vì nơi này vẫn như trước chẳng hề thay đổi, nên cô mới có thể dẫn Nhược Thi vào dễ dàng như vậy, nếu không nãy giờ bị Nhược Thi bầm chết a.

3. Chương 3

Đi loanh quanh một hồi, cũng tránh được không ít bảo vệ, giờ cả hai đang đứng trước một căn phòng, cánh cửa thật lớn trang trí cũng thật xa hoa. Hàn Cách tiến đến gõ cửa.

Bên trong một giọng nữ trầm ấm vang lên – “Vào đi!”.

Cả 2 cô gái mở cửa bước vào trong, Nhược Thi quay lại đóng kín cửa nhưng vẫn không rời mắt người phụ nữ trước mặt, thoát nhìn người này thật trẻ nha không như Cách Cách nói là cô ta đã 30 tuổi, người mặc chiếc váy tím dài xuống đất, cổ áo hơi trễ xuống làm lộ phần ngực trắng nõn, mái tóc xoăn màu nâu được xoa ra bồng bênh. Đúng là chị Linh, chị đang ngồi trên bàn làm việc xem gì đó trên máy tính, bất giác có người đi vào chị ngẩng mặt lên xem. – “Hai người là ai?” – Chị Linh có hơi đề phòng, ở đây có đầy bảo vệ, họ lại lạ mặt không thể đi thẳng vào như vậy được, Linh đưa tay vào hộc bàn tay chạm vào tới khẩu súng. Lúc này Hàn Cách biết chị định làm gì liền vội bỏ lớp nguy trang tiến lại.

“Chị Linh không cần lấy súng, là em đây ... Hàn Cách đây!”

Đứng một bên nãy giờ, Nhược Thi liền hoàn hồn lại nhất thời cả kinh khi nghe tới súng, mà sao cô tiểu thư này lại có thể bình tĩnh tới vậy nha.

Linh liền nhận ra, mặc dù xa nhau hơn 6 năm nhưng vẫn không quên được thân ảnh nhỏ bé cùng giọng nói nũng nịu này! Linh liền chạy đến ôm lấy Hàn Cách nựng nựng mặt cô.

“Cách Cách?! Sao lại xuất hiện ở đây? Hạo Thần có gọi cho chị, còn dặn là không được tiếp tế cho em mà phải lập tức bắt em về.”

“Hừ, cậu út thật đáng ghét, nhưng chị tuyệt đối đừng làm vậy nha.” – Hàn Cách vẫn ôm chặt Linh làm nũng.

“Nha đầu, chị đây sẽ không bán đứng em, nhưng tìm chị có việc gì? Tối nay Hạo Thần sẽ đến!”

“Để em giới thiệu với chị một người bạn, Nhược Thi cậu lại đây!”

Nhược Thi bước lại gần thì Linh và Hàn Cách cùng buông nhau ra, Linh liền tiến tới hai tay nhéo nhéo má Nhược Thi. – “Oa, bé con này thật đáng yêu!”

Vậy là Hàn Cách bắt đầu kể hết mọi chuyện cho Linh nghe, bắt đầu kể từ lúc được Nhược Thi giúp đỡ cho đến kế hoạch sẽ làm hôm nay đó là lừa tiền Hạo Thần.

Linh nghe xong cũng tiến thoái lưỡng nan, Hạo Thần từng 1 thời gắn bó với cô, dù cô không phải là người duy nhất bên cạnh nhưng cô biết, Hạo Thần đối đãi mình tốt hơn những nữ nhân khác. Linh không chỉ là tình nhân mà còn là người bạn để hấn tìm đến khi sầu não. Sau khi kết hôn Linh cũng không quan hệ gì nữa nhưng vẫn thường xuyên tiếp chuyện cùng Hạo Thần.

Còn cô bé Hàn Cách này, còn nhớ khi cha mẹ mất thì cô được 12 tuổi, được Hạo Thần đem về nuôi dưỡng. Đi đâu Hạo Thần cũng dẫn cô theo, vậy là Linh cũng từ đó mà thân thiết với Hàn Cách. Năm 18 tuổi, Hạo Thần đưa cô sang Mỹ học tập, giờ sau 4 năm đã trở về nhưng vẫn luôn thích gây chuyện như xưa. Thật không có cách nào để chán ghét cô bé này.

Linh xoa xoa thái dương mình – “Cách Cách em làm chị thật khó xử nha. Tuy 3 năm nay chị và Hạo Thần không gì khác ngoài bạn bè, nhưng cũng không vì thế mà làm chuyện có lỗi với anh ấy được.”

Hàn Cách bĩu môi – “Cậu chỉ là bạn bè với chị thôi, nhưng còn em là em gái của chị a! Chị đừng bỏ mặc em à! Chị ~”

Linh phì cười, chợt nghĩ không cách nào với cô bé này, quả thật cô cũng xem Hàn Cách như em gái mình lâu rồi. Vậy là chấp nhận đề nghị giúp cả hai thực hiện kế hoạch.

Hàn Cách còn nói lấy được 10 vạn sẽ chia 30% cho Linh, nhưng Linh từ chối nói là cô đã nhận quá nhiều của Hạo Thần rồi.

Nhược Thi cũng không nói nhiều chỉ cảm thấy xã hội này thật khó hiểu, thật đen tối. Cô thật không muốn phải sống trong thế giới ngầm này. Nhưng cũng không khỏi bội phục chị Linh, cô nghĩ chị thật xứng làm thần tượng của mình.

Linh sắp xếp một căn phòng ở tầng 4 cho cả hai, giúp cho Nhược Thi trang điểm lại rồi thay y phục. Đợi Linh ra ngoài xem xét nếu thành công thì sẽ đưa Nhược Thi đến căn phòng khác.

Giờ đã là 9 giờ, quán bar chính thức mở cửa. Khách ra vào đều là người trong giới kinh doanh, có cả những nghệ sĩ nổi tiếng. Hầu hết mọi người bước vào đều sẽ bước qua nói vài lời với chị Linh rồi sẽ được tiếp viên dẫn đến bàn ngồi, điều này chứng tỏ Linh cũng rất có chỗ đứng.

Bar thật đông khách, nhưng phòng thì không bao giờ thiếu, Linh năm 18 tuổi thì đã là tình nhân của Hạo Thần, ở chung được 2 năm hấn xây bar này cho Linh đủ để biết hấn coi trọng Linh. Hấn hiểu rõ Linh là người không tham vọng, tham vọng lớn nhất của cô cũng chỉ là muốn được bên hấn – hấn biết, và hấn cũng rất rõ mình không thể cho cô gì hơn hai chữ tình nhân. Đối với hấn, tình cảm thật là một thứ xa xỉ, nhưng cũng không có nghĩa là hấn chưa từng nghĩ đến sẽ đưa cô lên làm Quan phụ nhân, nhưng mà ... đến khi cô 27 tuổi, cái tuổi mà cô không còn đảm đương nổi vị trí tình nhân số một trong lòng hấn nữa, cô nói cô muốn kết hôn. Hấn không trách còn chúc cô hạnh phúc. Vậy là cô kết hôn cùng người bạn thời cao học, hấn thật thương cô – cả hai sinh ra một bé trai trắng trẻo đáng yêu nay đã được 3 tuổi. Cô giờ hạnh phúc bên gia đình nhưng vẫn không quên được hơi ấm bao năm qua Hạo Thần dành cho cô.

Bar Lạc Hoa có 4 tầng, tầng 1 bên trong là nhà bếp lớn phục vụ các món ăn bên ngoài là sảnh lớn, mỗi đêm sẽ có ca sĩ đến hát và các màn khiêu vũ. Tầng 2 và 3 là phòng dành cho khách muốn nghỉ lại. Tầng 4 là chỗ của Linh và phòng nghỉ của các nữ nhân trong bar. Ngoài ra bar còn có các giao dịch khác như Hàn Cách nói, thường thì Linh sẽ nhận hoa hồng là 20%.

Hơn 10 giờ, từ cửa một nam nhân cao lớn thân mặc Âu phục màu đen bước vào, hấn không nhìn Linh cũng không chào hỏi mà đi thẳng lên tầng 3, nơi đây có một căn phòng Không dành cho khách, cũng không ai

được vào, cả người dọn dẹp cũng không, những việc này Linh luôn đích thân làm, phòng này là dành riêng cho hắn – Quan Hạo Thần.

Linh thấy hắn đã đến, cũng không nói chuyện với khách nữa đợi hắn đi vào thang máy trước Linh cũng đợi thang máy khác đến rồi lên theo.

Đến căn phòng của hắn, Linh đẩy cửa bước vào, thấy hắn đang ngồi dựa vào sofa nhắm mắt lại, cô nghĩ hôm nay chắc hắn làm việc rất mệt.

Cô bước đến quầy, rót 2 ly rượu rồi đến ngồi cạnh hắn. – “Anh mệt lắm sao?”

Hắn mở mắt ra đón lấy ly rượu một hơi uống sạch. – “Cách Cách có tìm em không? Nó cứ như bốc hơi, trang sức anh tặng nó cũng vứt hết. Nó thật thông minh khi biết trong đó có định vị”

Linh thấy hơi chột dạ, cô sắp lừa hắn – “Sống với anh lâu như vậy, chẳng lẽ anh cho là cô bé không biết rõ mánh khỏe của anh sao? Cách Cách thật trẻ con mà, em mà thấy sẽ không chần chừ bắt đền cho anh”

Hạo Thần nhìn Linh, hôm nay hắn uống nhiều rượu do vừa có cuộc xã giao, hắn dùng đôi mắt ướt ác nhìn Linh, tay bất chợt đặt sau gáy Linh định hôn cô.

“Hạo Thần, không được!” – Cô nói dối, chưa bao giờ cô muốn anh như lúc này nhưng căn bản cô không muốn làm việc có lỗi với chồng, cô vẫn luôn giữ mình thật tỉnh táo trước mọi lực của người đàn ông này.

“Anh xin lỗi, quên mất!” – Hắn thì thào, nói xong môi nhếch lên, nụ cười thật khổ, lòng cô cũng thật đau.

Không muốn kéo dài thêm, cô thấy đây là cơ hội tốt nên đi thẳng vào kế hoạch. – “Có một cô bé đến tìm em, muốn giá 10 vạn, anh có muốn không ...?”

Hắn không nhìn cô, lấy trong túi áo ra một sổ chi phiếu viết vào đó vài nét rồi đưa cho Linh. – “Đưa cô ta đến đây”

“Đến đây?!” – Linh hơi ngạc nhiên, đây là phòng của hắn và cô mà, dù không còn phát sinh chuyện gì nhưng trước giờ cũng không ai khác cô bước vào.

Thấy được biểu hiện của Linh, Hạo Thần tiến lại gần đưa tay vuốt cằm Linh, cười mỉa mai – “Nơi đây không còn dành cho em nữa rồi, em còn kinh ngạc vì cái gì? Hãy đi nhanh anh không có kiên nhẫn đợi”.

Linh đỏ mặt vì hành động của hắn, lặng lẽ đứng dậy bước ra ngoài rồi đóng cửa lại. Đúng! Nơi này không còn dành cho cô, cả hắn cũng vậy, đã không còn thuộc về cô. Cô đã phản bội hắn thì còn mong muốn được gì nữa.

Đến phòng nghỉ ở tầng 4, Linh đưa chi phiếu cho Hàn Cách nói với cả hai đã thành công bước đầu. Có hai tên bảo vệ mặc đồ đen đợi trước cửa để dẫn Nhược Thi đi.

Hàn Cách nhét cái chai xịt cay mắt vào túi của Nhược Thi. – “Thi Thi, nếu mình vào cứu cậu không kịp thì dùng cái này, tuy là cậu út mình nhưng mình sẽ không trách cậu đâu!”

“Cậu nói gì hả? Vậy những gì cậu đảm bảo trước thì sao?” – Nhược Thi lúc này nghĩ người bị lừa chắc là mình chứ không phải là tên Quan Hạo Thần kia.

“Cách Cách, không được làm vậy!” – Linh ra sức ngăn cản ý định của cô nhưng lúc này Hàn Cách cũng không nghe nữa mà đẩy Nhược Thi ra ngoài.

Đứng trước căn phòng sang trọng, thật lớn a, Nhược Thi ngẩng mắt lên nhìn. Một người bảo vệ mở cửa hơi cúi người nói – “Mời tiểu thư vào, tiên sinh đang đợi.”

Nhược Thi nuốt nước miếng cái ực chậm chậm bước vào, tay nắm chặt túi xách không quên lời Hàn Cách dặn.

Trong phòng không bật đèn, Hạo Thần ngồi ở ghế sofa vẫn nhắm nháp ly rượu quan sát cô gái nhỏ này.

Nhược Thi mặc bộ váy ngắn màu hồng của Linh đưa làm lộ cặp đùi thon dài, vai được để hở, tóc được uốn lọn rồi quấn lên làm lộ cái cổ trắng dài. Gương mặt qua bàn tay trang điểm của Hàn Cách trông cô như người khác, trên người cô toát lên vẻ quý phái làm cho người khác không dám mạo phạm.

Khi bước vào thì cửa được đóng lại, Nhược Thi nhìn thấy có cái bóng đen ngồi đằng xa nên nhất thời khựng lại.

“Lại đây!” – Hạo Thần đưa tay ra phía trước giọng nói lạnh lẽo cất lên.

Mà lúc này Nhược Thi như bị bỏ bùa chân cũng tự nhiên tiến lên trước. Hạo Thần lấy tay đặt ngang eo Nhược Thi kéo cô ngồi lên người mình. Giật mình vì hành động này Nhược Thi muốn lui lại cũng đã không kịp. – “Tiên sinh ... tôi ... tôi chưa đủ ...”

Nói chưa hết câu thì môi đã bị Hạo Thần ngoạm lấy. Mùi rượu sọc vào mũi Nhược Thi làm cô muốn ói. Lúc này khi Hạo Thần di chuyển xuống cổ thì Nhược Thi mới có cơ hội nói chuyện. Nhưng cảm giác nóng bỏng từ người đàn ông này phát ra như muốn thiêu cháy cô.

“Tiên sinh, tôi... chưa được ... tuổi ... ưm”.

Hạo Thần lại hôn môi cô, cảm thấy cô gái này nói thật nhiều.

Nhược Thi không nói được nhưng giờ phút này cô lại vô cùng tỉnh táo, tay liền với lấy túi xách lấy cái chai mà Hàn Cách đã bỏ vào. Cô ra sức xịt xịt nhưng sao nó chẳng ra miếng hơi nào.

Chết tiệt, đưa mình cái quái gì mà không dùng được, Hàn Cách Cách người đợi chết dưới tay ta! – Nhược Thi chửi thầm.

Cái chai trong tay xem như đồ bỏ nhưng trong lúc này, Nhược Thi lấy hết 10 phần công lực cầm chắc cái chai nện mạnh vào đầu Hạo Thần.

CỐP!! – “A”

Tiếng thét chói tai vang lên, nhưng do trong phòng cách âm tốt nên hai tên bảo vệ ở ngoài cũng không nghe thấy được. Hạo Thần liền đẩy mạnh cô ngã trên sàn, đầu đau nhức lấy tay đặt lên trán mình thì đã thấy một mảng màu đỏ trong lòng bàn tay thật chói mắt. – “Chết tiệt! Cô làm gì vậy?”

4. Chương 4

Nhược Thi hoảng sợ không ngờ mình cũng mạnh tay thật, cô ngồi bẹp xuống đất cúi mặt nói – “Tôi ... xin tha cho tôi! Tôi rất sợ ... tôi chỉ mới 16 tuổi thôi! Tôi vì cần tiền chữa bệnh cho người nhà nên mới làm việc này, nhưng nhưng tôi rất sợ!” – Lạy trời cầu phật xin phù hộ cho tính người của hần bọn phát!

Hạo Thần thần sắc lúc này lạnh băng, tại sao Linh đưa ỉnh cô bé mới 16 tuổi, khỉ thật, đùa cái gì với mình. Hần loạn choạng đứng dậy quát lớn – “CÚT”

Nhược Thi bị dọa liền hoảng sợ hai chân run rẩy chụp lấy túi xách rồi chạy ra ngoài. Thấy vậy hai tên bảo vệ cũng không cản lại mà chạy vào trong xem Hạo Thần thế nào.

Nhược Thi chạy đến thang máy để xuống lầu lúc này thấy Hàn Cách đang từ cầu thang chạy lại.

“Nhược Thi không sao chứ? Mình định xuống đây xem cậu ra sao!” – Hàn Cách nhìn thấy trên cổ bạn mình có nhiều vết tích để lại không khỏi ngại ngùng.

“Mau chạy đi rồi nói sau” – Nhược Thi trán đầy mồ hôi, mắt không rời khỏi con số đang nhảy trên cửa thang máy, chỉ vừa nghĩ tới đôi mắt sắc lẹm của hần khi tức giận đuổi cô đi thì cô chỉ muốn mau mau thoát khỏi nơi này.

Thang máy đang từ dưới đi lên, cửa thành máy “Ding” một tiếng, thân ảnh quen thuộc bên trong hiện ra. Hàn Cách như biết trước sự chạm mặt này liền kéo tay Nhược Thi chạy một mạch đến cầu thang rồi quyết định chạy bán sống bán chết xuống dưới để thoát ra ngoài – Cô tuyệt đối không muốn gặp con người đó.

“Tiểu Cách! Đừng chạy!” – Thiên La không chần chừ liền lao ra đuổi theo.

Chỉ chạy mấy bước là đã có thể nắm được tay Hàn Cách. Cô biết anh vẫn luôn ôn nhu như vậy, vẫn luôn dịu dàng và yêu chiều cô. Cái nắm tay của anh không làm cô đau nhưng đủ để kéo cô vào lòng mình.

Thật ấm áp, cái ôm sau 4 năm gặp lại, thật dễ chịu – cô thầm nghĩ. – “Buông ra, tôi không muốn gặp anh!”

Anh mặc kệ cô đâm túi bụi vào ngực mình cũng không muốn để cô đi, để cô phải lưu lạc bên ngoài, anh không bảo vệ che chở được cho cô thì thực sự không yên lòng.

“Anh không yêu tôi, có phải 4 năm xa nhau đã làm anh thay lòng? Tại sao ngày hôm đó anh không ra mặt? Tôi có rất nhiều câu tại sao? Tại sao?” – Cô cứ la hét, nhưng cô không khóc, nhưng không có nghĩa cô là người mạnh mẽ.

Từ nhỏ khi được đưa về nhà ngoại, chẳng ai thương cô, chẳng ai quan tâm cô ngoài Hạo Thần. Vì cha mẹ cô bỏ ngoài sự ngăn cản của 2 bên gia đình mà đến với nhau, nên sự có mặt của cô là không ai mong muốn – trừ Hạo Thần.

Lần đầu tiên gặp Hàn Cách, một cô bé 12 tuổi chỉ biết núp sau lưng Hạo Thần, và cũng chỉ có Thiên La – mới làm cô chịu cười chịu nói chuyện.

Cô từng nói – khóc cho cha mẹ đã quá đủ rồi nên không muốn để nước mắt này rơi xuống vì ai nữa, vì khi cô khóc thì chỉ toàn những chuyện bất hạnh xảy ra, nên cô không muốn khóc nữa.

Thiên La yêu cô, không phải tình yêu dành cho em gái mà là tình yêu dành ột thiếu nữ. Là đại tiểu thư nhưng cô không ngang ngạnh, không ức hiếp ai, trước mặt người Quan gia và Hàn gia cô thật kiên cường thật dũng cảm đối mặt họ, chỉ khi nào trước mặt Hạo Thần và anh thì cô mới là cô bé hồn nhiên yêu đời, đôi khi còn làm nũng. ... Anh thật yêu cô!

“Anh hiện giờ thật hận mình, tại sao lúc đó để mình em đối mặt. Tin anh, anh không thay lòng, người anh yêu vẫn là em!”

Nhược Thi trong lòng cục tức với cô bạn Hàn Cách này vẫn chưa tan ra được, vậy mà còn để cô chứng kiến cái màn suýt soát này – “Thật chóng mặt nha!”

Cả 2 người yêu nhau gần ra vì câu nói này, quay lại nhìn thì thấy khóe môi Nhược Thi giật giật, hai tay khoanh lại đứng đó đang chờ xem tiếp kịch hay.

“Cậu không nhả ra được câu nào mát tai sao?” – Hàn Cách không đồng tình.

“Hàn Cách, mau đi thôi, có gì hai người nói sau được không. Lúc này tớ đập đầu tên đó chảy máu, không lâu nữa bảo vệ sẽ đuổi theo đó” – Nhược Thi khấn trưởng nói rõ mọi chuyện.

“Cậu ... cậu làm thật hả?” – Hàn Cách tay bụm miệng tay chỉ chỉ như là không tin.

“Tiểu Cách, anh phải lên xem Quan tổng, em mau đi đi. Anh sẽ tìm em!” – Nói xong anh quay người đi, thoáng cái không thấy bóng nữa.

Hàn Cách đứng đó không dời mắt, nghĩ anh thật lạnh nhạt, tại sao hôn cô một cái cũng không làm được?

“Đại tiểu thư, chúng ta mau hồi phủ.” – Nhược Thi bất chấp kéo lê thân hình cứng đờ chạy nhanh về nhà.

10 năm quen nhau, anh ấy Cũng chỉ như vậy, chẳng tiến thêm bước nào với cô. Giây phút này cô thấy thật hụt hẫng.

Bar Lạc Hoa.

Vết thương trên trán đã kịp thời được xử lý, nhưng có điều sắc mặt hẳn thật khó coi. Sau khi Thiên La tiễn bác sĩ ra ngoài rồi quay trở lại chỗ Hạo Thần.

“Quan tổng còn điều gì cần phân phó?” – Thiên La hơi cúi người.

Hạo Thần lấy ra một cái CMND, đưa ra trước mặt Thiên La – “Cậu biết phải làm gì chứ?”

Thiên La cầm lấy, có hơi kinh ngạc nhưng vẫn cố nén cảm xúc lại để Hạo Thần không nghi ngờ - “Tôi đã biết phải làm gì rồi!”

Khi mọi người đều ra ngoài, Hạo Thần ngồi trầm tư một lúc rồi đứng bật dậy đá ngã cái ghế sofa. – “Đàn bà chết tiệt! Dám lừa mình!” _____

Trở về nhà căn phòng nhỏ ở lầu 5, Nhược Thi liền chất vấn bạn mình.

“Hàn Cách Cách! Đây là tiền của mình.” – Nói xong liền chụp lấy tờ chi phiếu trong tay Hàn Cách.

“Gì chứ, mình cũng cần mua sắm quần áo mà. Chẳng lẽ cứ mặc chung đồ với cậu?!” – Cách Cách bĩu môi.

“Sẽ mua đồ cho cậu, nhưng tiền mình sẽ giữ, để cho tiểu thư như cậu tiêu tiền thì chẳng phải công sức mình đổ biển hết sao?! Nhìn xem thương tích của mình này ...” – Vừa nói còn vừa chỉ chỉ lên cái cổ của mình.

“Tùy cậu!” – Hàn Cách cũng không có tâm trạng cãi nhau, nói xong phúi mông đi lên phòng.

“Sao vậy Cách Cách? Tự nhiên lại không vui?” – Nhược Thi cũng đi theo lên phòng, đơn giản là vì cả 2 ngủ chung một phòng.

Hàn Cách không nói, chỉ đứng quay lưng về phía Nhược Thi. – “Cái tên đó, tố thật ngu mới yêu hân nhiều như vậy!”

Nhược Thi vỗ cái “chep” lên trán, thì ra đại tiểu thư ưu tư chuyện vừa gặp lại người yêu, nhưng tâm tư khi yêu này Nhược Thi cũng thật không nhiều kinh nghiệm. – “Đúng là nghiệp chướng mà!”

Cách Cách bất mãn quay lại, chau mày – “Cái miệng xinh xắn của cậu ... không thể phun hoa mà chỉ toàn nhả được rắn rết thôi sao?”

“Cậu quá khen!” – Nhược Thi cũng chỉ để vào tai cái câu ‘cái miệng xinh xắn’ thôi.

Nhược Thi khi được biết thì cũng thấy thương cảm cho Hàn Cách. Quen nhau 10 năm, ngoài cái ôm bảo vệ che chắn cho cô thì cũng chỉ là nắm tay dẫn cô về nhà. Lại còn là người rất sùng bái Quan Hạo Thần, chỉ mỗi việc đó thôi thì sao mà chịu bỏ trốn cùng cô.

“Tiểu thư của tôi ơi! Đừng nghĩ nhiều mà, cậu đã đợi được 10 năm, không phải nói bỏ là bỏ được. Ít ra bây giờ cậu chỉ buồn phiền vì hân thật lãnh đạm với cậu, nhưng nếu cậu và hân thật sự chia tay, thì lòng cậu sẽ ray rứt không yên, ăn không được, ngủ không ngon, tới lúc đó tiểu thư cậu đây sẽ ốm yếu xanh xao nhan sắc tàn tạ. Rồi thêm mình sẽ phải lo lắng trông nom cậu, cả cuộc sống của mình cũng loạn cào cào lên. Vì vậy, hãy nghe chuyên gia không mảnh tình vắt vai – là mình đây, thời gian ở đây chính là lúc cậu được yên tĩnh để xem xét suy nghĩ mọi chuyện.” – Nhược Thi mỉm cười xoa xoa đầu cô.

“Cám ơn cậu Thi Thi” – Lúc này Cách Cách thấy thật ấm áp, tâm trạng cũng thật nhẹ đi được phần nào.

Cả ngày mệt mỏi, vậy là cả hai ôm nhau ngủ say sưa. _____

Thoáng cái cũng là chuyện của một tuần sau rồi, Nhược Thi đi làm lúc đầu còn hơi lo sợ, nhưng đúng như lời Cách Cách nói không dễ gì mà gặp mặt được Quan tổng cao cao tại thượng đâu. Còn nói đến cái tên Lâm Thịnh kia, chỉ một cước liền đạp cô xuống bộ phận công văn, việc còn lu bu hơn trước mà lương cũng chẳng lên tẹo nào. Ngày nào cũng sắp sắp xếp xếp mấy đóng giấy, cô chỉ lo bị ám ảnh đến lúc ngủ thì cũng mơ thấy bị đóng giấy đó đè chết.

Một buổi sáng thật âm u, không một tia nắng, mây đen cứ bay tới bay lui kết quả là dệt thành một tấm màn đen thui trên bầu trời. Bên dưới khu nhà cũ, một chiếc MB đen bóng vừa chạy đến. Bên trong là một người đàn ông mặc âu phục màu đen đeo kính râm bước ra. Hiện tại là 6 giờ sáng, mọi người vẫn chưa thức nên sự xuất hiện của mỹ nam này không gây sự chú ý lắm.

Tại căn phòng ở tầng 5, bên trong vẫn là 2 mỹ nhân ngáy ngủ. Phát giác có tiếng động bên ngoài vang lên, nhận ra được không phải là tiếng chuông báo thức, mà là tiếng chuông cửa – “Bà nó, mới 6 giờ!” – Hàn Cách mơ hồ bị đánh thức nên chửn bậy.

“Ôi Nhược Thi, người mau ra mở cửa, chắc hân là không phải tìm ta rồi.” – Cô đập đập Nhược Thi mấy cái.

“Nhà người là tiểu thư khuê cát nhà ai? Hôm nay ta lại được sáng mắt ra đây!” – Nhược Thi bị tiếng chửi bậy mà giật mình thức dậy, cô dụi dụi mắt rồi ra ngoài mở cửa.

“Bỏn tiểu thư còn nhiều điều mà người chưa biết lắm, hơ ...hơ !” – Cách Cách ngáp mấy cái rồi nằm xuống ngủ tiếp.

Nhược Thi cẩn thận mở chốt bảo vệ rồi mở khóa cửa, cánh cửa được mở ra. Một nam nhân tuấn tú, ăn mặc lịch sự đưa tay ra phía trước – “Xin chào Tô tiểu thư, tôi là–”

RẦM – Tiếng đóng cửa thật mạnh mà cũng thật nhanh

CÁCH – Là Tiếng khóa cửa lại

CÁCH – Khóa luôn chốt cửa bảo vệ

Nhược Thi lúc này mới thể hiện tài năng của mình đó là căng hai con mắt ngọc ra thiệt lớn đến nỗi sắp rớt ra ngoài, hai tay thì bụm chặt miệng lại để mình không phát ra tiếng hét làm ảnh hưởng đến những người khác.

DING DING – Lại nhấn chuông

Nhược Thi giờ hóa đá rồi.

DING DING – Không hề hết kiên nhẫn mà nhẫn tiếp.

Từ trong phòng Hàn Cách đập cửa chạy ra – “Cậu làm gì mà đứng đó? Có biết ồn lắm không? Chẳng lẽ là chủ nợ của cậu nên mới trốn hả? Để bỏn tiểu thư xử lý, ta là hận nhất ai dám phá giấc ngủ ..”

5. Chương 5

Nhanh tay mở cửa ra, đứng im nhìn thân ảnh ngoài cửa, cô chau mày lại có cảm giác thật chán ghét – “Sao anh biết chỗ này? Đến làm gì?”

“Để anh vào nhà, anh có chuyện cần nói với em và Tô tiểu thư”

Cả 3 người cùng ngồi trên sofa, không khí thật ngọt ngào. Nhược Thi và Hàn Cách cảm giác được chuyện gì đó nghiêm trọng lắm rồi.

“Có chuyện gì anh mau nói nhanh đi” – Hàn Cách bị Thiên La nhìn chăm chăm nên thấy không tự nhiên liền quay mặt chỗ khác.

“Lần trước Tô tiểu thư làm rơi CMND, Quan tổng bảo anh điều tra! Anh định sẽ kéo dài thời gian thêm nhưng Quan tổng đã gọi anh đến hỏi kết quả, tuy anh nói là vẫn chưa tra ra nhưng không lâu Quan tổng cũng sẽ biết được Tô tiểu thư chính là nhân viên trong công ty” – Thiên La nói ra mục đích đến khiến Hàn Cách có hơi thất vọng – không phải là vì cô.

“Anh nhận ra tôi sao?” – Nhược Thi chỉ vào mặt mình.

“Phải, đã gặp một lần trong thang máy.” – Trí nhớ thật tốt nha.

Hàn Cách đứng dậy – “Anh sẽ nói cho cậu là tôi ở đây?”

“Anh nghĩ là em nên về nhà, nếu không ... sẽ làm tội của Tô tiểu thư thêm nặng”

Nhược Thi cũng đứng bật dậy – “Tôi ... tôi tội gì mà anh lại nói là nặng thêm?”

“Thứ nhất là chưa chấp Tiểu Cách, thứ hai là lừa gạt 10 vạn, thứ ba là đả thương người rồi bỏ chạy!” – Thiên La nói ra những điều này khỏe môi có hơi cong lên nhưng không dễ bị phát hiện.

Nhược Thi kéo tay Hàn Cách, tay còn lại thì chỉ chỉ vào mặt Thiên La – “Cậu xem ... xem cái mặt đó kìa, tự nhiên trong một đêm trở thành kẻ lắm tội vậy à?”

“Thi Thi, một phần cũng do cậu làm rơi CMND nên mới bị phát hiện thôi, nhưng mà ... đại tiểu thư không liên lụy cậu đâu. Tổ sẽ về, rồi xin tội dùm cậu, yên tâm đi!”

“Em ... muốn về?” – Lúc này Thiên La cũng đứng dậy đối diện với 2 cô

“Phải, về thôi ... chơi cũng đủ rồi.” – Nói xong Hàn Cách quay về phòng._____

Hôm nay Nhược Thi vẫn đến công ty làm việc, vẫn là sắp xếp văn kiện, phân chia theo loại. Đã mấy ngày rồi mà Hàn Cách vẫn không liên lạc, cũng không thấy báo chí đưa tin tức gì. Cô có hơi lo lắng nhưng cũng không cách nào, vì dù làm trong công ty nhưng với chức vụ nhỏ bé này thì làm sao mà dám leo lên tầng cao nhất để xem xét tình hình được.

Đến giờ nghỉ trưa, Nhược Thi định đi đến căn-tin thì nhận được tin nhắn của Hàn Cách bảo là đến quán café đối diện công ty, lúc đó sẽ nói rõ mọi chuyện cho cô.

Nhận được tin nhắn Nhược Thi cũng thờ phào nhẹ nhõm, biết được cô tiểu thư này không có chuyện gì.

Bước vào quán café, xung quanh chỉ toàn cửa kính, bên trong hoàn toàn cách âm với bên ngoài, cùng với tiếng nhạc du dương thật làm người khác dễ chịu.

“Thi Thi, ở đây này!” – Hàn Cách vẫy tay với cô! Nhìn thấy được, ngồi cùng Cách Cách là 2 người đàn ông đang quay lưng lại với mình.

Nhược Thi tiến đến ngồi xuống cạnh Cách Cách và cuối cùng cũng thấy được 2 người ngồi đối diện.

Nhược Thi – TT__TT

“Thi Thi, mình và cậu út đã nói chuyện lại rồi, cậu út nói là sắp xếp thời gian hẹn cậu ra nên hôm mình mới hẹn cậu. Cậu út cũng nói là sẽ không làm khó dễ gì cậu đâu.” – Cách Cách vỗ vỗ vai cô.

“Cũng nhờ có Tô tiểu thư đã giúp đỡ Tiểu Cách, nên tôi cũng sẽ không so đo những chuyện đã xảy ra, Tiểu Cách đã nói rất nhiều điều tốt về cô, vậy nên cũng được xem như người nhà, cô cứ yên tâm.” – Hạo Thần phóng thẳng tia nhìn về phía Nhược Thi.

Nghe được lời từ chính người này nói ra nên Nhược Thi cũng được yên tâm, sắc mặt cũng hồng trở lại, cười híp mắt – “Vậy thì tôi cũng yên tâm, nếu đã nói là như người nhà thì chú cũng đừng khách sáo quá, không cần phải kêu tiểu thư gì, chú cứ gọi tôi là Nhược Thi!”

Một chữ “chú” đâm thẳng vào tai Hạo Thần, Cách Cách vừa nuốt ngụm café vào cũng bị sặc phun vào Thiên La ngồi đối diện. Cô vội lấy khăn lau lau mặt cho anh.

Hạo Thần cũng vừa nâng ly café lên thì run tay làm đổ một ít xuống. Lúc này Nhược Thi mới quay qua nói với Hàn Cách, bày ra bộ mặt vô tội – “Sao vậy? Tổ nói không đúng sao? Tổ là bạn cậu, thì xưng hô thế là phải phép rồi.”

Hàn Cách cũng lấy khăn lau mồ hôi ình, kéo Nhược Thi qua nói nhỏ - “Này chị, tôi năn nỉ muốn gây lười rách môi, khóc muốn gây lụt để năn nỉ cậu út không tính chuyện cũ, chị làm vậy chẳng khác nào khiêu khích cậu tôi thêm?”

“Thiên La, cậu đưa Tiểu Cách về, tôi còn có việc liên quan đến công ty bàn với Tô tiểu thư”

Thiên La cũng không hỏi gì lập tức đứng dậy. – “Tiểu thư, chúng ta đi.”

“Cậu à, không có gì chứ!”

“Cháu cứ về trước đi, ngoan!” – Hạo Thần xoa xoa đầu cô.

“Thi Thi, tổ đi đây, sẽ liên lạc sau với cậu!”

Nhược Thi gật gật đầu, đến khi cả hai đã đi ra ngoài rồi bước lên xe, Hạo Thần mới bắt đầu công kích. – “Lần trước cô đã nghe Thiên La nói cô có 3 cái tội chưa?”

Nhược Thi lúc này mới biết, thì ra hẳn chỉ tốt với mình khi có Cách Cách thôi, a ~ Cách Cách quay lại mau. – “Chẳng phải chú nói là không tính chuyện cũ?”

“YA!” – Một tiếng quát làm khuấy lên không gian yên tĩnh – “Đừng có kêu tôi là chú”

Nhược Thi không trả lời mà chỉ bấu môi biểu tình.

“Nợ tôi 3 chuyện, cô nói cho qua là qua sao?” – Hạo Thần ngã người ra sau dựa vào ghế, hai tay thì khoanh trước ngực, chân cũng bắt chéo, rất nhàn hạ.

Nhược Thi thấy như đang bị đòi nợ, mà cô ghét cái kiểu biểu tình của người đàn ông này, thật là kiêu ngạo – “Cái gì khó nào? Nếu đã muốn tính sổ thì cứ nói làm gì mà phải diễn nhiều trò? Tôi bao che tiểu thư nhà các người, nhưng cũng đã trả lại rồi đó thôi, lại còn nuôi cô ấy mập mập trắng trắng hơn trước nữa, chú còn muốn tính cái gì? Còn 10 vạn kia, tôi cũng lấy mua quần áo, mua vật dụng trong nhà để phục vụ cho đại tiểu thư thôi, làm cho tinh thần cô ấy phấn chấn như vậy, chú còn muốn tính cái gì? Đả thương chú là tôi sai, nhưng chẳng phải chú cũng đã được lợi trước rồi sao, chú còn muốn tính cái gì? Hay là để tôi cho chú đập đầu lại nè, coi như hòa.” – Vừa nói vừa chỉ chỉ vào đầu mình.

Nhược Thi nói một hơi, nước miếng bay phèo phèo, nói xong thì ngồi thở phì phò. Mà bên tai Hạo Thần thì chỉ toàn nghe được âm thanh ù ù cạc cạc thôi.

“Cô nên biết rõ nếu chống lại tôi thì không có lợi đâu, 10 vạn kia tôi cũng không có ý đòi lại, nhưng mà ...” – Hạo Thần ngưng một chút, tay ngoắc ngoắc ý biểu Nhược Thi tiến lại gần, cô cũng vì tò mò không chần chừ mà nhích lỗ tai kề sát miệng hắn.

“... 10 vạn đó là phí giao dịch, vậy nên đến lúc thực hiện giao dịch rồi” – Nói xong hắn cắn nhẹ vành tai cô.

Nhược Thi đỏ mặt nhất thời bị nghẹn, đứng bật dậy – “Chú ... chú Biến....” – Khó khăn lắm cũng không mở miệng được nên thẹn quá chạy mất dạng.

“Chờ xem tôi chơi cô thế nào” – Điện thoại rung lên, Hạo Thần nhìn lướt qua tên người gọi rồi bắt máy.

“Đã mua được? Tốt lắm! Cứ tiến hành như tôi đã dặn. Cô ta đến chỗ nào thì thu mua lại hết cho tôi”

Đến giờ tan tầm, Nhược Thi quay về nhà, nhưng lạ là sao xung quanh những phòng khác cũng không bắt đèn. Dưới cầu thang là chủ nhà đang đứng đợi cô.

“Cháu về rồi sao? Đây là hành lý của cháu, ta đã dọn sẵn rồi, tất cả đều ở đây không thiếu thứ gì.”

“Sao lại như vậy? Tháng này cháu đã đóng tiền nhà rồi mà.” – Cô ngây ngô hỏi

“Nơi đây đã có người mua lại, trong hôm nay những người khác cũng đã nhanh chóng rời đi rồi, còn đây là tiền bồi thường cho cháu” – Bà lấy một cái bao thư ra. – “Vì sáng nay người ta đến nói nên ta cũng không kịp thông báo. Nhưng vì tiền bồi thường nhiều nên những người khác cũng đã đồng ý dọn đi ngay.”

“Bất ngờ như vậy cháu biết đi đâu chứ!”

“Ta cũng thấy có lỗi nhưng cũng không còn cách nào, cháu cầm tiền này thuê khách sạn ở tạm, rồi ngày mai hẳn đi tìm phòng” – Nói xong bà cũng đi về nhà của mình.

Nhược Thi đứng ngây ngốc ở giữa sân cùng với một đống hành lý chất cạnh chân mình. Cô do dự không biết có nên gọi cho Cách Cách không, nghĩ nghĩ một hồi quyết định là đi đến khách sạn.

Mấy ngày nay chắc gặp quỷ, đi đến mấy nơi cho thuê phòng, người thì nói hết phòng, người thì nói khu đất vừa mới bán. Mà tiền trong túi thì cứ ngày ngày bay vào cái khách sạn chết tiệt. Lấy hết can đảm, gọi điện ột người. Đầu dây bên kia là một giọng nói xem thường.

“Ô! Hôm nay là ngày gì thế này?” – Người kia cao giọng.

“Con là muốn hỏi thăm mẹ thôi, sao mẹ của con lại kiêu ngạo vậy!” – Cô cũng không chịu thua

“Ồ tôi đây rất khỏe, còn tưởng đứa con này quên tôi luôn rồi chứ”

“Mẹ kính mến, thế mẹ đã biết thế nào là cô đơn trống trải khi không có con bên cạnh chưa?”

“Con gái của tôi ơi, chắc là tiêu hết tiền rồi hả?” – Bà không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Con chỉ muốn biết là mẹ đã bỏ ý định bức hôn con chưa, nếu mẹ đã quên thì con nguyện ý về nhà a!”

“Thôi đi tiểu thư à, khi nào cô muốn lấy chồng thì hă lần về đây gặp mẹ!” – Nói xong bà liền cúp máy cái cụp

Nhược Thi cũng bức mẹ mình lắm rồi, bỏ nhà đi lâu như vậy mà cũng chưa chịu bỏ ý định.

Gần đây khi đến công ty cũng không thấy tên ác ma đó tìm mình, cô nhớ lại sự việc đã xảy ra cùng hăn ở quán bar, rồi thêm lần gặp ở quán café hăn kêu giao dịch cái gì đó, đúng là mặt dày mà. Nhưng mặt cô cũng đang đỏ ửng lên rồi. Nghĩ cũng lạ tại sao dạo gần đây yên tĩnh quá, cũng không ai đến làm phiền cô như trước nữa.

Cô ngồi xuống dựa lưng vào ghế, mấy ngày nay thật mệt, ngày phải làm ở công ty, tối về phải lập tức đi xung quanh tìm phòng trọ. Cô nhắm mắt lại rồi ngủ quên một lúc.

Từ bên ngoài, một cái bóng đen đẩy nhẹ cửa vào, bước từng bước chậm để không phát ra tiếng, hăn – là hăn đó!

Hăn đi đến chỗ của Nhược Thi, tay vuốt nhẹ lên mặt rồi dừng lại ở môi cô. Tay còn lẹa bắt đầu cởi nhẹ từng nút từng nút áo sơ mi, đã cởi được 2 cái lộ ra bộ ngực trắng nõn đang phập phồng bên trong chiếc áo ren màu vàng. Tay hăn nhẹ chui vào trong áo.

Cảm giác có một luồng khí lạnh trước ngực mình Nhược Thi giật mình mở mắt ra.

“SHIT! Tên khốn.” – Nhược Thi tức giận đứng dậy, hai tay túm chặt lấy cổ áo.

“Gì chứ? Trong giờ làm mà ngủ như vậy thì phải bị trừng phạt” – Hăn không biết xấu hổ còn lớn tiếng nói.

6. Chương 6

“Tên chết tiệt” – Cô không muốn nói nhiều với tên này chạy nhanh về phía cửa, nhưng hăn nhanh hơn nên đã tóm chặt cô lại.

“Đi đâu mà vội? Còn làm bộ then thùng sao?” – Hăn kẹp chặt cô trong ngực mình.

“Mau buông ra, tôi mà la lên là mọi người sẽ đến đây!”

“Cứ la đi, mọi người đã sớm đi ăn trưa hết rồi, haha” – Hăn ngửa mặt cười lớn.

Lúc này Nhược Thi cắn thật mạnh vào tay hăn, bị cắn đến chảy máu, “Ba” một tiếng hăn không thương tiết mà đánh mạnh vào mặt cô.

Giờ trên gương mặt trắng mịn của cô đã có một mảng hồng lớn.

“Con khốn, được tao để ý mà không biết phúc phận, hôm nay tao không xé nát đồ mày ra thì tên tao sẽ viết ngược.” – Hăn vừa nói vừa hùng hồn chạy đến muốn túm chặt cổ cô.

Thấy tình cảnh trước mắt hăn không muốn tha ình, sẵn tay cầm đại bình mực in dùng hết sức mình – cô xin thề đây là lần đầu tiên cô dùng đến 10 phần công lực gõ nhẹ vào đầu hăn.

BUP – Máu nhuộm đỏ một ô gạch (một ô thôi à?), mặt cô cũng trắng bệ, tay cầm chặt ống mực không buông ngồi vào một góc, còn hăn thì hai tay bụm chặt lấy đầu miệng không ngừng chửi bậy.

“Mẹ nó! Mày muốn giết người à? Tao sẽ kiện ày ở tù, người đâu rồi, có kẻ muốn giết người”.

Cô không nói gì, chỉ nhìn thấy máu, lần đầu cô nhìn thấy nhiều máu như vậy chảy ra, máu cũng văng vào áo sơ mi trắng của cô, giờ cô chỉ còn biết gục mặt vào hai bàn tay, khóc cũng không dám.

Đồn cảnh sát.

“Tô tiểu thư, uống cốc nước cho bình tĩnh lại” – Một nữ cảnh sát bước đến.

“Cám ơn!” – Nhược Thi đón lấy cười nhẹ.

“Tô tiểu thư, mọi việc cô kể lại chúng tôi sẽ ghi nhận, nhưng cũng phải đợi Lâm tiên sinh qua cơn nguy hiểm để lấy lời khai. Như cô nói thì lúc xảy ra chuyện không có nhân chứng trông thấy nên cũng rất bất lợi cho cô.” – Một người đàn ông ngồi đối diện cô này giờ lên tiếng.

“Tôi cũng không có cách” – Nực cười, rõ ràng không ai đứng về phía cô

“Đầu tiên chúng tôi sẽ đề nghị giảng hòa, nếu không hiệu quả thì có lẽ chuyện này sẽ được chuyển đến tòa án, xin cô hãy chuẩn bị sẵn tâm lý”

“Tôi biết rồi” – Ngay giờ thái độ của Nhược Thi vẫn rất thờ ơ, cô biết mình thua chắc.

Bên ngoài một người thanh niên bước vào – “Tô tiểu thư, người nhà của cô đã đến”

“Thi Thi” – Cách Cách đi vào, nhìn thấy bộ dáng chật vật của bạn mình khẽ nhủ mày lại.

Lúc này Nhược Thi đứng dậy chạy đến ôm lấy Cách Cách – “Cách Cách, là do hần, hức ...” – Cô bật khóc nức nở.

“Thi Thi không sao, mình đã đến đây” – Cô vỗ vỗ lưng bạn mình an ủi

Phía sau Cách Cách lúc này có khoảng 3 người nữa bước vào, tuy mắt cô giờ đầy nước đã không còn nhìn rõ nhưng trong số họ vẫn là một gương mặt quen thuộc – Quan Hạo Thần, hần lên tiếng.

“Cảnh sát trưởng Khương, đã lâu không gặp”

CST Khương đứng dậy bắt tay cùng Hạo Thần – “Chào Quan tiên sinh”

“Tôi là đại luật sư Kỳ Hiếu Mân, tôi đến để bảo lãnh cho Tô tiểu thư”

CST Khương cũng không muốn đắc tội với những nhân vật đại anh hùng này, hần đã từng được lãnh ngộ tên Hạo Thần này cả chục lần rồi, lần nào tên này cũng thoát chết, một phần cũng nhờ cái tên đại luật sư lắm mưu nhiều kế kia, nhưng chỉ có án tử là hần chưa vướng vào thôi, theo riết Khương cũng chẳng thêm quan tâm nữa, dù sao cả hai cũng từng học chung với nhau cũng được xem như bạn bè, tuy như vậy không đúng cương vị của một vị cảnh sát trưởng nhưng một phần cũng nhờ tên Hạo Thần này mà hần cũng bắt được không ít tên tội phạm. Hần bất đắc dĩ mới lên tiếng

“Được, nhưng trong lúc vụ án chưa kết thúc xin Tô tiểu thư đừng xuất ngoại để chúng tôi tiện liên lạc”

“Thi Thi theo mình về” – Hàn Cách dẫn Nhược Thi ra ngoài.

Ở bệnh viện, Lâm Thịnh cũng đã được chuyển sang phòng bệnh nhân, thương thế cũng chẳng gì nghiêm trọng chỉ là cái đầu giờ phải cạo trọc, sẵn bị thêu hoa khoảng 10 mũi. Khẩu cung của hần và Nhược Thi hoàn toàn khác, giờ nghĩ trưa hần muốn đến lấy vài bản hợp đồng nhưng Nhược Thi câu dẫn hần, không ngờ cô nổi điên tấn công hần. Là vậy đó, giờ nhìn cái đầu bóng loáng thì thêm tức giận, hần cương quyết bắt cô bồi thường tiền và phải kiện cho cô ngồi tù.

Quan gia.

Nhược Thi đang ở phòng tắm, biết được Nhược Thi không chỗ ở mà cũng không tìm đến mình nên cô giận lắm nha, nhưng khi thấy Nhược Thi ở đồn cảnh sát thì bao nhiêu tức giận cũng tiêu tan, giờ cô chỉ muốn an ủi bạn mình thôi.

Từ phòng tắm đi ra, Nhược Thi chỉ quán quanh mình cái khăn ngắn màu trắng, tóc thì vẫn còn ước cô cũng không buồn sấy khô, đi thẳng tới giường ngồi xuống. Thấy vậy Cách Cách lấy khăn lau khô tóc cho Nhược Thi.

“Thi Thi à, tạm thời cứ ở đây, cậu út mình sẽ giải quyết dùm cậu, có thêm luật sư Kỳ nữa cậu sẽ không sao đâu”

“Cách Cách à, có ai xui như mình không chứ? Gặp lại cái tên xem mắt, lại bị ổng chơi cho đẹp mặt.”

“Con ngực cậu còn biết nói đùa hả? Đợi có chuyện lớn mới chịu gọi ình, lúc đầu mình còn định chặt cậu ra nhúng lẩu, nhưng tại cái bộ dạng đáng thương này nên bỏ qua cho cậu đó.” – Cách Cách dùng thêm lực lau tóc cho Nhược Thi.

“A~ đau nha!”

CÁCH – Một người đàn ông bước vào – “Đã xong chưa?”

Lúc này Hạo Thần thấy Nhược Thi ăn mặt không chỉnh tề cũng không quay mặt đi mà đứng ở cửa phóng thẳng tia nhìn đến mục tiêu.

Nhược Thi thì bối rối đỏ mặt ngồi thụp xuống trốn sau cái giường lớn. – “Á, sau chú vào mà không gõ cửa?”

Hạo Thần ung dung bước vào nhưng cũng không vừa lòng lắm với cách xưng hô này – “Đây là phòng của tôi mà, vì sao phải gõ cửa?” – Giờ thì Hạo Thần đã ngồi trên giường rất gần với chỗ Nhược Thi đang trốn nhìn thẳng xuống.

Cách Cách lên tiếng – “Thi Thi, mình quên nói, vì hay tin cậu ở đồn cảnh sát lúc đó mình lúng túng đến đây nên chưa chuẩn bị phòng nên đưa cậu vào phòng của cậu út mình đỡ”

“Sao ... sao cậu không đưa mình vào phòng của cậu?” – Nhược Thi lấp bắp chỉ chỉ

“Mình ở khu chung cư cao cấp, đây là Quan gia, mình ở không tiện” – Lời nói của cô có phần hơi khó thốt ra, chỉ mong bạn mình thông minh hiểu được ý nghĩa sâu xa. Nói ngắn gọn thì chỉ vì cô không muốn giáp mặt ông bà ngoại mình (tức là cha mẹ Hạo Thần đó), tuy họ định cư ở nước ngoài để tiện quản lý công ty bên đó nhưng thỉnh thoảng cũng có trở về.

Nhược Thi định nói sao không đưa cô về khu chung cư cao cấp gì đó đi nhưng nghĩ lại thấy không nên nói, vì đang ở nhờ nên cũng không dám có nhiều ý kiến.

Hạo Thần cũng không dời ánh mắt của mình – “Phòng người làm đã chuẩn bị xong rồi”

“Thi Thi, vậy cậu về phòng thôi, mình đưa cậu đi” – Ôi cô bạn này thật hồn nhiên, bảo cô quần cái khăn này đi lòng vòng trong nhà a.

Hạo Thần như hiểu được nỗi khổ trong mắt cô – “Đây, mặc đồ cái này rồi về phòng, ngày mai tôi sẽ cho người đem hành lý của cô về”

Nhược Thi nhận lấy, lơ lơ, áo sơ mi của hấn, thôi kệ cứ mặc đại, che được phần nào đỡ phần đó. Cô vào lại phòng tắm, thay cái áo vào, nhìn vào trong gương tự tán thưởng mình. Hô hô, đẹp gái quá áo cổ sâu nhìn thấy khe ngực nè, thêm cái đùi thon dài trắng trắng nữa đủ giết người rồi.

Cô khê mở cửa lú cái đầu ra trước, nhìn nhìn chỉ còn thấy Hạo Thần ở đây thôi – “ Cách Cách đâu rồi?”

“Nó về nhà rồi, cũng đã khuya!” – Hạo Thần ngồi ở bàn làm việc buông văn kiện xuống.

“Vậy tôi đi về phòng” – Cô rón rén bước ra ngoài, một tay thì nắm chặt ngay cổ áo để nó không hở ra, tay còn lại thì kéo kéo cái vạt áo xuống.

Khóe môi Hạo Thần khê công lên – “Dì Hân ở ngoài, cô kêu dì dẫn cô đi”

Nhược Thi gật gật đầu rồi bước ra ngoài khê đóng cửa lại. Lúc này điện thoại vang lên.

“Sao? Hấn giờ trò? Được, mai cậu cùng tôi đến bệnh viện!” – Nói xong hấn quăng điện thoại qua một bên.

Vừa bước ra cửa đã nhìn thấy một người phụ nữ khoảng 40 tuổi, tóc được búi lên gọn gàng, đang đứng đợi ở cầu thang.

“Ô tiểu thư, tôi là dì Hân, mời tiểu thư đi theo tôi” – dì lên tiếng trước rồi bước đi. Nhược Thi đi theo sau, cảm thấy xấu hổ vì bị người lạ thấy mình ăn mặc thế này.

Bước vào căn phòng, trông nó nhỏ hơn căn phòng lúc nãy, rèm cửa giường mềm và gối toàn là màu trắng, chắc đây là phòng dành cho khách nhưng cũng thật rộng hơn chỗ cô ở trước đây (đương nhiên). Nằm phịch xuống giường, cô ôm cái chăn mềm mềm có mùi thơm ngát rồi chìm vào giấc ngủ. Cả ngày hôm nay cô sợ

và mệt đủ rồi, giờ chỉ muốn ngủ không muốn ai làm phiền, ngủ luôn cũng được, thoáng nghĩ qua chuyện này.

Đêm đã khuya thật khuya, cửa phòng cô khẽ mở, thấy sắc mặt cô thật kém, trán cũng toát mồ hôi chắc là thấy ác mộng. Hạo Thần định là qua chọc cô chút nhưng không nghĩ tới lại thấy cảnh này, bước đến xoa người cô lại vỗ nhẹ vào lưng cô để cô có được cảm giác an toàn hơn. Thoạt thấy mặt cô không còn giật, môi cô không còn run, hân hân nhẹ một cái lên môi, kéo chân lên đắp cho cô rồi bước ra ngoài đóng cửa lại.

7h sáng, đúng là gặp quỷ mà, cô đứng trước gương ngắm nhìn dung nhan của mình sau một đêm mà tàn tạ tới vậy. Tối qua cô thấy ác mộng, đúng – là hân, mơ thấy hân đuổi theo bắt cô trả 10 vạn, cô bị té, hân bước đến đỡ cô đứng dậy nở một nụ cười thiên sứ và rồi ... hân cô một cái, xong còn bồi thêm một câu ‘bắt được rồi nha’.

Ờo, vậy mà đêm qua hân lại nghĩ là do cô mơ thấy chuyện xảy ra lúc trưa nên không ngủ ngon được. Hơ hơ ~Hành lý không biết khi nào đã được đưa vào phòng cô, chọn một bộ váy công sở, trang điểm lại chuẩn bị đến công ty. Khi bước ra ngoài, đã thấy dì Hân đang dọn thức ăn sáng lên, mà ngồi đó là đại nhân cao cao tại thượng.

“Tiểu thư, cô dậy thật sớm” – dì Hân nói.

Hạo Thần buông tờ báo xuống quay đầu lại – “Cô định đi đâu?”

“Tôi đến công ty, hôm nay đâu phải ngày nghỉ”

“Sau chuyện hôm qua, cô đã được cho nghỉ dài hạn, dì Hân chuẩn bị thêm một phần nữa” – Hân quay sang dì Hân phân phó

Nhược Thi bước đến ngồi phía đối diện, cô quên mất mình hiện đang là nhân vật nổi tiếng rồi. – “Tên kia sao rồi? – Cô hỏi không đầu không đuôi nhưng hân vẫn đáp.

“Chết rồi” – Hạo Thần trực tiếp xem báo mà không nhìn cô.

PHỤT – Cô thấy mặt hân thật dày thật nhăn nên vội phun một ngụm sữa vào mặt hân để hân dưỡng da. – “Chết?!”

7. Chương 7

Dì Hân vội vã đến dọn dẹp phần thức ăn bị dính sữa, chuẩn bị thêm 2 phần ăn mới. Hạo Thần thì rút hai ba cái khăn trong hộp lau lau mặt – “Phản ứng không tồi”.

“Sao lại dễ chết như vậy?” – Sáng sớm nghe chuyện chết chóc thật mất hứng.

“Tôi chỉ đùa cô thôi” – Hân gấp tờ báo lại để qua một bên, bắt đầu ăn sáng.

“Đùa như vậy cũng được sao? Đúng là dọa người mà” - Cô không đồng tình chu chu cái miệng nói.

“Hay là cô đi theo tôi, dù sao tôi cũng định ăn sáng xong đến bệnh viện xem hân thế nào.”

Nhược Thi gạt đầu, cũng bắt đầu ăn. Cần được một miếng bánh mì, cô bỏ xuống vì ăn không được, cô cần bản là ăn không được bơ.

“Ăn hết đi, đừng lãng phí” – Hân ra lệnh, thật lạnh lùng nha, cũng không biết là người ta ăn không được mà nói vậy đó. Nhưng sự thật thì chỉ tại hân thấy cô gầy, muốn cô ăn nhiều để mập mập chút. Vậy thì khi hân ‘ăn cô’ mới ngon miệng được. Hí hí!

“Tôi không ăn được bơ!” – Cô chau mày lại, tự nghĩ tôi không phun miếng bánh vào mặt chú là may rồi, nuốt vào thật buồn nôn.

Hắn không nói thêm gì, ăn cũng đã xong, cô thì chỉ uống được nửa cốc sữa (nửa cốc còn lại phun ra hết rồi). Như hắn nói là cô theo hắn đến bệnh viện, ngồi ở ghế phụ, thầm mắng ả Cách Cách hôm nay dám bỏ mặt mình. – “Cách Cách hôm nay không đến sao?”

“Nó bận đi mua ít đồ, tôi sẽ đến dùng bữa” – Cũng chỉ nói được mấy câu, cả hai tiếp tục im lặng.

Bệnh viện.

Lâm Thịnh đã được chuyển đến phòng bệnh đặc biệt, hiện tại Kỳ Hiếu Mân và trợ lý của mình là Lục Tiểu Thanh đang đàm phán cùng hắn.

Hạo Thần và Nhược Thi vừa đến là đã được bác sĩ Hoàn Nghiên đưa đến văn phòng của mình.

“Xin chào tiểu thư, tôi là Hoàn Nghiên” – Hắn đưa tay ra.

“Chào Hoàn tiên sinh, tôi là Tô Nhược Thi” – Cô bắt tay cùng hắn.

Nhất thời Hạo Thần thấy hơi tức giận, gọi bạn hắn là tiên sinh lịch sự như vậy, nhưng đối diện hắn thì lại gọi một tiếng chú.

“Người không có đạo đức như cậu mà cũng được làm bác sĩ sao? Đặt camera trong phòng bệnh nhân?” – Hạo Thần ngồi trước màn hình máy tính mỉa mai.

“Là tên Hiếu Mân kêu mình làm vậy, hắn muốn cậu xem cuộc đối thoại trong phòng, vì hiện tại cũng không ai đến gần hắn được ngoại trừ luật sư. Hai người cùng xem đi” – Hoàn Nghiên ngồi ngã lưng ra sau, 2 chân đặt trên bàn làm việc, chỉ vào màn hình.

Trong phòng bệnh của Lâm Thịnh, hắn đang ngồi trên giường bệnh, thuận tay cầm trái táo ngoạm một miếng lớn, mở miệng nói.

“Về nói lại với con tiện nhân đó, phải mong chuẩn bị ngồi tù, đừng mong hòa giải. Các người cũng không cần nói nhiều, cút hết đi. Không ta kiện các người tội quấy rối.”

Nước miếng phun phèo phèo về phía Hiếu Mân, hắn vừa đến chưa kịp nói câu nào là đã bị bom nước miếng oanh tạc, dù gì cũng là đại luật sư thật thấy mất mặt với cấp dưới.

“Lâm tiên sinh, chúng tôi đến đây là cũng làm theo quy định, ông không có quyền kiện chúng tôi. Tô tiểu thư có thiện ý muốn tôi đến khuyên can ông hòa giải, chúng tôi sẽ bồi thường thích đáng cho ông” – Mân Hiên vẫn giữ đúng thái độ hòa nhã khuyên can ông.

“SHIT, tao không cần tiền, ông đây đâu thiếu tiền, tao đường đường là kế toán trưởng của Quan thị, chuyện lần này thật sự lấy hết mặt mũi của tao, về nói lại với ã, muốn gì thì cứ đến đây gặp riêng lão, tao đây sẵn tiếp.” – Hắn ném luôn trái táo đang ăn dở về phía Hiếu Mân.

“Kỳ tiên sinh, ngài không sao chứ?” – Tiểu Thanh bước đến lấy khăn giấy chùi chùi chỗ áo bị dơ cho anh.

“Không sao, tôi vào nhà vệ sinh, cô ở đây đợi” – Nói xong anh bước ra ngoài.

Trong phòng bệnh hiện giờ còn có Lâm Thịnh và Tiểu Thanh, cô vẫn ngồi im lặng gần giường. Khi đó, ngồi trước màn hình xem, lâu như vậy Hiếu Mân vẫn chưa trở về nên Hạo Thần có hơi bực mình.

“Cái tên đó, không biết dở trò gì, hắn một tuần nay chưa đi sao?”

“Hắn làm gì cũng có nguyên do cả, nhìn xem kia.” – Hoàn Nghiên chỉ vào màn hình.

Lúc này Hiếu Mân vẫn chưa quay lại, nhưng đã thấy tên Lâm Thịnh kia bước xuống giường.

“Ông muốn đi đâu? – Tiểu Thanh cũng đứng dậy.

“Nè mỹ nhân, sao này giờ không thấy em lên tiếng? Ngại ngừng gì hả?” – Lâm Thịnh đưa tay nâng cằm cô lên.

“Tránh ra!” – Tiểu Thanh hất tay hắn ra rồi lùi lại phía sau.

Hắn vẫn tiến lại gần – “Đừng sợ mà, ta sẽ nhẹ nhàng thôi, em đừng có không biết điều như con nhỏ họ Tô kia, bỏ tên luật sư quyền đó mà theo anh đây.”

“Buông ra, cứu với!”

Hắn tham lam dùng tay kẹp chặt thắt lưng cô, tay còn lại thì mò mẫm vào trong áo. – “Thật mềm mịn nha!”

“A! Kỳ Hiếu Mân” – Cô dùng sức hét thật lớn gọi tên hắn.

RẦM – Cửa đột nhiên bị đập vào, trước mắt là Hiếu Mân và vài tên cảnh sát.

“Lâm tiên sinh, còn dám chối không/?” – Hiếu Mân hòa nhã nói

Lâm Thịnh đứng ngơ ngác tay cũng buông lỏng ra, mấy tên cảnh sát đến giữ chặt hắn. Đợi mọi người đã đi hết bên trong chỉ còn lại 2 người.

“Không sao chứ? Đừng sợ, tôi đã dự liệu trước nên chắc chắn sẽ không để cô phải gặp nguy hiểm.” – Hiếu Mân đỡ cô dậy.

CHÁT! – “Anh lợi dụng tôi?”

Cô tát hắn, không biết hắn có đau không nhưng tay cô thì nóng rát.

“Trợ lý Lục, cô đâu cần phần nộ như vậy? Việc gì tôi không chắc thì sẽ không làm.” – Hắn hơi nhếch môi lên.

Tiểu Thanh không nói gì đi luôn ra ngoài. Hiếu Mân thì bước lại gần cái camera mỉm cười đắc ý như nói ‘đã thấy rõ chưa!’

Xong Hiếu Mân bước ra ngoài rồi đi đến văn phòng của Hoàn Nghiên.

Biết Hiếu Mân bước vào Hạo Thần quay lại nói – “Kỳ luật sư cậu lần này hy sinh không ít, vì giúp mình mà chịu ăn cả cái tát, cậu nói xem mình nên trả công cậu thế nào đây?”

Hiếu Mân lườm hắn một cái – “Tô tiểu thư, vụ án lần này xin cô yên tâm, có lẽ lời khai của hắn đã không còn tin cậy, đoạn phim vừa rồi sẽ được đưa đến cảnh sát Khương, hắn sẽ tự biết xử lý.”

“Nhưng quay lén như vậy là không đúng với quy định cho lắm, có khi nào chuyện càng thêm rắc rối?” – Nhược Thi nói

Hoàn Nghiên đứng dậy – “Tô tiểu thư yên tâm, tên đó chuyện gì không chắc thắng thì không làm đâu.”

“Lân này thật sự cảm ơn các anh” – Nhược Thi cúi người.

Trên đường về

“Chú định đi đâu? Đây không phải đường về nhà a!”

“Đến nơi sẽ biết”

Hạo Thần chở cô đến một nhà hàng Trung Quốc, đến nơi hắn mở cửa xe cho cô xuống.

“Sao lại đến đây?”

“Lúc sáng cô chưa ăn gì mà, giờ đến đây thích gì cứ gọi”

Nhà hàng này thật lớn lại có hơn chục tầng, cả hai người được đưa đến một gian phòng rất rộng, bàn ăn đủ ười người nhưng chỉ có 2 người ngồi.

“Chỉ có 2 người, chú không cần phải đưa tôi đến nơi rộng vậy, thật lãng phí” – Cô bĩu môi.

“Này, cô gọi bạn của tôi là anh, sao tôi thì lại gọi là chú?” – Hắn trong giọng nói có phần bất mãn.

“Đã nói vì chú là cậu của Hàn Hàn, sao chú cứ vì cách xưng hô mà kiếm chuyện”

Hắn cũng không rảnh đôi co cùng cô nhóc này, chỉ liên tục gấp đồ ăn vào chén cho Nhược Thi – “Sao này cô không ăn được những món gì thì cứ nói với dì Hân, tránh xảy ra tình trạng như lúc sáng phải để bụng rỗng.” – Thật ân cần.

“Không cần đâu, chuyện cũng đã được giải quyết, tôi định sẽ đi tìm phòng trọ, cảm ơn chú đã giúp đỡ, còn việc ở công ty khi nào tôi có thể trở về được?”

“Thuê phòng? Công ty? Điều không được.” – Hấn buông đũa, bắt đầu nói chuyện nghiêm túc.

“Tại sao?” – Cô trợn tròn mắt

“Xem ra tôi phải nói thẳng vào vấn đề thôi”

Nhược Thi cũng không ăn tiếp, lắng nghe từng chữ Hạo Thần nói

“Làm tình nhân của tôi, để trừ 10 vạn kia” – Uy, ca ơi! Thằng quá rồi đó, sao người ta tiếp thu nổi.

“Cái ... cái gì? Ông chú biến thái này!” – Tay cô chỉ chỉ vào mặt hấn

“Sao hả? Không đồng ý? Cầm 10 vạn của tôi rồi tính bỏ chạy à. Cô nên biết chuyện vừa rồi đều dựa vào thể lực của tôi nên chuyện gì cũng đều nằm trong lòng bàn tay. Nếu cô chống lại, chỉ có kết cục như tên Lâm Thịnh kia, có khi còn thảm hại hơn.”

“Chú đừng dọa tôi, tôi ... tôi sẽ mượn Cách Cách, và nói cho cậu ấy biết bộ mặt thật của chú”

“Đừng làm chuyện ngốc ngếch, nếu cô làm vậy, chuyện Cách Cách và Thiên La lén quen nhau 10 năm nay, tôi cũng sẽ không để yên nữa. Nếu nó biết cô là người làm bại lộ chuyện, không biết sẽ hận cô thế nào?” – Bị nắm cán rồi chị ơi

“Tôi .. tôi đã nói ra đâu mà tại tôi? Nhưng sao chú lại biết, mà tại sao vẫn không nói ra?”

“Không chuyện gì qua mặt được tôi, tôi không nói ra là vì đang phân vân không biết nên chọn ai để giữ lại bên mình. Nên đưa Cách Cách đi thật xa, hay là Thiên La đi thật xa? Kết quả chỉ chọn 1, cho cả 2 ở cùng một chỗ là không thể”

“Tại sao? Họ đều là người mà ông tin tưởng”

“Cô bé à, không nên biết quá nhiều” – Hấn nâng cằm cô lên – “Sao hả? Quyết định thế nào?”

Nhược Thi đắn đo suy nghĩ, thấy tức ghê vô duyên bị kéo vào chuyện của họ, lại còn bị đưa vào tròng. Thiet tức.

Hạo Thần thấy cô dăm chiêu không đưa ra được đáp án nên lên tiếng – “Suy nghĩ đi, sáng mai trả lời tôi. Sao hả?”

Sao cái con khỉ - Cô thâm nghĩ, cuối cùng chỉ biết gật gật đầu. Hạo Thần thì khóe môi cong lên trông như rất vừa lòng.

Đúng như đã nói, buổi tối Cách Cách đến dùng cơm, sau khi ăn xong Nhược Thi kéo Cách Cách lên phòng nói là tâm sự chứ thật ra là hỏi cung vài chuyện a.

8. Chương 8

“Chuyện gì mà vẻ mặt cậu nghiêm trọng vậy?” – Cách Cách hỏi mà miệng vẫn không ngừng nhai miếng bánh ngọt.

“Cách Cách! Quan Hạo Thần là người thế nào vậy? Hấn có thể nắm hết mọi chuyện trong tay sao?”

“Sao hỏi về cậu mình? Không lẽ đã để ý cậu?” – Cách Cách lờm cô

“Cái miệng cóc của cậu! Mình chỉ là thấy vụ án của mình được giải quyết quá nhanh gọn nên thấy tò mò thôi”

“Thật ra, cậu mình trước đây bị liên quan nhiều tội lỗi, nhưng đều thoát khỏi, bạn cậu mình toàn những nhân vật nổi tiếng như cậu biết đấy, luật sư, bác sĩ, cảnh sát, toàn những nhân tài, còn có Thiên La luôn bên ba bên ngoài vì cậu nữa. Nên cũng có thể nói là không chuyện gì nằm ngoài tay cậu.”

“Vậy nếu như chuyện 10 vạn kia hần không bỏ qua thì sao?” – Cô rụt rè hỏi

“Nói thật cậu đừng sợ nha, vì có mình chống lưng nên cậu út bỏ qua, chứ nếu là người khác thì chắc cậu mình quăng vào mấy cái quán bar hạng thấp rồi”

Nghe tới đây cô sợ toát mồ hôi lạnh, giọng có hơi run – “Vậy nếu hần biết chuyện của cậu và Thiên La thì sao?”

Cách Cách lập tức che miệng cô lại – “Cậu mà nói là mình hận cậu cả đời, cậu mình tuyệt đối không chấp nhận chuyện này xảy ra”

“Vậy cũng được sao? Đây là cái xã hội gì hả?” – Nhược Thi chỉ còn biết than vãn thôi

“Nhược Thi, không phải cậu đã nói ra rồi chứ?” – Cách Cách nhăn mặt

“Không, mình không nói gì cả, chỉ là muốn trò chuyện với cậu thôi mà.”

“Ừm” – Cách Cách cũng không nghi ngờ gì tiếp tục ăn bánh.

Khổ cho Nhược Thi, giống như gánh cả kiếp nạn, không bên nào vẹn toàn. Chẳng lẽ phải làm tình nhân hần, vậy đúng là chịu thiệt thòi nha. Nếu nói thẳng ra với Cách Cách, lỡ cậu ấy nghĩ mình chia rẽ họ thì sao, lại còn làm lộ chuyện cậu ấy và Thiên La.

A a a ~ làm sao a? Làm cậu người ta mà sao lại ác với mình dạ? (Hơ~ chị nói nhăn nói cùi gì thế?)

Vậy là sáng hôm sau, phải, rất sớm. Đồng hồ chỉ 5 giờ 30 phút, lúc này dì Hân đang chuẩn bị thức ăn sáng, những người khác thì lo dọn dẹp bên ngoài. Cô mà vào phòng hần lúc này thì quá hoàn hảo sẽ không ai thấy.

Cô gõ cửa, nhưng không thấy trả lời – “Tôi vào đây!” – Nói xong đẩy cửa bước vào, đầu tiên cô quan sát căn phòng, phòng có màu chủ đạo là xanh lam, đồ vật trang trí cũng rất tao nhã, bên trong là chiếc giường lớn, hần đang ngủ, cô đến gần ngồi xuống quan sát mặt hần, thật tuần tú, mày rậm, lông mi cũng thật dày và dài, lúc ngủ môi hơi nhếch lên thật đáng ghét, da mặt hần nhìn thấy còn mịn hơn da của mình, thật ghen tị. Cô đưa tay định sờ mặt hần.

“Thật háo sắc” – Hần mở mắt ra, nói.

Cô hoảng sợ rụt tay về, lùi lại phía sau – “Chú ... chú không ngủ sao?”

“Đã suy nghĩ rồi sao?” – Hần không ngồi dậy, vẫn nằm trên giường nhìn đồng hồ - “Chắc đêm qua cô không ngủ”

“Tôi có chuyện muốn hỏi. Sao cứ phải là làm tình nhân? Có thể dùng cách khác để trả mà.”

“Tôi thích như vậy” – (Em cũng thích nữa ca ơi, hứ hứ)

Nhược Thi cứng đờ người, biết làm sao với con người trước mặt được chứ. – “Thôi được rồi, tôi đồng ý. Nhưng cũng có điều kiện, chỉ cần thực hiện được 3 điều kiện thì tôi chấp nhận làm tình nhân cho chú”

“Nói thử xem” – Hần hơi nhăn mặt, còn dám đặt điều kiện với mình.

“Thứ nhất, không được nhúng chàm. Thứ hai, chuyện này chỉ tôi và chú biết. Thứ ba, tôi muốn trở về công ty làm”

Hần thở ra, trở mình lại nằm ở tư thế thoải mái hơn – “Thứ hai thứ ba, thông qua. Thứ nhất phải suy nghĩ lại.”

“Tại sao? Tôi không muốn bán thân theo kiểu này, với lại tôi sẽ chỉ quan hệ với người mà tôi yêu thôi”

Thấy phản ứng của cô có phần dūr dơi ngoài dự đoán nên hần cũng có chút nhượng bộ. – “Vậy tôi cũng có 3 điều kiện, chịu chấp nhận thì tôi sẽ chấp nhận 3 điều kiện của cô”

“Tôi muốn nghe thử”

“Thứ nhất, không gọi tôi bằng chú nữa. Thứ hai, không được cãi lời tôi, phải hoàn toàn phục tùng. Thứ ba, thời hạn tình nhân là ... 10 năm”

“Cái gì? Chú đùa? 10 năm? Lúc đó chú đã 40 tuổi, chẳng lẽ chú lấy vợ mà tôi vẫn phải làm tình nhân cho chú sao? Còn tôi nữa, lúc đó đã 32 tuổi, lấy chồng cái nỗi gì.” – Cô lần này còn tức giận hơn.

“Vậy coi như không bàn nữa, tôi ngủ tiếp” – Hấn quay lưng lại phía cô.

“1 tháng” – Cô đột nhiên lên tiếng, đố đối với cô đã là quá nhiều rồi

Trả giá hay thật – hấn thâm nghĩ – “5 năm”

“Không, 1 tháng” – Cô kiên quyết

“3 năm” – Hấn đã quá nhượng bộ.

“Không, nữa năm, giá cuối cùng” – Cô đành phải cắn răng nói

“1 năm, không đồng ý thì mời ra ngoài, hẹn gặp nhau tiếp tại tòa, đừng phiền tôi”

“Duyệt!” – Cô vội nói như sợ hấn đổi ý.

Hấn như đạt được ý nguyện khê cười, nhưng 1 năm mà nói là quá ít, thôi kệ trong 1 năm này tìm ra sơ hở rồi uy hiếp tiếp.

Hai anh chị trả giá dễ sợ, 10 năm trả thành có một năm mà cũng bán.

Hấn nằm trên giường, vươn tay về phía Nhược Thi. Cô khó hiểu cũng đưa tay ra liền bị hấn kéo lại nằm gọn trong lòng ngực hấn. – “Giao dịch thành công”

“Chú ... chú làm gì?” – Giọng cô hơi run nhưng không vẫy ra được.

“Đã vi phạm điều thứ nhất của hợp đồng”

“Tôi, tôi ... anh ..?”

“Gọi là Hạo Thần” – Hấn nói vào tai cô

“Hạo ... Thần, anh buông tôi ra đi, anh cũng đang vi phạm hợp đồng đó”

“Tôi đâu có nhúng chàm em thì vi phạm cái gì?” – Hấn cười lớn khoái trí

“Anh rõ ràng hiểu ý tôi”

Lúc này hấn mới buông lỏng cô ra – “Được rồi, chút nữa theo tôi đến công ty”

Nhược Thi gật đầu, rồi bước trở về phòng chuẩn bị để đi làm lại. Cô tự nghĩ, làm tình nhân là phải làm thế nào? Có phải sau này cũng sẽ giống chị Linh không, thật có ai may mắn được như chị, vẫn có thể tìm được người đàn ông tốt làm chồng?

Được đi cùng xe với tổng tài đến công ty đúng là vẻ vang, không tránh được ánh mắt dòm ngó của mọi người, nhưng cũng chỉ dám bàn tán sau lưng chứ chẳng ai dám hé miệng lúc này. Nhược Thi và Hạo Thần cùng bước vào thang máy, hấn nhấn tầng 30.

“Tôi cũng theo lên đó sao?”

“Ừm” – Hấn chỉ trả lời 1 tiếng.

“Tôi làm gì ở đó?”

“Thư ký riêng cho tôi”

Nhược Thi đơ người, như vậy chẳng phải ngày nào cũng sẽ gặp ư? Bất cô phải đối diện sao đây a a

~Ding – Thang máy mở ra, trên tầng cũng có 1 cô gái khác, nghe qua giới thiệu thì tên là Nguyên Nhu 24 tuổi, là trợ lý riêng của Thiên La, tóc cô ấy ngắn ngang vai, đen mượt, gương mặt thì nhỏ nhắn, có gu ăn

mặt rất hợp thời trang. Xem ra trên tầng này chỉ có 4 người là Hạo Thần, Thiên La, cô và Nguyên Nhu. Còn xung quanh là các phòng dùng để họp. Cô và Nguyên Nhu chào hỏi được vài câu, cảm thấy cô ấy tính cách rất thoải mái, có gì cô không biết thì Nguyên Nhu luôn chỉ giúp, giờ cơm trưa Nguyên Nhu mời cô cùng đi ra ngoài ăn mừng bữa đầu làm việc chung. Nguyên Nhu lấy xe chở cô đi đến một quán ăn bình dân cách công ty một hai con đường.

Nhược Thi cảm thấy cô chị này cũng không phải người thích tra hỏi chuyện người khác, vì cô ấy không hề nhắc đến quan hệ mờ ám của cô và Hạo Thần.

“Nhược Thi, thứ bảy em rảnh chứ?” – Nguyên Nhu đột nhiên lên tiếng

“Ừm, chắc không có gì làm đâu, có chuyện gì sao?” – Cô vừa ăn vừa nói.

“Chị định mời em đi ăn một bữa long trọng, em nề mặt chị không?” – Cô nghiêng đầu cười, trông rất quyến rũ.

“Ày, chẳng phải hôm nay chị đã mời em rồi sao, chị không cần tốn kém như vậy đâu” – Cô vội xua tay

“Không phải chỉ có chúng ta, chị định sẽ mời tổng tài và Thiên La cùng đi, cả 4 người đó”

Sao tự nhiên bày chuyện ra chơi vậy – Cô trầm nghĩ!

“À, vậy tùy chị, em sẽ đi!” – Cô chỉ biết cười trừ, lúc này điện thoại của cô vang lên.

“Alô?”

“Đến văn phòng anh ngay lập tức! Anh không có kiên nhẫn để chờ.” – Giọng hằn cội gắt – Anh em ừ nha pà con!

Nói xong không đợi Nhược Thi trả lời thì liền ngắt máy.

“Là ai vậy? Thấy vẻ mặt em không vui!” – Nguyên Nhu tò mò hỏi

“Quan tổng gọi em về vì có chuyện gấp”

“Được rồi, chúng ta cũng ăn xong, chị và em cùng về”

Về đến công ty, Nhược Thi đi đến gõ cửa phòng Hạo Thần.

“Vào đi”

Nhược Thi đẩy cửa bước vào, chưa gì đã phải nghe hắc cẩu nhàu – “Trưa nay em đi đâu?”

“Em cùng chị Nguyên Nhu đi ăn trưa ở bên ngoài” – Cô giờ đứng trước bàn làm việc của hắc cẩu, hai tay nắm chặt vật áo.

“Sao này đi đâu cũng phải nói với anh, em đừng quên hợp đồng đó chứ, trả lời anh, em là ai?”

“Em ... ?” – Cô trợn mắt, cứng họng, không nghĩ tới hắc cẩu lại bắt cô trả lời vấn đề này.

“Em không biết?” – Hắc cẩu đứng dậy kéo cô lại ghế sofa, đặt cô ngồi lên đùi mình, sẵn tiện vuốt ve đường cong của cô – Ăn tàu hủ ngon quá!

Nhược Thi cũng không phản kháng, cô biết đây là nghĩa vụ mà mình phải làm – “Em là .. là .. tình nhân của anh!”

“Là do tự em nói đó, sau này đừng tùy ý muốn làm gì thì làm”

“Em biết rồi”

Hắc cẩu vẫn không buông cô ra, bàn tay to lớn kẹp chặt eo cô, tay còn lại thì vuốt ve bắp đùi cô, không ngừng hôn lên mặt cô rồi trượt xuống cổ.

9. Chương 9

“Anh ... đừng như vậy!” – Cô biết lúc đưa ra điều kiện rõ ràng là cô dùng sai vài từ thành ra bây giờ bị chiếm tiện nghi vậy nè, nhưng cô vẫn tin là hắn sẽ không tiến xa thêm nữa, trong lòng cô giờ chỉ sợ có người bước vào thì cô mặt mũi nào mà gặp ai.

“Đừng như thế nào?” – Hắn bá đạo hỏi, tay dùng thêm lực.

CỐC CỐC – Khi thật, đang ăn tàu hủ lại có kẻ quấy rầy, Hạo Thần buông Nhược Thi ra, đợi cô chỉnh sửa quần áo lại hắn mới lên tiếng – “Mời vào”.

“Quan tổng” – Thiên La đảo mắt qua nhìn Nhược Thi.

“Không có việc gì tôi xin phép ra ngoài” – Nói xong cô đi thẳng ra cửa không dám quay lại nhìn ai, xấu hổ chết được.

CÁCH – Tiếng đóng cửa.

“Quan tổng, chuyện ngài nhờ tôi điều tra, thật ra không tra được manh mối gì, bà ta ... quả thật không để lộ sơ hở” – Thiên La để tập hồ sơ lên bàn làm việc của Hạo Thần.

Hạo Thần không mở ra xem, vì biết rõ bên trong cũng chẳng có những thứ hắn cần.

“Tiếp tục điều tra, dù sao cũng là do tôi nghi ngờ như vậy, thật hư còn chưa rõ. Còn ông ấy thì thế nào?” – Hạo Thần châm một điếu thuốc, nói.

“Quan lão gia thì gần đây khi nghe người khác nói chuyện đã bắt đầu có chút phản ứng lại, tôi đã thuê một y tá riêng để chăm sóc, có động tĩnh gì chúng ta sẽ biết đầu tiên”

“Được, vậy cứ tiếp tục, đừng làm kinh động đến bà ta, Thiên La, cậu cũng vất vả nhiều rồi.”

Thiên La cúi người – “Được làm việc cho ngài tôi cảm thấy không hối tiếc”

“Cậu lui ra đi, tiếp tục công việc của mình” – Khi Thiên La ra khỏi phòng, Hạo Thần đứng dậy đi về phía cửa sổ nhìn lên trời, mắt trầm ngâm nhìn về nơi không có điểm dừng, miệng khẽ nói – “Cha, mẹ!” _____

Khi trở lại căn biệt thự của Quan gia, Nhược Thi đã thấy Cách Cách ngồi sẵn ở phòng khách đợi mình, cả hai cùng lên phòng.

“Cách Cách, có chuyện gì? Sao cậu nói hôm nay không đến?”

“Thi Thi, sao cậu đi chung với Nguyên Nhu?” – Hàn Cách chau mày

“Ý cậu là sao?” – Nhược Thi thấy khó hiểu vì câu hỏi không đầu đuôi của cô.

“Lúc trưa mình thấy cậu ở trên xe của Nguyên Nhu, hai người rất thân sao?”

“Hôm nay mới gặp thôi, vì làm cùng tầng nên chị ấy bảo là mời mình đi ăn trưa, cậu cũng quen Nguyên Nhu sao?”

“Ôi Nhược Thi, không cho phép cậu thân với cô ta, hừ!” – Hai tay cô chống ngay eo, cái miệng thì chu chu bất mãn.

“Ôi tiểu thư, lại chuyện gì nữa đây?” – Nhược Thi cũng đã quá quen với tính tình của cô bạn này rồi.

“Cô ấy ... cứ giành La La với mình” – Một câu khẳng định đủ làm Nhược Thi ôm bụng cười.

“Cái đầu thối cậu, cười gì a?” – Hàn Cách đánh đánh cô.

“Được rồi, được rồi mình không cười nữa, chỉ là ... không trách Nguyên Nhu được, cô ấy cũng đâu biết hai người yêu nhau thì làm sao mà tránh được chứ.”

“Cô ấy biết mà, chỉ là cô ấy không nói, không chừng cô ta tiếp cận cậu là vì muốn được gần La La hơn, cậu mà tiếp tay cho cô ấy là không yên với mình đâu” – Cách Cách nghiêng răng nói

Nhược Thi suy nghĩ một lúc rồi nói – “Hình như đúng là vậy, hèn chi mình cứ thấy lạ”

Cách Cách nhìn nhìn đợi cô nói tiếp – “Lúc trưa ăn cơm, chị ấy hẹn thứ 7 sẽ mời mình đi ăn, bảo là cũng sẽ mời Quan tổng là trợ lý Thái nữa.”

Cách Cách dậm chân – “Thấy chưa, tất cả đều có mục đích” – Cô kê sát mặt mình lại gần Nhược Thi – “Mình cũng đi”.

Nhược Thi cười cười chứ không biết phản ứng sao nữa, xem ra thứ 7 này cô ăn cũng không ngon miệng rồi.

Hôm nay Hàn Cách không dùng bữa, chỉ là đến tìm Nhược Thi xong thì về, trên bàn ăn lớn giờ này cũng chỉ có Hạo Thần và Nhược Thi đang ngồi đối diện nhau.

Hạo Thần không ngừng gấp thức ăn vào chén cho Nhược Thi, nhìn thấy khẩu vị của cô hôm nay cũng không tệ, hần gấp gì cô đều ăn hết nên cũng thấy hài lòng.

Hần đột nhiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng này – “Sau này sẽ qua phòng anh ngủ”.

“Khụ ... khụ ...” – Cô bị sặc, ho khan đến đỏ mặt, hần thì bước qua vỗ nhẹ vào lưng cô mấy cái.

“Vui đến vậy sao?” – Hần châm chọc.

“Không ... không được đâu, vậy mọi người ...”

“Không cần lo, họ biết cái gì nên nói cái gì thì không, em không cần lo nhiều” – Hần khom người xuống, nói nhỏ vào tai cô – “Với lại, chỉ là nằm cạnh anh, sẽ không làm gì khiến em phải sợ” – Hần tặng cô thêm cái cắn nhẹ vào tai làm cô ngượng đến đỏ mặt.

Một câu nói của hần thôi làm cho cô cả buổi không yên, đến khi bước vào phòng, cũng không đáng sợ như cô đã nghĩ thậm chí khi nằm cạnh hần cô lại có cảm giác an toàn hơn. Chỉ là thỉnh thoảng cô sẽ bị hần chiếm tiện nghi, nhưng cô cũng không phản kháng miễn là đừng làm quá tay thì được, chỉ mong 1 năm này sẽ thuận lợi trôi qua. Đang dần ngủ say, cô bị tiếng điện thoại của hần làm thức giấc, hần nghe máy nhưng tay thì vẫn ôm chặt cô.

“Sao lại gọi giờ này?” – Giọng hần khàn khàn, giờ đã là 1 giờ sáng.

Cô loáng thoáng nghe được người kia là nữ nhưng nói những gì thì cô không nghe rõ, hần nói tiếp.

“Dạo này anh bận việc, nên không đến, mai anh sẽ đến thăm em, được rồi, ừm.” – Nói xong hần cúp máy quay qua nhìn cô. – “Làm em thức giấc?”

“Không có, có phải là chị Linh không?” – Nghe cách hần nói chuyện cô đoán là chị.

“Ừm, em ngủ tiếp đi.” – Hần hôn lên trán cô rồi ôm cô ngủ.

“Sao anh không cưới chị Linh, chẳng phải đã quen nhau rất lâu, anh không lẽ không yêu chị ấy? – Cô quay lưng về phía hần đột nhiên hỏi.

Hần có hơi ngạc nhiên khi cô chủ động hỏi chuyện này – “Em ghen?” – Hần quay cô lại đối diện với mình.

“Không có, thôi không có gì, em chỉ muốn hỏi cho biết” – Cô ngượng ngùng đỏ mặt, vùi mặt vào ngực hần giả bộ ngủ, hành động này làm cho hần khẽ cười nhưng mà cô lại không thấy được.

Sáng hôm sau, khi đến công ty thì Nhược Thi đã nghe Nguyên Nhu nhắc đến chuyện đã đặt nhà hàng để thứ 7 cùng đi dùng bữa, Nhược Thi tự nghĩ cô chị này cũng không phải có thiện ý gì, có thể đúng như Cách Cách nói là cô ấy chỉ muốn tiếp cận trợ lý Thái thôi.

Chỉ khổ nỗi, tự nhiên cô lại tự cô lập mình, làm ở tầng 30 này không phải dễ, ngày nào cũng gặp được hai người đàn ông hoàng kim của công ty, không bị ghét mới lạ. Lúc ăn trưa ở công ty, bàn ở căn-tin cũng chỉ có cô và Nguyên Nhu ngồi, còn lại chỉ là những ánh mắt dòm ngó sâm sè to nhỏ, nhưng hình như Nguyên Nhu đã quen với việc này, chỉ khuyên cô là đừng để ý đến họ.

Tan tầm, Hạo Thần gọi Thiên La đưa Nhược Thi về, hần thì ở lại công ty giải quyết cho xong công việc, còn nói tối sẽ không về. Cô nghĩ, chắc tối nay hần sẽ đến chỗ của chị Linh, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu.

Bar Lạc Hoa, tại tầng 1, hắn đang ngồi thưởng thức ly rượu vừa nghe tiếng dương cầm, kế bên là người phụ nữ mặt bộ sườn xám màu đỏ tươi làm tôn lên làn da trắng cùng những đường cong đầy quyến rũ của cô.

“Nghe nói anh đang bao dưỡng tình nhân mới, là thật à?” - Điều này làm Linh hiểu kì, vì từ khi cô lấy chồng, quan hệ cùng những cô gái khác cũng không hẳn là không có nhưng mà bao dưỡng thì theo cô biết là không có ai.

“Em cũng thật nhanh đấy, cô ấy em cũng biết” – Hắn nhắm nghiền mắt lại.

“Em biết? Là ai nào?” – Cô hơi ngạc nhiên, nhưng nghĩ vẫn không ra.

“Là người mà Tiểu Cách đã dẫn đến gặp em”

Linh hơi hoảng sợ, nhưng rồi lấy lại được bình tĩnh, nói vậy là hắn đã biết chuyện cô cùng hai đứa nhóc đó gạt anh. Nhưng điều cô lo lắng giờ là ... hắn không đến gặp cô là vì đang bận quan tâm cô bé kia, hay là vì giận cô đã lừa gạt hắn. Trong lòng cô thì thật mong là vì lý do thứ hai, ít ra thì trong lòng hắn còn có cô.

“Xin lỗi, đã gạt anh rồi” – Cô dựa và ngực hắn nói.

Hắn hơi đẩy cô ra, chuyển sang tư thế ngồi thoải mái khác – “Anh không trách em, anh biết em thương Tiểu Cách, không thể từ chối nó được mà, không cần nghĩ nhiều”

Giờ phút này, Linh cảm thấy hắn thật xa lạ, có vẻ như hắn không còn muốn gần gũi với cô nữa. Lòng cô hơi đau, vì biết rõ hắn mấy ngày nay không đến là vì lý do thứ nhất rồi. Nhưng cô trông mong gì ở hắn? Nghĩ lại thì thấy mình thật tham lam.

Ở biệt thự Quan gia, giờ là 10 giờ hơn rồi, một mình cô nằm trong phòng thật chán, cũng không thể ngủ được. Nhược Thi đang nghĩ giờ không biết Hạo Thần cùng chị Linh đang làm gì, tự nghĩ lung tung xong tự đập đầu vào gối, cứ thế đập được mấy lần cô quyết định đi thay quần áo, hôm nay đi chơi khuya một lần.

Từ lúc đến cái thành phố này, toàn những chuyện gì đâu xảy ra làm cô không có thời gian để giải trí. Cô lục lọi tủ quần áo, lấy ra một cái váy ngắn thay vào. Đứng ngắm mình trước gương, cô không khỏi thán phục sao mình lại xinh đến thế. (Ôi chị!)

Cô mặc một chiếc váy rời màu xanh chân váy ngắn trên gối, hai bên được gấp nếp lại phối hợp với chiếc áo thun màu đỏ ôm sát người, bộ đồ tuy đơn giản nhưng cũng làm nổi bật được dáng người của cô. Mang vào đôi giày màu đen 12cm làm đôi chân thon dài của cô thêm phần gợi cảm.

Cô đem theo túi xách bước ra khỏi phòng, định ra khỏi cửa thì dì Hân gọi cô lại. – “Tiểu thư, khuya rồi cô còn định đi đâu?”

“Cháu đi ra ngoài, đi không cần lo chút nữa cháu sẽ về” – Nói xong cô đi ra cửa.

Dì Hân không yên tâm thấy vẫn nên gọi nói cho tiên sinh biết. Dì Hân bước đến bàn điện thoại, quay số điện thoại quen thuộc. Biết được Nhược Thi đã ra ngoài, hắn kêu dì Hân chặn lại nhưng cô đã đi mất dạng, hắn chỉ bậy một câu rồi ngắt máy luôn, đêm đó tất cả người làm không ai dám đi ngủ, ai cũng lo sợ đứng hết ở phòng khách để chịu tội.

Bar Lạc Hoa, tại căn phòng ở tầng 3, Linh thấy Hạo Thần đứng dậy lấy áo khoác định rời đi thì vội kéo tay hắn lại – “Anh định đi đâu? Đã khuya rồi đêm nay hãy ở đây đi”

“Anh có việc, hôm khác sẽ ghé”.

Cô vừa rồi cũng nghe loáng thoáng được cuộc điện thoại của hắn, vội ôm hắn từ đằng sau, ôm thật chặt . – “Anh đừng đi, xin anh!”

Hắn hơi dừng lại, xong quay người lại gỡ bỏ cánh tay của Linh ra – “Đừng van xin anh điều gì nữa” – Nói xong hắn bỏ đi.

Linh ngồi quy xuống, thấy được rằng cô mất hắn thật rồi. (Cái chị này đã có chồng con rồi đó nha!)

Rời khỏi quán bar, hắn lái xe chạy xung quanh tìm cô, điện thoại thì cô không nghe máy, chết tiệt. Đợi tìm được cô về phải giáo huấn lại mới được.

Nhưng mà hiện tại cô đâu có ở ngoài đường đâu mà tìm. Phí xăng thôi anh!

10. Chương 10

Bar Tư Hoàng.

Khác hẳn với Bar Lạc Hoa yên ắng, thì nơi đây thật ồn ào náo nhiệt, nhìn quanh thì loại người nào cũng có. Một đám công tử ăn chơi thì đứng tụ lại dưới sân khấu xem các vũ công múa thoát y, những người trung niên thì ngồi ịch một chỗ để mấy cô gái nhìn như mấy con bạch tuột quần vào người mình.

Không hiểu nổi, sao cô lại lạc phải vào đây. Cứ nghĩ mọi quán Bar đều sẽ giống với Lạc Hoa, nhưng không ngờ nơi đây lại hoàn toàn khác. Cô ngồi tại quầy, tiếp lấy ly rượu trái cây của một thanh niên trẻ tuổi, hần pha chế tại quầy nhưng thoát nhìn chắc nhỏ tuổi hơn mình.

Điều làm cô bức mình, chưa kịp uống một ngụm thì đã có khoảng 3 con gián đến quấy rầy cô.

“Mỹ nhân, đến một mình sao?” – Một con gián mập lên tiếng.

“Nếu đi cùng bạn, thì hãy gọi họ lại đây, để chúng ta cùng vui vẻ chút” – Một con gián đen thui đầy mùi rượu.

“Cần gì gọi người? Một mình em bọn anh sẽ bao hết., hắc hắc.” – Lần này là con gián ốm teo.

Cô không để ý, đặt ly rượu xuống định rời đi thì bị con gián đen chụp tay lại – “Đi đâu? Mau theo bọn này haha”

“Buông ra” – Cô mạnh tay hất hấn ra, do không đề phòng nên làm hấn té ngồi xồm trên mặt đất.

“Con bé này láo thật, phản kháng bọn ta càng thích, mau bắt nó lại đem lên phòng” – Cái mông ê ẩm hấn rên rỉ, hấn ra lệnh cho hai con gián kia.

Con gián ốm teo và con gián mập tiến lên định bắt lấy, cô nhanh tay lẹ mắt chụp lấy chai bia.

BA một tiếng – Đập vào đầu con gián ốm teo

BA tiếng thứ hai – Cái chai tiếp tục dính vào đầu con gián mập, lần này thì cái chai cũng bể theo.

Đầu họ bị chảy máu, lúc này chủ quán bar và mấy tên bảo vệ lập tức xuất hiện.

Giữa những tên bảo vệ là một người đàn ông khoảng 40 tuổi, dáng người rất chuẩn, gương mặt lạnh băng ánh mắt toát lên chút vẻ hung tàn, đây chính là chủ quán bar tên là Hứa Tư Hoàng. Nhược Thi nghĩ mình chắc sẽ được lấy lại công bằng đây cho đến khi hấn thốt lên một câu – “Các ông chủ lớn, nếu muốn vui vẻ chỉ cần nói với tôi, trực tiếp giúp các ngài túm cô ta lên phòng, đâu đến nỗi phải bị thương thế này.”

Nhược Thi xanh mặt, đây là cái loại người gì, là nơi ma quái nào mà những lời này những tình huống này vẫn có thể xảy ra.

Tư Hoàng nói tiếp – “Thương tổn của các ngài tôi đây sẽ chịu, còn nữa, mấy cậu lỏi cô ta lên phòng VIP để phục vụ 3 ông chủ lớn đây.” – Hấn ngoắc tay với mấy tên bảo vệ.

Một đám người tiến đến, lúc này Nhược Thi thêm hoảng sợ, tay chân múa loạn xạ – “Tránh ra, không được đến gần, tôi sẽ báo cảnh sát.”

Lời vừa nói ra khiến cả đám người cười nghiêng ngả.

“Báo cảnh sát? Chỉ sợ cảnh sát cũng không dám đến đây.” – Một tên lạ mặt lên tiếng.

“Nhanh lên, đừng làm phiền đến nhã hứng của những người khác.” – Tư Hoàng ra lệnh.

Một tên bảo vệ bước lên bẻ tay Nhược Thi ra phía sau để khống chế, cô cảm giác như cánh tay mình sắp bị hắt xé rách ra, rất đau. Nhược Thi nghĩ số mình thật khổ, không biết rồi khi được đưa lên cái phòng VIP kia mình sẽ thành cái dạng gì nữa, chỉ biết là giờ sẽ không ai cứu mình.

Đúng lúc này, một âm thanh từ trong đám đông vang lên – “Khoan đã!”

Từ trong đám đông bước ra, là một người đàn ông khoảng 30 tuổi, hắc mặt áo sơ mi đen để hở ngực, ung dung bước đến kéo Nhược Thi ra khỏi tên bảo vệ kia.

“Một đám người to béo thế này, mà ăn hiếp một cô gái sao? Tô tiểu thư, cô không sao chứ?”

Hắn biết cô, nhưng hắn là ai? Hoảng sợ cùng ánh đèn mờ ảo làm cô không nhìn rõ được mặt hắn. Cho đến khi hắn nhìn cô nói lại một lần nữa. – “Tô tiểu thư, không nhớ tôi?”

A~ đúng rồi. Là hắn – Hoàn Nghiên. Là bác sĩ lần trước đã giúp cô. Cô biết mình được cứu rồi, cả người mềm nhũn ngã vào lòng ngực hắn, miệng không nói được gì.

Tư Hoàng bước ra nói chuyện – “Cậu là ai?”

Đúng rồi, hắn chỉ là một bác sĩ nhỏ nhoi, ai mà biết được danh của hắn.

Hoàn Nghiên là bác sĩ đầy tài năng, nhưng tính tình có hơi cổ quái, ngoài công việc làm ở bệnh viện ra, hắn còn có cả một phòng thí nghiệm nghiên cứu những thứ rùng rợn, kì quái. Hắn không thích vinh hoa phú quý, chỉ muốn được làm và nghiên cứu những gì mình thích.

“Ông chủ Hứa, không biết tôi cũng không sao, nhưng chắc hẳn ông biết Quan Hạo Thần của tập đoàn Quan thị chứ?” – Điều này hắn đã quen lắm rồi, ngay cả hắn, lần nào đi chơi gặp chuyện cũng điều mượn danh người bạn này ra oai.

Hoàn Nghiên nói tiếp – “Cô gái này là người của Quan Hạo Thần, tôi chỉ là muốn giúp các người thôi, tốt nhất đừng đắc tội với cô gái này”

Con gián đen lên tiếng – “Tao khinh, nếu thật là người của hắn, mà lại lưu lạc đến chỗ này sao, chắc cũng là đã chán nên quăng vào đây thôi”

“Mày là ai bọn tao còn không biết, sao mà tin lời nói khoát của mày được” – Con gián ốm teo bị bể đầu lúc này lên tiếng, máu trên đầu thì cũng chảy chưa ngừng.

“Không tin, thì để tôi gọi cậu ấy đến, sao hả?”

Con gián mặt mày tức chịu không nổi cũng đứng ra chỉ trích – “Ông chủ Hứa, ba người bọn tôi ông cũng biết là không nên đắc tội, chẳng lẽ ông tin lời thằng nhãi này”

Tư Hoàng bắn khoả, ba tên này là khách nước ngoài, họ cũng là dân làm ăn có tiếng tăm trong kinh doanh kể cả trong hắc đạo đúng là không đắc tội được. Nhưng mà Tư Hoàng tin rằng tên nhãi này cũng không dám bịa chuyện gạt người. So với ba người này, thì Tư Hoàng càng không dám động tới Quan Hạo Thần, đặc biệt là người phụ nữ của hắn, biết đâu hắn điên lên cho người ỉu sập cái bar này. Nghĩ nghĩ một hồi, Tư Hoàng lên tiếng.

“Tôi cho cậu 15 phút” – Nói xong Tư Hoàng ngồi xuống ghế sofa, rồi phân phó những người khác về chỗ ngồi tiếp tục cuộc vui.

Hoàn Nghiên lấy điện thoại gọi cho Hạo Thần, chuông vừa vang lên một tiếng là đã có người bắt máy. Hoàn Nghiên lập tức nói – “Hạo Thần, tôi tình cờ gặp Tô tiểu thư ở bar Tư Hoàng, cậu có 15 phút để đến cứu cô ấy.”

Nói xong Hoàn Nghiên tắt máy. Đầu dây bên kia, Hạo Thần như muốn phun lửa, cô đúng là không biết sống chết, dám bước chân vào bar Tư Hoàng. Được rồi, là cô may mắn gặp được Hoàn Nghiên, nếu không đã bị kẻ khác ăn tươi nuốt sống. Để xem lần này cô có biết sợ không, ngày nào cô chưa là của hắn thì quả thật hắn không yên lòng mà. Tô Nhược Thi, cô là con cóc mà.

Nược Thi đang ngồi cùng Hoàn Nghiên trên ghế sofa đối diện chỗ Tư Hoàng, cô thấy Hoàn Nghiên sao không chút lo sợ, thật Hạo Thần sẽ đến chứ? Mà đến hay không đến thì cô cũng chết chắc, lần này cô gây

ra họa lớn mà. Nhìn xéo qua thấy ba con gián đang ngồi miệng không ngừng chửi rủa làm cô muốn điên cái đầu.

OANH – Tiếng động phát ra như tiếng bom oanh tạc, nhưng thật ra là tiếng đập cửa thật mạnh của một người.

Hoàn Nghiên mắt sáng ngồi đứng dậy dang hai tay ra – “Bạn tốt, rất đúng giờ, ôm cái nào.”

Hạo Thần làm lơ hẳn đi đến chỗ Nhược Thi nhìn chăm chăm cô, mà cô thì giờ này thật chột dạ, chẳng dám ngẩng mặt lên nhìn hẳn.

Hạo Thần nói – “Ông chủ Hứa, người phụ nữ của tôi có gây cho ông thiệt hại gì không?”

Lúc này Tư Hoàng mới rõ mọi chuyện Hoàn Nghiên nói là sự thật, ông ta đứng dậy – “Không lớn lắm Quan tổng, nhưng tôi e ba người này sẽ không bỏ qua, nếu cậu đã đến đây thì tôi cũng không cần quản nữa, cậu cứ tự nhiên”.

Nói xong, hẳn ra dấu ấy tên bảo vệ lui ra, còn mình thì cũng đi mất dạng, để lại ba con gián kia.

Hạo Thần ngồi xuống ôm cô vào lòng, hẳn thấy được cô đang run, cũng biết sợ sao? Liếc nhìn qua ba con gián thối, nói – “Là các người?”

Ba con gián kia lúc này mới giật thót – “Chào ... chào Quan tổng, là cậu thật sao?”

Thật ra, ba con gián này là đối tác mới của công ty, dự định vài ngày sau sẽ kí hợp đồng làm một dự án lớn, cần phải có sự đầu tư của tập đoàn Quan thị thì mới thành công lớn được, chỉ không ngờ lần này cả ba người lại đắc tội ngay người phụ nữ của hẳn.

Con gián đen – Jimmy

Con gián ốm teo – Jeft

Con gián mập – Phip

Jimmy lên tiếng trước – “Quan tổng, cậu xem, cô ấy cũng đã gây ra thương tổn cho chúng tôi, cậu xem như chuyện này là chưa xảy ra, chúng ta có thể ...”

Lời chưa nói xong lập tức bị Hạo Thần đánh gãy – “Có gì thì trực tiếp nói với trợ lý Thái, tôi rất bận” – Nói xong hẳn đem cô đi, Hoàn Nghiên cũng đi theo. Để lại ba con gián đang tức tối nổi vò đầu bứt tóc.

Ra ngoài cửa, Hoàn Nghiên chào cả hai rồi lái xe mình về, Nhược Thi vươn ánh mắt cầu cứu với hẳn nhưng vô hiệu.

Ngồi trong xe cùng Hạo Thần cô không dám nói lời nào, nhìn cũng không dám, mắt cứ dán thẳng về phía trước. Hẳn bị mình làm phiền khi đang ở cùng chị Linh chắc giờ đang tức lắm, tốt nhất mình nên nhượng bộ thôi.

“Hạo Thần” – Cô gọi hẳn.

Hắn liếc mắt nhìn cô một cái, không biết cô muốn giở trò gì đây. – “Nói”

Oa, xem ra hẳn giận thật rồi. Cô lấy hết can đảm nhận lỗi – “Em biết sai rồi”

Hắn lần này không nhìn nữa mà chuyển tâm lái xe, môi khẽ nhếch lên – “Sao nữa?”

“Em sẽ nghe lời anh, không đi lung tung nữa, cũng sẽ không gây phiền phức cho anh” – Lúc này nếu muốn cô cắt máu ra thề cô cũng dám.

“Về nhà trừng phạt em sao đây?” – Hẳn ranh mãnh nói

“Tùy anh” – Cô buột miệng nói đại, đến khi nói xong rồi lại nghĩ hôm nay ăn phải cái gì mà sao mình ngu vậy.

“Là em nói đó.” – Hẳn đạt được mục đích, cảm thấy rất hài lòng, tức giận cũng bị lời nói ngây ngô của cô cuốn đi mất.

Về đến căn biệt thự, bước vào phòng khách, Nhược Thi thật sửng sốt khi thấy tất cả người làm đều đứng cả ở đây, giờ đã là 1 giờ sáng rồi. Nhưng về mặt Hạo Thần thì lại như muốn nói ‘Họ đáng bị như vậy’

Nhược Thi đến gần di Hân – “Mọi người sao đứng cả ở đây?”

“Tiểu thư, cô không sao thật may quá.”

“Cứ mặc họ, theo anh lên phòng” – Hạo Thần nói.

Cô kéo tay hắn lại – “Hạo Thần, không cần như vậy, trách em được rồi, anh bảo họ về nghỉ đi.”

11. Chương 11

Hắn muốn làm lơ nhưng ánh mắt cô làm hắn hơi siêu lòng – “Các người nghỉ đi, sau này còn tái phạm, không ai xin được đâu.”

Bọn người làm đều thở ra, cảm thấy kinh hãi vì cuối cùng cũng hít được hơi thở của “con người” trong căn nhà này. Còn Nhược Thi thì cũng không biết việc của cô thì liên quan gì đến họ?

Trở về phòng, Hạo Thần quăng áo lên sofa ngồi xuống giường, Nhược Thi đứng cạnh đó cúi đầu, hai tay thì xiết chặt lại.

Hạo Thần đưa tay ra – “Đến đây”

Nhược Thi đưa tay ra nắm lấy bàn tay to lớn, hắn kéo cô lại ngồi trên đùi mình, bắt đầu ăn tàu hũ.

“Em không sợ sao?” – Hắn thấy cô không phản kháng nên hỏi.

Nhược Thi gật đầu, hắn hỏi tiếp – “Tại sao? Lỡ anh không nhận được nhúng chàm em thì sao?”

“Nếu thật vậy, thì coi như em đã trả anh 10 vạn, coi như không ai nợ ai”

Nếu cô đã nói vậy, hắn chỉ việc ăn cô luôn coi như thù oán gì cũng hết, nhưng hắn không muốn làm vậy, hắn biết nếu chuyện đó xảy ra thì cô sẽ không ở cạnh hắn nữa, nên hắn không muốn. Kế hoạch của hắn chính là, muốn làm cô quên đi 10 vạn kia, ngoan ngoãn mà đem tất cả giao cho hắn.

Hắn không nói nữa, trực tiếp ôm cô nằm xuống – “Em thật hư, để em gây thiệt nhiều tội đi, rồi anh sẽ trừng phạt em luôn một lần.”

Nhược Thi đỏ mặt, vòng tay ôm hắn, vùi mặt vào ngực hắn mà chìm vào giấc ngủ. Cô nghĩ, tình nhân cũng tốt, ít ra cô không chịu thiệt thòi gì.

Đến khi cô thức dậy, đã không thấy hắn, hôm nay là thứ bảy, cô không phải đi làm. Chỉ thấy hắn để lại mảnh giấy nói là đến công ty giải quyết vài cái hợp đồng với đối tác, đến tối sẽ về chỗ cô đi đến nhà hàng, phải rồi hôm nay Nguyên Nhu mời họ đi ăn.

Cô bước xuống giường, tìm bộ đồ khác thay rồi đi ra ngoài. Cách Cách đã ngồi sẵn ở sofa, thấy cô từ phòng cậu mình bước ra, lập tức chạy đến – “Thi Thi, thì ra lời đồn là thật”

“Hả, đồn gì?” – Cô hơi ngơ ngác, lần nào cô tiểu thư này đến cũng đều làm cô ngơ ngác hết lần này tới lần khác. Nhưng cô chợt nhớ, mình vừa từ phòng Hạo Thần đi ra.

Cách Cách kéo cô ngồi xuống – “Thi Thi, sao không nói mình biết, cậu yêu cậu út mình sao?”

Nhược Thi vội xua tay nhưng không trả lời, cô hơi băn khoăn

“Là sao? Vậy chuyện cậu là người phụ nữ của cậu út chẳng lẽ là giả?”

Chuyện này cũng lan ra nhanh thật, chỉ một đêm mà đến Cách Cách cũng biết rồi, Nhược Thi nói – “Cách Cách, nếu hỏi mình có ghét Hạo Thần không, mình sẽ trả lời ngay là không. Nhưng nếu hỏi mình có yêu

anh ấy không, thì mình không trả lời được, mình không biết ... nhưng cậu tin mình, mình không phải là có ý đồ gì xấu.”

“Đồ ngốc, mình hiểu cậu, sao cậu lại có ý gì xấu được, chỉ là mình thấy lo, đơn thuần như cậu, nếu mà cùng một chỗ với cậu út thì sẽ gặp không ít rắc rối.” – Cách Cách biết rõ những người trước đây ở cùng cậu mình, họ thật rất khó nhìn, rất khó đối phó. Cần bản Nhược Thi không phải đối thủ.

“Cách Cách cậu nghĩ nhiều rồi, mình và anh ấy vẫn chưa xảy ra chuyện gì cả, cậu đừng nghĩ lung tung, sau này có chuyện gì cũng sẽ nói với cậu được chưa?”

Nghe vậy Cách Cách mới chịu cho qua không nhắc nữa. Di Hân đã dọn xong thức ăn, gọi cả hai đến dùng, lúc này người làm bên ngoài vào thông báo gì đó làm sắc mặt Di Hân khê biến. – “Tiểu thư, Quan phu nhân đã về.”

Nói xong Di Hân nhanh tay gọi một cuộc điện thoại, nói rất nhanh chuyện gì đó rồi tắt máy.

Sắc mặt Cách Cách tái nhợt, Nhược Thi liền nắm lấy tay cô, bàn tay lạnh ngắt.

Bên ngoài, một người phụ nữ rất trẻ, cô đoán người này khoảng 40 tuổi, nhưng rõ ràng là mẹ Hạo Thần thì chắc hẳn đã 50 rồi, chắc là do giữ gìn tốt. Bà mặc một bộ ple đen, áo sơ mi trắng, tiếng giày cao gót gõ vào sàn nghe thật lạnh người, mái tóc nâu xoăn, ngắn ngang vai được tết gọn gàng. Bà không liếc nhìn Nhược Thi một cái, hướng thẳng Cách Cách mà nói – “Sao cô lại ở đây?” – Đây là bà ngoại của Cách Cách đó nha mọi người.

Cách Cách cắn chặt môi dưới, thường thì cô sẽ bỏ đi nhưng giờ cô không thể bỏ Nhược Thi ở lại một mình. – “Con đến thăm bạn, chút nữa sẽ về.”

Lúc này bà mới quay qua nhìn Nhược Thi – “Đây chắc là Tô tiểu thư, tôi là mẹ Hạo Thần, nghe nói nó dẫn một đứa tình nhân mới về nhà, tôi thấy lạ nên cũng lập tức trở về xem sao”

Nhược Thi hơi cúi người – “Chào Quan phu nhân”

“Tuổi trẻ thật biết hưởng thụ, chắc cô đã nhận không ít lợi từ con trai tôi, nhưng cô cũng nên biết dừng, việc nó đưa một đứa con gái không danh phận rõ ràng về, tôi rất không vui. Tại căn nhà này chỉ dành cho con dâu danh chính ngôn thuận của Quan gia ở.”

Cách Cách và Nhược Thi nắm tay nhau, càng siết càng chặt như đang tiếp cho nhau sức mạnh.

“Di Hân”

“Dạ, phu nhân có gì phân phó”

“Di làm quần gia ở đây, những chuyện thế này lại không thông báo cho tôi. Có phải đi hồ đồ rồi không?”

Di Hân chỉ cúi người không dám hé răng, Quan phu nhân nói tiếp. – “Hai người, lập tức biến khỏi nơi này, mau.” – Bà chỉ tay về phía hai cô gái đang đứng.

Một tiếng nói chột vang lên – “Mẹ, là con bảo họ ở đây”

Hạo Thần bước vào, đi đến đứng sau lưng hai cô gái, tay đặt lên vai cả hai, cảm nhận được sự run rẩy. – “Từ khi nào mà mẹ quản luôn cả những chuyện này?”

“Con ăn chơi chưa đủ sao? Sao không mau kết hôn, mà suốt ngày cứ bao dưỡng tình nhân?”

“Chuyện này mẹ không cần quản, sao không ở cạnh cha chăm sóc mà lại chạy về đây?”

“Cha anh có tội hay không cũng đâu quan trọng, nếu tôi không ở đây, tôi không biết anh sẽ lại bày ra những trò gì”

“Mẹ về trước, chuyện gì thì nói sau, hôm nay con rất bận không có thời gian ẹ.”

“Tôi giờ phải đi ngay, còn chuyện của anh xin giải quyết cho sạch sẽ, lần sau khi về nhà mong là không phải rửa mắt nữa.” – Nói xong bà đi thẳng ra cửa.

“Làm em sợ rồi” – Hân nhìn Nhược Thi, khi nhận được điện thoại của dì Hân, hân lập tức chạy như bay về nhà, biết rõ mẹ mình sẽ không để yên cho cô. Nhưng không ngờ Tiểu Cách cũng ở đây nên sự công kích của bà cũng sẽ tăng thêm nữa.

“Em cùng Cách Cách ăn sáng rồi ra ngoài dạo đi, anh phải trở lại công ty, đừng lo không có gì nữa đâu.”

Nhược Thi gật gật đầu, mới ngủ dậy chưa rõ sự tình gì là đã bị dội bom làm cô cũng muốn đi mỗ nào. Nhưng họ thật là người thân sao? Thái độ sao lạnh đậm tới vậy, mà cô cũng không muốn quản nhiều việc.

Cả buổi sáng Cách Cách cứ kéo cô đi hết chỗ này tới chỗ kia, xem ra cô nàng cũng chịu nhiều áp lực vì cuộc chạm mặt lúc sáng lắm đây nên giờ mới tranh thủ giải tỏa, khổ nỗi cô cứ bị lôi đi.

Mua sắm đã chán, cả hai cùng vào một quán nước sang trọng, khung cảnh thì yên tĩnh, màu chủ đạo của quán là xanh lục, bên trong có nhiều hoa và những chậu cây xanh. Đang phở phù phù vào tách trà hoa nóng hổi thì nghe được tiếng nói quen thuộc – “Tiểu Cách, Thi Thi.”

Cả hai quay lại, cùng mỉm cười – “Chị Linh.”

Đây là lần đầu gặp chị ngoài đường, chị mặc một chiếc váy liền màu tím ôm sát người, chân đi đôi giày không quá cao, trang điểm cũng có phần nhạt, khác hẳn hình tượng bà chủ của quán bar. Hôm nay chị còn dẫn theo một cậu nhóc 3 tuổi – Gian Tiểu Minh.

“Tiểu Minh đến đây nào” – Cách Cách dang tay ra đón thằng nhóc, nó vui vẻ lao đến.

“Đây là con chị?” – Nhược Thi hỏi

Chị Linh gật đầu – “Ừm, nhưng nó rất ít nói, lại sợ người lạ”

Cách Cách dẫn Tiểu Minh đi xung quanh tham quan – “Chút nữa em sẽ quay lại, hai người cứ nói chuyện”

Đợi Cách Cách đi rồi, Linh lên tiếng – “Chuyện của em và Hạo Thần, chị đã biết” – Cô mỉm cười.

Nhược Thi nghĩ đây là tình cảnh gì, tình nhân cũ vs tình nhân mới à? Cô cũng chỉ gật nhẹ rồi cười.

“Chị trước đây, là số một trong lòng anh ấy, tuy rằng chỉ là tình nhân, nhưng cũng là hơn hẳn những người khác.” – Linh nói tiếp

Nhược Thi thấy bầu không khí khác hẳn, là gì đây, đang khẳng định vị trí với cô à? Nhược Thi vẫn im lặng nên Linh nói tiếp.

“Vì em là bạn thân của Tiểu Cách, nếu sau này Hạo Thần chán ghét bỏ rơi em, thì Tiểu Cách sẽ thấy rất khó xử, một người là bạn, một người là cậu.”

“Chị Linh, em không hiểu ý chị lắm” – Nhược Thi tự trách, dạo gần đây chẳng hiểu sao đầu óc cô rất kém.

“Chị nghĩ trước khi em yêu sâu đậm Hạo Thần thì nên rút lui đi, đợi đến sau này không bỏ được, người đau khổ sẽ là em, người khó xử nhất sẽ là Tiểu Cách ... chị không muốn Tiểu Cách không vui, nó như em gái chị. Và còn ...” – Linh ngưng một chút, rồi nhìn thẳng vào mắt Nhược Thi nói

“ ... trong lòng Hạo Thần, vẫn luôn là chị thôi.”

Giờ thì Nhược Thi mới sáng tỏ, trên đầu hiện lên mấy chục cái bóng đèn sáng rực. – “Chị Linh, em hiểu ý chị rồi, nhưng mà ... chị đã có gia đình, sao lại còn nói ra những lời này?” – Mà tự nhiên lại lôi Cách Cách vào làm gì, Nhược Thi định nói nhưng thôi.

“Phải, chị đã có gia đình, nhưng Hạo Thần vẫn không bỏ mặc chị, vẫn tìm đến chị, vậy càng khẳng định anh ấy chỉ có chị, nên chị không muốn em phải chịu ủy khuất.”

Nhược Thi bị những lời nói này kích động, tâm hơi trùng xuống, không biết nói gì chỉ biết gật đầu qua loa.

Hôm nay là ngày gì? Mà cô bị từng người một giáo huấn. Nhưng thật sự, cô đâu thể sánh bằng Linh, địa vị của chị ấy thật vững vàng. Ngày nào Hạo Thần cũng tìm chị ấy, nếu đã yêu chị ấy như vậy thì sao để chị ấy lấy người khác. Đã nói là không muốn quản nhiều mà sao rắc rối cứ tự tìm đến. _____

Đến tối, Nhược Thi thay một bộ váy mà Hạo Thần đã mua sẵn cho cô, chiếc váy may hồng nhạt kèm với một bông hoa được cài ở ngực, chân váy dài phủ gối cùng với đôi giày cao gót. Cô cùng Cách Cách bước lên xe của Thiên La, đi đến một nhà hàng Nhật.

Một bàn 5 người ngồi, thật ngỡ ngàng. Vị trí ngồi cũng thật khéo, Nguyên Nhu ngồi giữa Thiên La và Cách Cách nên làm mặt cô cứ hằm hằm, thật đáng yêu.

Đồ ăn được dọn lên, cũng không ai nói lời nào, Cách Cách thì ăn không ngừng nghỉ, ăn hết cứ gọi tiếp, quyết tâm làm cho Nguyên Nhu phải cháy túi.

Thấy vậy Thiên La mới nhắc nhở - “Cách Cách, em ăn nhiều đồ tươi sống bụng sẽ đau đấy”

12. Chương 12

Cách Cách bĩu môi - “Kệ em, không cần anh quản. Cũng đâu phải anh trả, hay anh đau lòng dùm túi tiền người ta”

Nghe vậy Thiên La hiểu cô đang giận, nên không nói nhiều nữa. Nhược Thi thầm nghĩ Cách Cách thật ngốc, biểu lộ ra mặt vậy không sợ Hạo Thần nhận ra sao. Mà dù sao hắn cũng biết hết rồi còn gì.

“Cách Cách, em thích thì cứ gọi thêm, chị không ngại đâu.” - Nguyên Nhu nói.

Cách Cách không trả lời. Nguyên Nhu nói tiếp - “Thiên La, chút có thể nhờ anh đưa về không? Lúc này đến em không đi xe”

“Được” - Thiên La không từ chối, hừ cái tên đáng ghét. Cách Cách liếc một cái, mặt giận cũng đỏ lên, hắn xem cô là không khí sao?

Hạo Thần nói - “Tiểu Cách, vậy cậu sẽ đưa con về.”

Cách Cách không trả lời, chỉ lo nhìn xuống sàn, Nhược Thi cũng hết cách, cô căn bản đâu biết chuyện này là sự tình gì đâu mà chen miệng vào đành để Cách Cách tạm chịu ầm ứ đi a.

Nguyên Nhu nhìn Cách Cách cười nhẹ, rồi gấp thức ăn vào chén của Thiên La - “Thiên La, anh ăn nhiều chút, dạo này anh bận nhiều việc ăn uống cũng không đầy đủ. Vậy sẽ không tốt cho sức khỏe.”

“Cám ơn, em cũng vất vả không ít mà.” - Thiên La cũng gấp vào chén Nguyên Nhu.

Thiên La đùa à? - Nhược Thi nghĩ, sao ai cũng dư xăng để đem đi đốt nhà vậy.

“Anh thật chu đáo, quen được anh thật tốt. Thiên La!” - Nguyên Nhu đắc ý nói, có phần nhấn mạnh vào chữ quen.

Khóe mắt Cách Cách đã ửng hồng, cô thấy thật muốn dùng cục tẩy để tẩy đi hết mặt mũi của Nguyên Nhu, nụ cười của cô ấy thật khiến người ta căm ghét.

“No rồi, vậy tôi về trước” - Cách Cách đứng dậy chạy ra ngoài.

Nhược Thi định đuổi theo thì bị Hạo Thần ngăn lại - “Thiên La, cậu đi xem đi, buổi tối ngoài đường một mình nó không an toàn đâu”

Như chỉ đợi Hạo Thần lên tiếng, Thiên La lập tức lao đi. Nguyên Nhu thì có hơi hựt hẫng. Nhược Thi nói - “Chị Nguyên Nhu, hay là chúng ta đi chung xe”.

Nguyên Nhu mỉm cười gật đầu, xem như kế hoạch đêm nay thất bại. Nhược Thi lén nhìn Hạo Thần, chẳng biết hắn nghĩ cái gì, hắn là đang tạo cơ hội cho hai người kia sao, chắc mình không lầm chứ.

Sau khi về biệt thự, Nhược Thi nhận được điện thoại của Cách Cách nói là đã về nhà, Cách Cách bảo cô đừng lo, nói là cô rất giận vì rõ ràng Thiên La không xem cô ra gì nữa, nói anh đã thay đổi không chịu để ý cảm xúc của cô, trước mặt cô mà dám quan tâm cô gái khác, đã hứa không được có quan hệ gì với Nguyên

Nhu vậy mà lại nhận lời đưa cô ấy về. Nhược Thi liền ôm bụng cười vì kiểu ghen con nít này thì liền bị Cách Cách mắng tới tấp.

Nguyên Nhu và Thiên La rõ ràng làm việc cùng nhau, bảo không có quan hệ gì thì là không thể rồi, chắc là cô tiểu thư này lại làm nũng. Nhưng quả thật Nhược Thi nghĩ sau này cũng nên tránh xa Nguyên Nhu, cô chị này cũng chỉ là lợi dụng mình chọc tức Cách Cách mà cô thì không muốn tiếp tay cho giặc a.

Cách Cách nói phải đi đến thành phố F để thiết kế một buổi lễ cưới long trọng, đó là chuyên ngành của cô. Cách Cách không dựa vào quan hệ với Hạo Thần mà là dựa vào năng lực của mình để tìm việc, cô đi khoảng một tuần sẽ về, còn nhắc nhở Nhược Thi phải đề phòng những người phụ nữ của cậu mình, cuối cùng là hứa sẽ mua quà về cho cô. Nói một lúc thì cả hai ngắt máy._____

Mấy ngày trôi qua, cô cũng mơ hồ biết được Hạo Thần đã từ chối việc đầu tư vào dự án của ba con gái thời kia. Mà bọn họ thì không ngừng đến công ty xin gặp mặt, người đứng ra gặp thì cũng chỉ là Thiên La. Họ thậm chí còn gửi hoa, kèm lời xin lỗi, thấy không được thành ra van xin Nhược Thi hãy khuyên hẳn bỏ qua chuyện lần trước đã lỡ xúc phạm cô. Nhưng cô sao có khả năng đó mà đi xin dùm họ.

Cuối cùng vào một ngày đẹp trời, Linh đột nhiên hẹn cô đi uống nước. Cô nhận lời, cũng chuẩn bị sẵn tâm lý để nghe cô chị này lên mặt.

“Hôm nay chị không dẫn Tiểu Minh theo à?” – Nhược Thi hỏi

“Tiểu Minh hôm nay đi học, chị đi mua ít đồ sẵn hẹn em ra nói chuyện chút thôi, không phiền em chứ”

“Không phiền, giờ cũng là lúc nghỉ trưa, em cũng được rảnh”

“Em ... không định rời khỏi anh ấy?” – Linh ngập ngừng, đi thẳng vào mục đích.

“Tại sao?” – Nhược Thi tròn mắt ngạc nhiên, sao chị ấy cứ thích nói đến chuyện này. Nhược Thi nói tiếp. - “Thật ra chị đang lo cái gì? Tuy em và anh ấy ở cùng nhau nhưng cũng đâu có quan anh ấy không được gặp chị”.

Rõ ràng là một năm thôi cô sẽ xong việc, nhưng cô lại không muốn nói ra cho Linh biết, chỉ làm cho chị nghĩ mình cũng chỉ được 1 năm, sẽ lại càng bị xem thường.

Linh bình tĩnh nói. – “Lần trước chẳng phải chị đã nói rõ?”

“Cùng là tình nhân thôi, sao chị cứ phải nhắm vào em, anh ấy cũng đâu phải chỉ có một mình em, không lẽ chị nghĩ là do em dễ bị ăn hiếp nên cứ nhắm vào em mà đánh.” – Nhược Thi trong giọng nói chứa đầy bức xúc, cô ghét bị làm phiền kiểu này.

Linh nói – “Em bình tĩnh đã, chị không có ý xấu. Chị chỉ là không thích em gần anh ấy, chị mới là người duy nhất anh ấy đặt trong lòng. Em cứ không buông thì người thiệt thòi vẫn là em. Em vẫn còn trẻ, rất xinh đẹp vậy thì hãy quý trọng cái thanh xuân này mà tìm người đàn ông thích hợp inh một danh phận chứ không phải là làm tình nhân.”

Nghe đến đây trong lòng Nhược Thi thầm khinh bỉ, chẳng phải chị cũng chỉ là tình nhân, mà lại còn phản bội anh ấy, giờ đã có chồng con mà còn không ngừng mơ tưởng. Nhược Thi chỉ dám nghĩ chứ không nói, cô không muốn lời lẽ của mình sẽ gây tổn thương lòng tự trọng người khác.

Nhược Thi cũng không muốn đôi co – “Thì đã sao, em cũng không có ý định dành với chị, chị lo cái gì? Em phải đi đây, sau này chị đừng nhắc những chuyện này với em nữa, em nghe đủ rồi.”

Nhược Thi đứng dậy bỏ đi, Linh đuổi theo, cả hai vừa đi ngoài đường vừa tranh cãi. Từ xa một chiếc xe màu đen chạy đến, cửa xe mở ra lập tức xuất hiện mấy tên mặt đồ đen, họ bắt lấy Nhược Thi nhét vào xe, cô hoảng quá định cầu cứu nhưng miệng bị bịt chặt.

“Các người ... là ai?” – Linh hoảng sợ.

Một tên trong xe nói – “Nói với Quan Hạo Thần, muốn cứu ã thì gọi đến số máy này.”

Nói xong hắn quăng mảnh giấy có viết một dãy số ra, Linh nhặt lên liền nghe thấy tiếng Nhược Thi – “Chị Linh cứu em!”

Rất nhanh sau đó chiếc xe chạy mất, Linh thì đứng ở đó, trên tay vẫn cầm mảnh giấy không di chuyển.

Đến trưa vẫn không thấy Nhược Thi quay lại, Nguyên Nhu gọi điện cho cô thì đã ngắt máy. Hạo Thần thì đang họp nên cô không vào được, nghĩ chắc không có gì nên cô cũng lo làm tiếp việc của mình.

Khi cuộc họp kết thúc đã là 2 giờ, Hạo Thần đi về văn phòng, thấy chỗ ngồi của Nhược Thi trống nên hắn nheo mắt lại – “Cô ấy đi đâu rồi?”

Nguyên Nhu vội trả lời – “Từ lúc cơm trưa đã không thấy, tôi đã thử gọi nhưng không liên lạc được.”

“Làm việc tiếp đi” – Nói xong hắn vào phòng, lại đi lung tung không nói với hắn, muốn thử sức chịu đựng của hắn hay sao. Nghĩ nghĩ rồi gọi cho cô mấy lần mà không được, Tiểu Cách thì đã đi thành phố F, vậy thì cô ấy có thể ở đâu? Nha đầu, em mà dám mở điện thoại lên thì lập tức biết tay tôi.

Tại một nhà máy cũ, xung quanh là khu đất trống đang huy hoạch, bên trong đều bị rỉ sét. Tại một gian phòng nhỏ, Nhược Thi đang bị trói ngồi trên một cái ghế.

Đối diện cô là ba gã đàn ông, không xa lạ - 3 con gián thối. Họ nhàn nhã ngồi vừa uống rượu vừa hút thuốc.

Jimmy nói – “Đến giờ hắn cũng không gọi lại, xem ra con nhỏ này không có giá trị”

Phip đứng dậy đi đến gần cô – “Hay cứ xử con nhỏ này đi, dù sao tên họ Quan đó cũng không cần.”

Mặt cô xanh ngắt, lại rơi vào tình huống này – “Các người đừng làm vậy”

Jeft cười cười nói – “Đúng đó, chúng ta thay phiên, hay là làm một lượt luôn”

Nhược Thi kinh hãi nói – “Các người tốt nhất đừng đụng vào tôi, nếu không khi sắp chết thì đừng có oán”

Ba tên hơi e dè vì lời nói của cô, nghĩ nghĩ rồi cũng quyết định là không nên làm vậy.

Phip tức điên quát – “Mẹ nó, sao tới giờ vẫn chưa gọi chúng ta”

Nhược Thi thoáng nghĩ chắc chị Linh đã không giúp cô rồi, nhưng cũng không chắc vì nghĩ là chị sẽ không phải vô tình như vậy. – “Các người hãy gọi cho anh ấy, tôi nghĩ anh ấy vẫn chưa hay gì đâu.”

Lúc này, tên Jeft mới lấy điện thoại của cô mở máy, rồi gọi đến cho hắn.

Chuông vừa đổ là đã nghe tiếng Hạo Thần – “Chết tiệt! Em đi đâu vậy hả?”

Bên này Jeft cười khoái trí – “Quan tổng, xem ra cậu thật quan tâm cô gái này”

“Là ai?” – Hạo Thần trầm giọng.

“Nếu muốn cứu cô ta, chỉ cần cậu biết điều đầu tư vào dự án, đảm bảo cô ta sẽ không bị mất sợi tóc”

“Là các người, hừ ...uy hiếp tôi?” – Hạo Thần cười lạnh.

“Quan tổng, cậu tự quyết định, chúng tôi cũng kiên nhẫn không nhiều đâu, không biết chừng cô ta sẽ bị ăn ngay đây”

“Đừng có làm vậy, tôi muốn nói chuyện với cô ấy.” – Hạo Thần vội nói.

Jeft đưa máy lại gần tai Nhược Thi, hắn gọi cô – “Thi Thi ..em không sao chứ?”

Nhược Thi nghe được giọng hắn, cảm giác lòng ngực thật ấm, nước mắt cũng trào ra – “Hạo Thần, cứu em!”

“Chúng có làm gì em không? Ngoan, đừng khóc ...đã có anh.” – Anh quan tâm hỏi, giọng nói ôn nhu, anh biết cô đang rất sợ.

“Họ không cho em ăn cơm, không cho uống nước, em rất đói, chúng chửi chửi em, tay em phải rướm máu, em rất sợ.” – Cô kể một loạt các tội.

Jimmy thấy vậy tát cô một cái – “Con điên, muốn hại chết bọn tao à.”

Nghe được tiếng động chói tai, mặt Hạo Thần tối lại. Dám đánh người của hắn? Chết được rồi. Hắn lạnh lùng phun ra một câu – “Các người chết chắc rồi, tôi sẽ đến ngay”

Jimmy và Phip không biết Hạo Thần đã nói gì mà khiến ặt của Jeft xanh mét._____

Ngồi tại phòng làm việc, Hạo Thần cuối cùng cũng định vị được vị trí của Nhược Thi thông qua con chip được hấn lén cài vào điện thoại. Do lúc này điện thoại tắt máy nên không thể xác định. Hạo Thần và Thiên La cùng với một đám người to con cùng lên xe, 3 chiếc xe đen bóng chạy thẳng trên đường bốc ra một tia bức người dữ dội.

KÉTT – Tiếng phanh xe chói tai vang vào bên trong nhà máy cũ, cánh cửa sắt cũ đang lung lay cũng bị chấn động mà ngã xuống, một thân ảnh cao lớn, hai tay đút vào túi quần mạnh mẽ bước vào.

Ba con gián thối xanh mặt quay lại nhìn – “Quan ...Quan tổng!”

13. Chương 13

Cảnh tượng trước mắt thật ngoài sự dự đoán của Hạo Thần, ngay cả Thiên La và những vệ sĩ khác cũng đứng ngây ngốc. Nhược Thi một tay cầm đùi gà, một tay cầm lon coca, ba con gián thối thì ngồi bẹp một chỗ như đợi Nhược Thi sai bảo, nhìn thoáng qua cứ như là đàn chị và mấy tên tay sai vậy.

Nhưng dáng vẻ của cô cũng rất chật vật, trên áo sơ mi một vài chỗ dính máu đỏ, vấy thì dính đầy bùn đất, cổ tay hiện rõ dấu vết bị dây trói, trên mặt còn có dấu 5 ngón tay, khóe miệng còn dính lại chút máu.

“Thần.” – Cô như gặp được thánh, bỏ đồ ăn xuống chạy vào lòng của Hạo Thần.

Một chữ Thần làm lòng hấn ấm áp – “Chúng đánh em?”

Cô quệt đi nước mắt – “Không biết chúng bị gì, sau khi gọi điện cho anh xong thì đối đãi em rất tốt, còn bảo em nhớ xin anh tha cho họ là được rồi, đừng truy cứu chuyện cũ.”

Ba người đàn ông cùng vài tên côn đồ khác không nói gì chỉ ngồi bẹp xuống đất cuối mặt. Thiên La bước lên – “Quan tổng, để tôi xử lý là được rồi, ngài đưa Tô tiểu thư về trước”

Hạo Thần ôm Nhược Thi xoay người rời đi, Nhược Thi vội kéo tay Thiên La – “Trợ lý Thái, tôi đã hứa với họ không khó dễ họ rồi”

Thiên La vội nhìn Hạo Thần một cái, thấy Hạo Thần gật đầu đồng ý rồi sau đó rời đi. Còn lại Thiên La tự mình định đoạt, anh vẫn là quyết định không đầu tư vào dự án của họ, bảo họ lập tức về nước đừng để gặp lại, ba con gián thối mừng trời chết, dập đầu không ngừng.

Nhược Thi tuy miệng luôn nói không sao nhưng cũng không ngăn được Hạo Thần đưa cô đến bệnh viện kiểm tra tổng quát xem thế nào, hấn vẫn là không yên tâm, không muốn cô bị một chút tổn thương nhỏ.

Cách Cách biết được Nhược Thi gặp chuyện thông qua Thiên La, nên điện thoại cho cô nói là không thể về chăm sóc cô được. Cái gì mà chăm sóc chứ, mấy người này cứ khéo lo.

Tắm xong, cô bước đến giường ngồi lau khô tóc, Hạo Thần vừa bước vào liền tiến đến đoạt lấy khăn lau trùm cô. – “Cảm ơn”

“Em đừng đến công ty nữa!” – Hạo Thần đột nhiên nói.

“Tại sao?” – Cô quay người lại đối diện với hấn.

“Rất nguy hiểm, anh cũng không biết được sẽ có chuyện gì xảy ra không, ở nhà chờ anh về là được rồi”

Nhược Thi hơi do dự, cũng không biết từ chối hay nhận lời, mà cũng không thể đưa ra được lý do để thuyết phục Hạo Thần.

Hạo Thần ôm lấy cô nói khẽ - “Trở thành người của anh, chỉ của riêng anh, cho anh.”

Kyaaa~! Lúc trưa khi không tìm thấy cô Hạo Thần đứng ngồi không yên, cảm giác thật mất mát. Lúc thì nghĩ cô lại không nghe lời chỉ biết đi lung tung làm người khác lo lắng, nhưng rồi lại nghĩ không biết có phải

đã gặp chuyện gì rồi không. Khi biết được tung tích của cô hắn mới yên tâm được phần nào, vậy nên giờ hắn quyết định không buông tha cô nữa. Mà châm ngôn sống của hắn lại là – Không ghét thì cứ yêu đi!

Nhược Thi đỏ mặt – “Em ... “ – Cô ấp úng không nói được.

“Ghét anh?” – Hạo Thần hỏi.

Nhược Thi vội lắc đầu, cô không ghét, không hề, mấy tháng này ở gần nhau, cô thấy hắn rất tốt, đôi lúc rất ôn nhu nhưng cũng rất bá đạo, nhưng cô lại không hề thấy ghét hắn ngược lại tình cảm đối với hắn lại đầy thêm một ít. Hắn có một sức hút rất quái lạ, luôn khiến cô không muốn rời xa, ở trong vòng tay hắn cô thực cảm thấy rất an toàn.

“Vậy thì ... yêu anh đi.” – Hắn nói, đúng vậy, nếu không ghét thì cứ yêu đi.

“Nhưng ... anh chẳng phải yêu chị Linh sao? Chị ấy rất yêu anh.” – Nhắc tới Linh thì Nhược Thi mới nhớ, có cơ hội gặp phải hỏi rõ tại sao chị thấy chết không cứu.

“Thật ra, anh từng muốn cưới cô ấy.” – Hạo Thần chủ động nói, không đợi cô hỏi.

Nhược Thi nằm trong lòng Hạo Thần trừng mắt – “Rồi sao nữa?”

“Chỉ là cô ấy không đợi được, lại chủ động nói là sẽ kết hôn, cô ấy không muốn làm tình nhân của anh mãi, anh chấp nhận. Lúc đó anh thấy tình yêu thật nực cười, anh yêu cô ấy nhưng khi biết cô ấy sẽ ra đi, anh liền lập tức chấp nhận rồi lại thấy chán ghét chứ không hề luyến tiếc. Vậy nên anh nhận ra được, anh không hề yêu cô ấy ...”

Nhược Thi cắn cắn môi dưới, nếu thật hai người cưới nhau liệu cô có như bây giờ là người thứ 3 hay không? Thấy cô hơi run người hắn ôm chặt lấy, rồi nói – “Sau khi chia tay, anh và cô ta chỉ là bạn, cũng không xảy ra quan hệ gì nữa. Tin anh”

Nhược Thi gật nhẹ, rụt rè hỏi. – “Vậy còn em?”

“Em ... ? Em muốn là gì của anh?” – Hắn hơi cười, cảm thấy phải đùa với cô một chút.

“Em muốn thì sẽ được sao?”

“Ừm, em muốn gì anh cũng sẽ thực hiện cho em” – Hắn muốn cô chủ động muốn trở thành người của hắn.

Nhược Thi hơi run cảm thấy không biết có nên nói ra không, nói ra không biết anh ấy có cười mình không. Xấu hổ chết được

“Không nói ngay, anh sẽ đổi ý” – Hắn hăm dọa, đợi hết được rồi cô thật chậm chạp.

“Em nói đây, anh đừng gấp mà.”

Hạo Thần nâng cằm cô lên, mắt hai người chạm nhau, Nhược Thi hơi cúi xuống, xấu hổ nói – “Em muốn là tình cuối của anh”

Hạo Thần hơi ngẩn ra, Nhược Thi chỉ lo cúi mặt không thấy được, cô nói tiếp – “Nếu anh phải cưới người môn đăng hộ đối với mình, thì em chỉ xin anh ...để em là tình nhân duy nhất trong lòng anh, được không?”

Không ngờ mình lại nói ra được, chấp nhận làm kẻ thứ 3 trong hôn nhân của người khác, có ít ỏi không? Nhưng hình như mình đã yêu hắn, bắt đầu dựa vào hắn, vẫn là câu cũ mình vẫn không muốn quẩn nhiễu, chỉ hy vọng là được ở bên cạnh hắn. Đến một lúc nếu hắn không cần mình nữa thì mình sẽ tự rời đi.

“Cô ngốc này, em chỉ muốn làm tình nhân thôi sao?” – Hạo Thần cốc nhẹ đầu cô, nghiêng răng nói, ai mà ngốc như vậy chứ!

“Ui, sao đánh em! Em trước mắt thấy mẹ anh đã không chấp nhận em ở đây, nên nguyện vọng của em chỉ là mong anh đừng quan hệ gì với ai khác ngoài vợ anh ... và em ... ừm”

Lời nói của cô bị gián đoạn, Hạo Thần hung hăng hôn cô như trừng phạt sự ngốc nghếch này. Một lúc lâu thấy Nhược Thi không thở nổi nữa nên mới buông ra, vẻ mặt ôn nhu nói.

“Sẽ không có ai khác ngoài em”

Nói xong Hạo Thần nhìn cô cười, Nhược Thi thấy lòng ấm áp cũng chủ động tiến đến hôn hân nhưng sự vựng về của cô làm Hạo Thần không nằm yên được nữa mà phải chủ động lại. Vậy là Nhược Thi đã chịu làm người của hân, lòng hân giờ đây đã thấy an tâm hơn nhiều.

Cả hai cứ triền miên không buông, đến khi gần sáng hân mới buông tha Nhược Thi, còn cô thì ngũ say mà cứ như ngất luôn rồi.

Vậy là cô ngũ một giấc đến hơn 10 giờ, từ hôm nay cô sẽ không đến công ty, ở nhà ngoan ngoãn mà chờ anh về. Bước xuống giường cô chửi thầm một câu, hân ăn phải cái gì mà vật cô muốn gãy xương, giờ toàn thân đau nhức bước đi cũng khập khiễng. Thay một bộ đồ đơn giản bước ra ngoài liền thấy người làm đang bận rộn dọn dẹp, dì Hân thì đứng một bên phân phó không ngừng.

“Tiểu thư, cô đã thức.” – Dì Hân nói.

“Chào dì Hân, sao hôm nay mọi người bận hơn thường ngày? Là dịp gì đặc biệt sao?”

“Hôm nay Quan lão phu nhân sẽ dọn về đây, nên tôi đang thu xếp vài thứ, tiểu thư cô không cần lo, cậu chủ đã nói là trưa sẽ về dùng bữa” – Như thấy được lo lắng trong mắt cô, dì Hân giải thích.

Mẹ anh ấy đến, vậy chẳng phải bắt đầu rồi sao, bảo cô ngày nào cũng phải nghe mẹ anh ấy nói mớ sao cô chịu nổi, Cách Cách lại không ở đây. Cô đứng thật rất sợ mẹ Hạo Thần, người đàn bà ấy lúc nào cũng toát ra hàn khí lạnh người. Lúc này điện thoại của cô vang lên, là của mẹ.

Cô bỏ nhà đi lâu như vậy, đến giờ mới chịu gọi cho cô. Vừa bắt điện thoại là nghe được giọng nói bất thường của mẹ mình – “Thi Thi, nghe lời mẹ, mau về nhà.”

“Có chuyện gì vậy mẹ? Ở nhà đã xảy ra chuyện gì?” – Nhược Thi lo lắng hỏi.

“Con mau chóng thu xếp rồi dọn về nhà, mẹ không bức hôn con nữa. Về nhà rồi mẹ sẽ nói cho con mọi chuyện.”

Lần đầu cô thấy mẹ mình nghiêm túc vậy – “Con biết rồi, con thu xếp công việc xong sẽ về nhà.”

“Con càng nhanh càng tốt.” – Nói xong bà cúp máy.

Nược Thi hơi hoang mang, không biết là chuyện gì hay là mẹ đang đùa để lừa cô về. Dù sao cũng phải nói với Hạo Thần rồi mới đi được, mẹ làm mình thật không yên lòng.

Tại công ty, Thiên La đang báo cáo tình hình công việc cùng Hạo Thần. – “Quan tổng, đã tìm được người, tôi đã bí mật đưa về. Có lẽ bà ta cũng đã phát hiện người đã bị đưa đi.”

“Cậu làm tốt lắm, bà ta biết hay không không quan trọng, hãy đảm bảo người đó phải thật an toàn và mau chóng tỉnh lại” – Hạo Thần mắt tối lại.

“Ngài đến xem thử chứ?”

“Chưa phải lúc, đợi đến khi tỉnh lại gặp cũng không muộn”

Nói xong Hạo Thần hất tay ý bảo Thiên La ra ngoài, trong phòng còn lại mình hân. Đã đến lúc lật mặt. Lần này không được để có sơ hở, tuyệt đối không tha thứ cho ai làm tổn hại đến người thân của hân.

Tại căn biệt thự Quan gia, bên trong phòng khách có hai thân ảnh đang ngồi đối diện nhau. Một người nâng cằm vươn mắt nhìn, một người thì đầu cúi xuống, hai tay đặt lên đầu gối khẽ run.

Không khí thật khiến người khác khó thở, dì Hân tiến lên nói – “Quan lão phu nhân, Tô tiểu thư, mời hai người qua dùng cơm trưa.”

Nược Thi thấy mẹ Hạo Thần không nhúc nhích nên mình cũng đành bất động, đột nhiên mẹ Hạo Thần nói – “Thế nào mới chịu đi?”

Nược Thi vội ngẩng đầu lên, không tin được câu đầu tiên phải nghe lại khó tiêu đến vậy, bà nói tiếp – “Cô thật khó bảo, tôi vẫn đang còn kiên nhẫn, nên cô vẫn có thể bình yên mà bước ra ngoài, nhưng nếu cô cứ ở lì đây, tôi đây cũng sẽ không nhẹ tay nữa.”

Hôm nay, Quan lão phu nhân vừa từ sân bay về, vốn đang mệt mỏi lại còn gặp phải Nhược Thi ở đây vẫn chưa chịu đi làm bà càng thêm tức. Bà rõ ràng đã cùng người nhà cô nói chuyện, vậy mà cũng không bức cô về được.

Nhớ lại chuyện của mấy ngày trước, tại thành phố M – quê nhà của Nhược Thi.

Tại một căn biệt thự nhỏ màu xanh, trong sân có cây hoa đào gốc lớn, xung quanh lại được trồng nhiều bụi hoa khác nhau, trước cổng là một người phụ nữ đang đứng bấm chuông. Cửa mở ra, chủ nhà lấy làm kinh ngạc – “Là cô?”

Người phụ nữ lên tiếng – “Không định mời tôi vào nhà sao?”

Cả hai cùng bước vào, ngồi trong phòng khách giờ là mẹ Nhược Thi và mẹ Hạo Thần. Ba Thi thì tránh mặt ở trong phòng vì không thích người phụ nữ không mời mà đến này. Mẹ Thi nói – “Đã nhiều năm như vậy không liên lạc, không hiểu nổi hôm nay cô đến là có chuyện gì?”

Mẹ Thần mắt nhìn quanh căn nhà thấy cũng không hề khác xưa, có lẽ cái khác đi chính là ‘người’, bà nói – “Đúng vậy, cũng đã nhiều năm, nhiều năm như vậy mà cô cũng không buông tha gia đình tôi, giờ lại muốn dùng con gái để bước vào Quan gia à?”

14. Chương 14

Mẹ Thi vẻ mặt nghiêm nghị, nhìn thẳng mẹ Thần nói – “Phiền cô ăn nói cẩn thận, cái gì mà lại có liên quan đến con gái tôi, nó hiện không có nhà, cô có gì thì cứ nói thẳng”

Mẹ Thần uống một ngụm trà rồi nói – “Vậy cô không biết con gái cưng của cô đang là tình nhân của con trai tôi sao?”

Qua điều tra thì mẹ Thần biết được Nhược Thi là con gái của người bạn học cũ, người bạn mà bà chưa bao giờ muốn gặp lại.

Mẹ Thi nghe vậy thì không khỏi ngạc nhiên, đã lâu bà cũng không liên lạc với con bé, nhìn thấy phản ứng của mẹ Thi, mẹ Thần kiêu ngạo nói tiếp – “Tôi thật chẳng hiểu sao có loại bạn thân như cô, trước kia cô thất bại dưới tay tôi, giờ lại muốn đưa con gái đến để phục thù à? Tôi đã tìm được một tiểu thư xứng đáng với con trai tôi hơn đứa con gái gốc gác nghèo của cô rồi, phiền cô nên hiểu chuyện chút.”

Mẹ Thi tức giận, lớn giọng nói – “Nếu đó là thật, tôi sẽ nói chuyện lại với con gái tôi, cô cứ yên tâm. Hiện tại gia đình tôi rất hạnh phúc, tôi thấy rất hài lòng, còn cô, có hài lòng với cuộc sống hiện tại không hay là vẫn còn muốn nhiều thứ khác nữa, có thật sự khác người mà tôi đã từng biết. Mời cô về, chuyện con gái tôi, sẽ không phiền đến cô.”

Nói xong mẹ Thi đứng dậy như muốn tiễn khách, mẹ Thần cũng đứng dậy rồi bước ra ngoài không nói gì thêm. Từ trên lầu, ba Thi bước xuống ôm hai vai mẹ Thi đang run lên.

“Đừng nghĩ nhiều, anh không để ý” – Từ lúc quyết định cưới mẹ Thi thì ba Thi đã không để ý gì tới chuyện quá khứ giữa mẹ Thi và ba Thần nữa. (Còn về là chuyện gì thì về sau ta sẽ tiết lộ tiếp nha).

Mẹ Thi hiểu, nên an ủi lại ông – “Ừm, chỉ là ... em lo cho Nhược Thi, không lẽ là thật?”

“Gọi điện bảo con về, chúng ta sẽ nói chuyện.”

Mẹ Thi gật đầu, cả hai cùng đứng chết lặng ở phòng khách. Chẳng lẽ phải nhắc đến chuyện quá khứ một lần nữa, thật không muốn. Đột nhiên mẹ Thi nói – “Trên báo vẫn đưa tin, bệnh tình của ông ấy vẫn không có gì thay đổi.”

Thấy mẹ Thi đột nhiên nhắc lại người tình cũ, ba Thi đùa một chút – “Ày da, vợ ơi, tuy biết không có gì nhưng lòng anh cũng ngứa ngáy lắm. Với lại, dù ông ta là bệnh thật hay có bị hại thì cũng không liên quan đến ta, trước lúc cưới nhau chẳng phải đã hứa là sẽ không liên quan đến người nhà họ Quan sao. Anh không

muốn lại thấy em chịu phải oan ức gì nữa.” – Tuy cả hai đã hơn 40 tuổi, nhưng tình cảm thì không kém ai đâu nha.

“Đúng, em không quên, xin lỗi anh, phải gọi con bé Nhược thi này về mới được.”

Phải, cũng đã là chuyện cũ, chuyện của 23 năm trước rồi. Có lẽ đã đến lúc nhắc lại, mẹ Thi thật không muốn con gái sẽ lại như mình, phải gánh chịu một quá khứ nặng nề như vậy. _____

Hồi tưởng kết thúc, Nhược Thi rất muốn biết tại sao một người phụ nữ xinh đẹp thế này lại nói chuyện nghe chói tai như vậy, rõ ràng cô đâu có làm phật lòng bà, mà căn bản là 2 lần gặp nhau cô chưa nói chuyện được 2 câu nữa. Cô chưa kịp tiêu hóa hết thì mẹ Thần nói tiếp.

“Lần này tôi về đây là để tổ chức buổi xem mắt cho Hạo Thần, đó là tiểu thư Thích Như Mộng, cô ấy hiện công tác ở một công ty xây dựng ở nước ngoài cũng đang chuẩn bị về nước, cô chắc là ngày nào cũng phải soi gương chứ. Tôi thấy, cô ngay cả làm tình nhân cũng không đáng.”

“Phu nhân, sao người không thích con, nếu người nói con đồng ý thay đổi để người vừa lòng.” – Cô nhỏ giọng nói.

Mẹ Thần đứng phắt dậy nói – “Nếu cô muốn thay đổi, thì hãy thay đổi người sinh ra cô trước, nếu làm được thì tôi mới xem tiếp coi cô còn cần thay đổi chỗ nào. Nhưng tôi biết chắc là không được, nên cô đừng hòng có danh phận gì ở Quan gia ... cho dù là tình nhân của con trai tôi.” – Câu cuối bà nhấn mạnh giọng.

Nhược Thi bị lời nói ấy làm cho khó thở, thấy mẹ Thần định rời đi Nhược Thi cũng đứng nhanh dậy hỏi – “Ý người là sao? Con vẫn không hiểu”

Mẹ Thần đứng quay lưng lại Nhược Thi nói – “Về mà hỏi ba mẹ cô”

Nói xong bà đi lên phòng rồi sai dì Hân đem thức ăn lên phòng cho bà, Nhược Thi thì đến bàn ăn ngồi, đầu óc mơ màng liên tưởng đến những lời mẹ Thần nói, dù là biết sự hiện diện của Thích tiểu thư kia nhưng cô đều đã chuẩn bị sẵn để đối mặt rồi miễn là Hạo Thần sẽ không bỏ rơi cô. Cô khẽ cười rồi tự gắp mình cái mẩu là ‘vô sỉ’. Nhưng tại sao liên quan đến ba mẹ cô, việc này làm cô càng lo lắng thêm về cuộc điện thoại của mẹ.

Điện thoại cô vang lên, nhìn thấy là dãy số lạ, cô bắt máy nghe thì là Cách Cách gọi, Cách Cách nói chị Linh bệnh đang ở bệnh viện hỏi Nhược Thi có đi thăm không, Nhược Thi cũng là mới biết, Cách Cách nói chị Linh thích một loại hoa tên gì ở chỗ nào đó và tên cái bánh kem ở tiệm bánh vô danh nào nữa, Nhược Thi nghe mà không thể nhớ nổi. Chắc ý Cách Cách muốn cô có đi thăm thì nhớ mua mấy thứ đó.

Nhược Thi cũng hiểu được nên nói là sẽ nhờ Hạo Thần đưa mình đi thăm chị xong rồi ngắt máy. Lo suy nghĩ không để ý, lúc này có một vòng tay ôm cô từ phía sau – “Nghĩ gì mà anh về cũng không ra đón”

“A, em không có” – Cô hơi giật mình nói.

“Mẹ anh nói gì à?” – Anh ngồi xuống cạnh cô, ra dấu cho dì Hân dọn thức ăn lên.

“Chỉ là chào hỏi vài câu”. – Nhược Thi nghĩ nghĩ vẫn là con người đang ngồi kế mình đây đáng giận nhất, tất cả đều từ anh mà ra.

Vốn dĩ Hạo Thần để Nhược Thi ở nhà thì sẽ tránh được sự rắc rối từ các đối tác của hắn, nhưng giờ khi cô ở nhà thì lại phải đối mặt với mẹ Thần khó tiêu này, đường nào thì cũng khổ cho Thi Thi nhà ta cả.

Hạo Thần gấp thức ăn cho Nhược Thi – “Ăn nhiều một chút, em vẫn còn gầy lắm, ôm em chỉ toàn xương thôi”

Nhược Thi đỏ mặt, trước mặt người làm mà anh không cho cô tí mặt mũi, cô lo cảm đầu ăn hết những thứ trong chén, nhớ đến cuộc gọi của Cách Cách, cô nói – “Tan tâm anh về đón em đến bệnh viện thăm chị Linh nha, Cách Cách nói chị đang bệnh”.

“Ừm”

“Cách Cách nói phải mua hoa và bánh kem mà chị thích” – Cô đưa mắt nhìn

“Anh biết rồi.”

Câu trả lời làm Nhược Thi hơi thất vọng, anh vẫn hiểu rõ chị như vậy. Nhưng tự nhiên lại đi ghen với người bệnh, cô đúng là từ khi gặp hắn thì con người cũng trở nên hẹp hòi hơn mà.

“Nha đầu, đừng nghĩ lung tung. Còn chuyện của mẹ, đợi Tiểu Cách về thì ra ngoài với nó thường xuyên em sẽ không thấy khó chịu nữa. Có anh ở đây, bà ta sẽ không làm gì em” – Hắn xoa xoa đầu cô.

Nhược Thi gật đầu – “Em muốn về nhà một chuyến, đã lâu không gặp ba mẹ.”

“Được, anh sẽ đưa em đi”

“Không cần đâu, em sẽ tự đi, anh cứ lo công việc của mình.”

“Anh sẽ kêu Thiên La đưa em về, khi nào xong chuyện sẽ để cậu ấy đến đón em về”

Nhược Thi gật đầu, cứ để hắn sắp xếp cô không có cách nào cự tuyệt được.

Cả ngày hôm nay, mẹ Thần ở trong phòng suốt, có chuyện gì cũng sai bảo mấy người làm ra ra vào vào, vậy cũng tốt. Nếu bà chịu như vậy suốt đời cô cũng không cảm thấy áy náy. Nhưng nghĩ kĩ chắc bà ta cũng không phải đang tránh mặt mình, chỉ là đang còn kiên nhẫn nên mới không ra mặt, đợi mình về nhà rồi không chừng bà ta sẽ lập tức chạy nhảy ăn mừng không chừng.

Tan tầm, Hạo Thần lái xe chở cô đến bệnh viện, trên xe đã có sẵn bó hoa đủ màu sắc, hương thơm nhẹ nhàng không gắt rất dễ chịu, bên cạnh là cái hộp nhỏ, cô nghĩ chắc là bánh mà chị thích, cô cũng không hỏi nhiều. Chị Linh bị suy nhược cơ thể lại thêm sốt cao, giờ đã có phần giảm nhưng vẫn đang truyền dịch, cũng vì vậy mà quán bar mấy ngày này ngừng kinh doanh.

Thấy chị Linh nằm trên giường bệnh, Nhược Thi cúi chào, vẻ mặt chị lúc này rất tái nhợt, có phần tiều tụy. Cảm nhận được hình như chị đang né tránh ánh mắt của mình, không lẽ chị thấy áy náy sao?

“Gian Hùng đâu?” – Hạo Thần hỏi

“Anh ấy đi đón Tiểu Minh rồi, xong sẽ đến đây.”

Nhược Thi đoán chắc Gian Hùng là chồng chị. Linh cố ý nói – “Lúc sáng anh đã ghé thăm em, sao giờ lại đến nữa?”

Nhược Thi hiểu được ý chị cố không lộ biểu tình gì, nói – “Là Cách Cách nói với em chị bị bệnh, nên em nhờ anh ấy đưa em đến”

Linh chỉ mỉm cười rồi nhìn Hạo Thần, Nhược Thi thì không chịu thua đâu nha, nếu đã cùng một thân phận với nhau thì cô cũng có quyền khai chiến.

“Hạo Thần, có thể nhờ anh một chuyện được không?”

“Em cứ nói” – Hừ, cái gì mà em cứ nói, cái tên này, nói vậy là người ta nhờ gì cũng giúp sao, Nhược Thi liếc nhìn hắn.

“Phiên anh đi thay hoa dùm em ...” – Linh cười nói tiếp – “Em muốn nói chuyện với Nhược Thi”

“Được” – Hạo Thần đem hoa đi, Nhược Thi nghĩ người như anh mà cũng chịu sai vặt, chị ta rõ ràng là làm tình xem mà.

Thấy Hạo Thần đã ra cửa được một lúc, không khí trở nên ngọt ngào, cả hai nhìn nhau.

Không đợi Linh lên tiếng Nhược Thi liền khẳng định nói một câu – “Lần trước chị thấy chết không cứu”

“Ừm” – Linh thừa nhận.

Nhược Thi có hơi ngạc nhiên, cũng không biết nên phản ứng tiếp thế nào – “Chị không phủ nhận?”

“Đó là sự thật, chị căn bản đâu có muốn giúp em. Nhưng em hãy hiểu, nếu là chị thì em cũng sẽ làm như vậy thôi”

Nhược Thi thấy ngọn lửa trong mình đang được châm ngòi – “Đừng nghĩ ai cũng như chị, cứu người là xuất phát từ bản năng chứ không ai tính toán chứ chị, em thật không tin được chị lại thừa nhận dễ dàng như vậy”

“Đừng giận chị, những gì chị làm đều xuất phát từ tình cảm chị dành cho Hạo Thần, chị là không muốn anh ấy bị ai uy hiếp hay phải chịu sự đe dọa nào”

Nhược Thi như muốn ôm bụng cười thật lớn, hại cô suýt bị người ta làm nhục lại còn bày ra vẻ mặt ‘tôi làm vậy là đúng mà’. Lại còn có thể mở miệng nói nhiều như vậy.

“Chị đặt chồng con chị ở đâu?”

Linh nhìn cô một lúc rồi trả lời, tay Linh chỉ ở tim rồi nói – “Chồng và con chị ở đây”

Tiếp theo, Linh lấy tay chỉ vào thái dương mình – “Hạo Thần thì ở đây”

Nhược Thi hoàn toàn sững sờ, ngày xưa ông bà ta nói núi này cao thì còn núi khác cao hơn. Giờ thì cô sẽ nói người vô sĩ thì sẽ còn người khác vô sĩ hơn.

“Chị...giờ đang hối hận, vì sao trước đây lại từ bỏ anh ấy. Nhưng giờ, chị sẽ không buông tay nữa. Chị sẽ kéo anh ấy về lại với mình”

Nhược Thi nghĩ bà chị này có phải sốt ảnh hưởng tới não rồi không – “Còn anh Gian và Tiểu Minh thì sao?”

“Họ sẽ không biết, Nhược Thi đừng trách chị” – Ánh mắt Linh mang vẻ cầu khẩn nhìn Nhược Thi.

Đây là cái loại tình huống gì, đây là hình ảnh một người vợ, một người mẹ nên có sao? Nếu như Linh biết được trước đây Hạo Thần từng có ý cưới chị thì không biết chị sẽ vui mà nhảy tưng xuống giường bệnh hay là tiếc đến nỗi về nhà đập đầu vào miếng tàu hủ đây.

15. Chương 15

Linh nâng người ngồi dậy, nói - “Khi những tên bắt cóc đưa tờ giấy liên lạc cho chị, chị đã phân vân rất nhiều, chị rất muốn lập tức chạy đến nói với Hạo Thần, nhưng lại không có can đảm, chị sợ sẽ thấy anh ấy lao đi cứu em. Chị không muốn anh ấy quá quan tâm ai khác ngoài chị. Anh ấy là người hoàn hảo, chị thật ngu ngốc mới chọn rời xa anh ấy. Nếu em không trách chị, chị nghĩ chúng ta vẫn có thể cùng là người phụ nữ của Hạo Thần trong hòa bình”.

Cái câu cuối cùng là Nhược Thi nghe rõ nhất, cái gì mà hòa bình. Chẳng lẽ đây là lời cảnh cáo nếu cô không đồng ý thì sẽ có chiến tranh sao. Đột nhiên có âm thanh vang lên làm cắt đi suy nghĩ của Nhược Thi. Tiếng nói được truyền từ ngoài cửa vào.

“Tiểu Cách, sao lại đứng đây?” – Gian Hùng nói, trên tay đang bế Tiểu Minh.

“A, em vừa mới đến thôi”

Cả hai cùng vào trong, nhìn biểu tình của Cách Cách, Linh và Nhược Thi đoán chắc cô đã nghe được hơn phân nửa cuộc nói chuyện vừa rồi.

“Tiểu Cách, không phải em đang đi công tác sao?” – Linh e ngại lên tiếng trước.

“Công việc gần như hoàn tất rồi, nên em giao những việc vặt lại cho người khác rồi về sớm thăm chị” – Cách Cách ngồi cạnh Nhược Thi, cô có thể thấy được vai Cách Cách đang run.

Lúc này Hạo Thần cũng trở về - “Chào Gian Hùng, lâu không gặp.”

“Phải, nghe Linh nói sáng cậu đã đến, thật có lòng” – Gian Hùng vui vẻ nói

Không khí trong phòng bệnh như thay đổi, Cách Cách thì lo chơi cùng Tiểu Minh cũng không nói chuyện nhiều với Linh, Hạo Thần và Gian Hùng thì lo nói chuyện. Cứ như vậy đến tối rồi mọi người cùng nhau về nhà.

Có một buổi tối, Hạo Thần về rất trễ nên gọi điện thoại bảo cô cứ ngủ trước. Nhưng trên cái giường rộng lớn không có hán cô hoàn toàn không ngủ được – cái này gọi là đã nghiện hơi.

Lúc Hạo Thần về thì cũng đã hơn 1 giờ sáng, thấy cô vẫn nằm đó không ngủ hẳn liền trách cô, nói cô không biết lo cho sức khỏe, làm hẳn cứ không yên lòng để cô một mình. Lời nói còn kèm theo hành động ăn tàu hủ miễn phí nữa. Thoáng cái cô thấy tay mình có vật cứng, là chiếc nhẫn hình bông hoa có 5 cánh, trên cánh là mấy viên kim cương lấp lánh rất đẹp. Cô nói – “Đẹp quá!”

Hắn liền nói – “Thật sao? Em nói không thích mấy thứ rườm rà nên anh đã lựa cái đơn giản nhất cũng tầm thường nhất, vậy mà thấy em đeo lên lại đẹp đến thế này.”

“Anh chỉ giỏi nịnh, em không có tiền lẻ cho anh đâu” – Cô huýt vào ngực hắn một cái.

“Không cần cho anh gì nữa, anh đã có đủ những gì mình muốn rồi. Hứa với anh, không được tháo ra.” – Nói xong liền bá đạo đè lên người cô, tiếp tục cảnh xuân.

Đây là lần đầu tiên Nhược Thi và Thiên La đi chung với nhau, không ai nói lời nào. Anh chỉ lo lái xe, chắc anh đã biết mình biết chuyện của họ nhỉ, Nhược Thi vẫn là muốn tìm hiểu xem anh bạn này có gì mà Cách Cách nhà ta cứ ngơ ngác mãi.

“Tôi gọi anh là Thiên La được không? Anh cũng hãy gọi tôi là Nhược Thi không cần gọi tiểu thư gì đâu” – Cô đột nhiên nói, phải kéo gần khoảng cách thì mới tiếp cận được.

“Được” – Cũng chỉ một câu qua loa.

Nhược Thi thấy thật khó để có được một buổi nói chuyện bình thường với người này. Cô đành tấn công trực diện luôn – “Anh không định để Hạo Thần biết chuyện của hai người, vậy có công bằng cho Cách Cách không?”

“Không phải tôi không muốn, là do Cách Cách, tôi luôn làm theo ý nguyện của cô ấy.”

Ra là do Cách Cách không muốn tiết lộ, à da vậy thì đâu còn gì để nói tiếp a.

“Vậy anh và Cách Cách quen thế nào? Cô ấy có điểm gì mà anh lại yêu thích, thường thì mấy cô tiểu thư rất kiêu ngạo. Tôi vẫn là thấy chị Nguyên Nhu có ý với anh, lại rất dễ gần.”

“Cách Cách rất đặc biệt, cho dù cô ấy chỉ im lặng đứng trong đám đông những tiểu thư danh giá, ...” – Ánh mắt Thiên La nhìn thẳng phía trước lộ ra nét ôn nhu rất rõ ràng rồi nói tiếp – “...thì cô ấy vẫn luôn rất nổi bật”.

Nhược Thi đỏ mặt, thấy thật ngượng khi lại hỏi vấn đề này – “Anh vẫn là nên nói với Cách Cách, để cô ấy hiểu được, nếu không anh lại bị cô ấy nghi ngờ cho coi”

“Nhược Thi, nói với cô chẳng phải cô sẽ chuyển lời lại dùm tôi sao.” – Nụ cười của anh có phần châm chọc.

Nhược Thi cứng họng, đờ người. Cái người này thật kiêu ngạo, đúng là chủ nào thì lính đó. Anh là rõ ràng biết ý đồ của cô mà. Hừ, Cách Cách nhà ta gốc mới yêu hắn. (Chị cũng yêu anh Thần đó chị à).

Đến trước cửa nhà, Thiên La chào tạm biệt rồi lái xe đi, ra đón cô là ba Thi, nhìn thấy ánh mắt lo âu của ba cô thật thấy bất an. Bước vào nhà đã thấy mẹ ngồi đó vẻ mặt nghiêm nghị.

Cô vội vã ngồi xuống – “Có chuyện gì, con đã về rồi đây? Đã xảy ra chuyện gì, ba mẹ nói cho con biết đi”

“Thi Thi, có phải con đang qua lại với Quan Hạo Thần không?”. Mẹ nói

Cô im lặng, nếu mẹ đã biết thì cô cũng không che giấu, cô gật đầu thì nghe mẹ mình thở dài một tiếng. Mẹ không mắng cũng không đánh, lại càng không kêu cô hãy rời xa Hạo Thần, mà chỉ kể cho cô nghe một câu chuyện.

Mẹ Thần là con gái của một công ty đá quý nổi tiếng, tính tình hiền lành rất nhu thuận, cũng vì vậy nên rất hay bị bạn bè bắt nạt, những lúc như vậy chỉ biết trốn một chỗ khóc, lúc nào cũng chỉ chơi với chính mình rất ít bạn bè.

Ba mẹ Thi thì là bạn thanh mai trúc mã, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tính tình của họ rất hiếu động. Đi đâu cũng thấy cả hai đi cùng.

Lúc nhỏ, mẹ Thần gặp phải một tên biến thái định làm bậy với mình cũng nhờ mẹ Thi xuất hiện, cả hai cùng nhau đánh đấm chọi đá để đuổi tên đó đi vậy là về sau cả hai cùng nhau đi học cùng nhau vui chơi thân như chị em ruột.

Thông qua mẹ Thần, mẹ Thi gặp được ba Thần vậy là cả hai có tình cảm với nhau, họ chính thức quen nhau, cho đến khi hôn nhân kinh tế được sắp đặt, ba Thần bị bắt phải cưới mẹ Thần về. Tuy nhiên, quan hệ với mẹ Thi vẫn không chấm dứt, mẹ Thần thì cũng không quan tâm, vẫn luôn xem tình bạn của họ là trên hết, đôi khi mẹ Thần còn thấy có lỗi vì là trở ngại tình cảm của hai người. Nói chung, tình bạn của bốn người vẫn rất chặt chẽ.

Rất nhiều năm sau đó, Hạo Thần ra đời, ba Thần thì vẫn là người hạnh phúc nhất, một vợ, một con, một tình nhân.

Đến khi Hạo Thần đã biết đi biết nói, cũng có tin tức mẹ Thi mang thai cùng ba Thần. Không lâu sau mẹ Thần đổi tính, tìm nhiều cách làm khó dễ, thậm chí còn làm kinh động đến báo chí, hại thanh danh mẹ Thi bị hủy phải chịu ủy khuất rồi dẫn đến hư thai. Ba Thần thì đột nhiên bị tai nạn mà hôn mê cho đến tận giờ. Lúc này mẹ Thi bơ vơ một mình phải chịu mọi sự sỉ nhục, vậy là ba Thi ra mặt, cứu mẹ nhân về, rồi về sau họ sinh ra Nhược Thi.

Nhược Thi ngồi im bất động, cô ngồi nhìn chăm chăm mẹ mình, nghe không sót một chữ của mẹ. Mắt mẹ đã đỏ lên, nhưng lại cố không cho nước mắt chảy xuống. Ba thì đang vỗ vỗ nhẹ vào vai bà an ủi, đây có phải là sự thật không?

Người đàn bà đó không phải ngẫu nhiên mà nói những lời khó nghe đó với mình, thì ra mẹ mới là người tổn thương nhiều nhất. Bắt cô nên giải quyết sao đây? Nhược Thi đứng dậy qua ngồi cạnh mẹ mình, gục đầu vào vai mẹ rồi khóc không ra tiếng.

Mẹ đã từng trải qua những chuyện thật kinh khủng, nếu không có ba thì mẹ có vượt qua được không? Vậy còn cô, hiện giờ cô phải làm thế nào để vượt qua?

Tự nhiên một cái gọi là ý chí trong cô bùng dậy, trên đầu cô phụt ra mấy chục cái bóng đèn ne-on, sao mình không về đó để chơi đẹp bà ta trả thù ẹ?

Nhưng rồi mấy cái đèn ne-on bị đập vỡ khi mẹ cô nói – “Thi Thi, hãy nghe mẹ một lần này thôi cũng được, tránh xa người nhà họ Quan ra”

Đúng, căn bản là không thể đấu lại bà ta, bằng chứng là mỗi lần nghe tiếng giày cao gót của người phụ nữ đó là tim cô chỉ muốn ngừng lại. Vậy còn Hạo Thần? Phải nói thế nào với anh đây?

“Mẹ cho con thêm thời gian, con chưa thể quyết định được mình nên làm gì lúc này, thời gian này con sẽ ở lại nhà”

Mấy ngày nay, Hạo Thần ngày nào cũng gọi hỏi cô đã chơi đủ chưa khi nào thì về với hắn, có lần Nhược Thi nhận được tin nhắn từ số điện thoại lạ - “Vậy là em đồng ý cùng chị sống hòa bình?” – Nhược Thi biết không ai khác ngoài chị Linh nên cũng không buồn trả lời lại.

Cô đang nghĩ có nên biến mất một thời gian không, thường thì như vậy, sau đó trở về thì mọi chuyện đều có cách giải quyết. Nhưng phải đi đâu, đi thế nào đây? Còn chưa nghĩ đến thì điện thoại cô vang lên, là Cách Cách gọi, cô bắt máy nghe.

“Nhớ mình sao cô tiểu thư kia, hay là lại muốn khóc lóc than thở gì với mình nữa đây?” – Nhược Thi đùa.

“Mấy ngày cậu không về, cậu út cứ điện thoại mình bảo đi đón cậu, thật phiền a” – Cách Cách trách móc, rồi nói tiếp – “Có phải vì những lời chị Linh nói ở bệnh viện, nên cậu tránh gặp cậu út phải không?”

“Vậy là cậu nghe thấy à?” – Thấy lần đó về Cách Cách không hỏi nên Nhược Thi nghĩ cô không nghe được gì.

“Ừm, xin lỗi Thi Thi” – giọng Cách Cách nhỏ đi

“Ngốc kia, làm gì phải xin lỗi?”

“Là bạn của cậu mà mình chỉ biết im lặng, mình rất giận chị Linh nhưng thật ra...mình cũng rất thương chị.”

“Mình đâu trách cậu, không liên quan cậu mà đừng nghĩ nhiều.” – Nhược Thi thật cảm động, Cách Cách từ nhỏ xem Linh như chị gái, vậy mà giờ đây lại vì cô mà giận người chị này. Bao nhiêu ủy khuất cô phải chịu thì Cách Cách cũng đã xóa đi hết.

Tuy chị Linh thấy chết không cứu, nhưng là người chị gắn bó với mình bao nhiêu năm, Cách Cách không nỡ nói ra những lời trách móc chị, mà chỉ dùng thái độ lạnh nhạt đối với chị. Về phần Nhược Thi thì lại thấy có lỗi với cô bạn này rất nhiều.

“Mình chỉ là muốn ở nhà một thời gian, sẽ sớm về với cậu.” – Nhược Thi nói

“Thật không có chuyện gì sao? Nếu có đừng ngại nói với mình, dù là khó khăn đến đâu mình cũng sẽ giúp”

Nghe vậy, Nhược Thi hơi lưỡng lự, cuối cùng cũng quyết định nói hết một lời với Cách Cách, mong muốn nhận được sự động viên từ cô. Nhưng cuối cùng lại nghe câu nói ngoài ý muốn – “Cậu không thoát được đâu”

Nhược Thi hơi xanh mặt, vốn dĩ chỉ định bỏ đi một thời gian để được yên tĩnh suy nghĩ, chứ còn việc rời bỏ Hạo Thần thì cô còn chưa nghĩ đến là đã nghe Cách Cách tuyên bố như vậy.

Cách Cách nói – “Cậu thử mất tích một ngày đi, đảm bảo trong vòng 24 giờ là cậu sẽ được đưa đến trước mặt cậu út liền. Cậu gặp phải vấn đề gì hãy cùng cậu của mình đối mặt đi Thi Thi”

“Cách Cách, mình đã quyết định, chỉ là một thời gian, muốn yên tĩnh suy nghĩ, nhưng mình sẽ giữ liên lạc với một mình cậu. Cậu hứa không được nói ra đâu đó, nơi tới đến, chắc sẽ rất yên tĩnh, anh ấy sẽ không tìm được”

16. Chương 16

Ngày hôm sau, nói là làm ngay, cô để lại một lá thư, nội dung đại loại là đừng lo cho con, một thời gian sau con sẽ về. Còn lại cô không liên lạc với bất kì ai, điện thoại cũng tắt.

Cô đâu biết rằng, sự biến mất của cô đã châm ngòi cho chiến tranh nổ ra, Hạo Thần thì ngày nào cũng ăn mấy chục tấn đạn được, gặp ai cũng không nể tình mà quăng bom oanh tạc, người hứng bom lại là mấy chục người dân lương thiện ở công ty.

“Vẫn chưa tìm được?” – Hân tức giận quát.

“GPS cũng không dò được tín hiệu” – Thiên La tự nghĩ mình thực oan, giờ công việc công ty không cần quản mà cứ lo chạy đi tìm người, còn cái cô gái kia thì cứ như là bốc hơi luôn vậy.

Hạo Thần tức giận hất đổ các đồ đạc trên bàn làm việc xuống, đáng chết. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lại bỏ hân đi không nói tiếng nào, hỏi Cách Cách thì con bé lại nói không hề hay biết.

“Người nhà cô ấy thế nào?”

“Đã cho người giám sát nhưng không thấy động tĩnh gì, kể cả đi tìm cũng không.”

“Ô Nhược Thi...” – Hạo Thần hét lớn tên cô, sau đó dừng lại một chút, trong mắt giờ đã hiện lên đầy tơ máu, giọng nói có phần nhỏ lại – “...mau trở về cho anh.”

Tại một con suối nhỏ, có mấy người phụ nữ khoảng 50 tuổi đang đi lấy nước, trong đó lại có một cô gái trẻ cũng đi theo sau, thật không tin tại thành phố xa hoa này lại còn có một nơi an nhàn đến vậy.

Cô đến đây đã được vài ngày, trên ngọn núi này là một khu nhà dành cho hơn 10 người phụ nữ độc thân xây dựng rồi cùng nhau sinh sống, thức ăn, nước sinh hoạt đều là tự đi lấy, rau quả tự trồng, họ còn nuôi gà vịt và heo, còn có một ao cá lớn. Ở đây không có tivi, không có mạng không có sóng điện thoại, kể cả điện cũng không, nói chung cái gì mà tân tiến hiện đại đều không có, nơi đây cách biệt với thế giới ngoài kia. Thật yên tĩnh, cô đã hứa sẽ giữ liên lạc với Cách Cách nhưng đành chịu, không có cách nào liên lạc, cô lại liên tưởng đến ngày xưa người ta dùng bồ câu đưa thư thì tự ôm bụng cười.

Những người ở đây rất thiện lương, bảo cô ở bao lâu tùy thích, chỉ là thấy tiếc ột cô gái trẻ mà phải sống ở nơi vắng vẻ này.

Mỗi cuối tuần, sẽ có một vài người cùng nhau ra thành phố để bán một số đồ thủ công tự làm, số tiền kiếm được sẽ dùng mua gạo, phân bón, thức ăn động vật,...

Hằng ngày, cứ sáng là cô sẽ cùng mọi người ra suối lấy nước, xong sẽ về vườn rau tưới cây, nơi đây giống như trang trại vậy. Trốn ở nơi này, chắc Hạo Thần sẽ không tìm thấy, quả là thích hợp.

Nhược Thi muốn ở đây một thời gian, để xem có phải nếu không có Hạo Thần thì cô sẽ không sống được không. Nếu đúng như vậy, cô sẽ bất chấp tất cả mà chạy về vùi mặt vào ngực anh khóc lóc xin anh tha thứ cho sự ra đi của mình lần này.

Nhưng nếu thật cô có thể quên được Hạo Thần, thì cô tình nguyện sống luôn ở đây, không quan tâm đến ngoài kia nữa.

Ở đây cô gặp một người rất tốt, hay quan tâm mình như con gái, ai cũng gọi dì là dì Thanh, dì có một người con trai hiện đang sinh sống ở nước ngoài, mỗi tháng cũng sẽ về thăm dì một lần. Dì còn đùa là sẽ bảo con trai cưới cô làm vợ. Nhìn dì Thanh Nhược Thi nhớ tới dì Hân cũng rất hay quan tâm mình, chắc giờ dì cũng phải dọn bom không ít.

“Thì Thi, hôm nay có muốn cùng mọi người ra thành phố không? Đến đây đã hơn 1 tuần mà suốt ngày cứ trốn trong nhà, con gái xinh thế này phải ra đường cho người ta ngắm chứ” – Một thím đang chuẩn bị đồ ra thành phố nói.

“Con sẽ ở nhà, các thím cứ đi đi ạ.” – Cô vừa nói vừa bước đến chuẩn bị giúp.

Lúc này dì Thanh cũng từ trong nhà bước ra – “Hôm nay dì cũng phải đi, cứ vào ngày này mỗi tháng là con dì lại gửi đồ về, dì còn định nhờ con đi cùng để đem về hộ”

“Dạ được, vậy con cũng đi vậy” – Nhận lời có hơi gượng gạo, nhưng Nhược Thi không nỡ từ chối, các dì quá tốt với mình.

Nhược Thi bước vào trong thay một bộ đồ khác, quần jean xanh, áo thun trắng và khoác thêm cái áo sơ mi, cô xõa tóc ra rồi đội lên một cái nón kết, lấy thêm cái kính mát to đeo vào nữa là ngụy trang hoàn thành.

Các dì thấy Nhược Thi ăn mặt kín mít hết thì liền cười một trận – “Con bé này, muốn nó ra ngoài cho người ta ngắm mà ăn mặt thế này này”

Nhược Thi đỏ mặt – “Con sợ có người nhận ra con thôi ạ”

Vậy là Nhược Thi cùng 6 người khác đi bộ xuống núi, trên đường đi Nhược Thi vẫn không quên tán thưởng mình, vì đã có công tìm ra được ‘địa tích lịch sử’ này đây.

Trở lại thành phố, Nhược Thi cứ lén lén lúc lúc, nhìn trước nhìn sau, ngó quanh các nơi xem có người quen không, cô thật rất sợ có khi nào thấy được lệnh truy nã dán trên tường không đây. Những người khác thì đã đến một cửa hàng chuyên bán đồ thủ công để giao hàng còn cô và dì Thanh đến bưu điện để nhận bưu kiện.

Trong lúc ngồi chờ dì Thanh, Nhược Thi bị tin tức trên tivi thu hút sự chú ý.

[Ngay sáng nay, chủ tịch tập đoàn Quan thị Quan Hạo Thần đã đích thân đến sân bay để đón vị hôn thê Thích Như Mộng, nhiều năm ở nước ngoài như vậy lần này Thích tiểu thư về nước theo tin tức được tiết lộ thì Quan gia và Thích gia sẽ tiến hành lễ đính hôn cho hai người. Và sau đây là hình ảnh tại hiện trường ...]

Đứng dậy tiến lại gần màn hình, Nhược Thi thấy được gương mặt quen thuộc cả tuần nay không gặp, Hạo Thần kéo vali ột cô gái xinh đẹp, đáng người cao, tóc thẳng dài được xõa một bên vai, làn da ửng hồng dưới ánh nắng đúng là một cặp trời sinh mà.

Dù biết là Hạo Thần sẽ đính hôn với người khác nhưng khi tận mắt chứng kiến cảnh này thì trong lòng cô thấy đau âm ỉ. Không có cô bên cạnh, thì ra anh vẫn vui vẻ như vậy.

Nhược Thi quay người đi, tránh xa khỏi cái tivi làm cô khó chịu này – “Dì Thanh, đã nhận rồi à?”

“Phải, chúng ta đến cửa hàng thủ công gấp mọi người, đi mua ít đồ rồi sẽ về”

Nhược Thi bước ra ngoài, không ngoái lại nhìn. Xem ra là do mình tự ảo tưởng, một công tử đào hoa thì làm gì để ý đến mình, chịu ình lên giường không chừng cũng nhờ mình có tu mấy tiếp, nghĩ đến đây Nhược Thi tự cười khinh mình.

Sân bay.

Tránh được đám phóng viên, Hạo Thần và Như Mộng bước lên xe, Như Mộng ngồi ở ghế phụ, tháo kính râm xuống – “Cực cho anh rồi, phải tự lái xe đến, thật vinh hạnh cho em mà”

“Anh biết em không thích phiền phức nên không cho vệ sĩ theo, giờ em muốn đi đâu?”

“Chở em đến phòng thí nghiệm, lần này về nước, có bao nhiêu ân oán phải tính hết.” – Nói xong cô đeo kính râm lại, ngồi dựa vào ghế, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Xem ra em không còn là cô bé dễ ăn hiếp nữa rồi.” – Hạo Thần cười.

“Em chỉ là để dành rồi bộc phát một lượt, vốn định bỏ luôn rồi định cư ở nước ngoài, nhưng lần này ông trời cũng để em về nước, sao em cho qua được” – Cô nghiêng răng.

“Được được, chúng ta đến phòng thí nghiệm” – Nói xong Hạo Thần lái xe đi, mấy ngày nay hắn luôn bị bội trong người, mới có hôm nay là hắn mới dần cơn giận xuống được.

Cái được gọi là phòng thí nghiệm, bên ngoài được trang trí như căn nhà bình thường, nhưng bên trong là các gian phòng khác nhau, mỗi một phòng đều nghiên cứu các thứ khác nhau, tại một căn phòng cuối hành lang, một người đàn ông đang ngồi trên ghế, hai chân thì gác lên bàn làm việc, mắt nhìn lên trần nhà một tay thì đang xoay xoay ly rượu.

Trước cổng, một nam một nữ đang đứng đó, người nữ nhanh chóng bấm mật khẩu mở khóa, cửa được mở. Cũng hay, mật khẩu nhiều năm như vậy cũng không đổi – Cô gái mừng thầm, vậy là anh chết chắc.

Lái xe vào trong, cả hai như đã quen thuộc với nơi này cứ như vậy mà đi thẳng đến cuối hành lang đập tung cửa phòng ra.

RẦM – Hoàn Nghiên ngồi bật dậy, vẻ mặt không hề ngạc nhiên, như là đã biết trước, anh đặt ly rượu xuống nói – “Hai người đến sớm hơn tôi tưởng.”

“Hạo Thần, anh ra ngoài xe đợi em, em muốn nói chuyện riêng với anh ấy”

Nghe được như vậy, Hoàn Nghiên dự cảm sắp có chuyện xấu xảy ra, liền nói – “Hiện tại anh không tiếp khách nha, hẹn lần sau”

“Vậy em ở đây, có cần gì thì gọi cho anh.” - Hạo Thần nói xong xoay người rời đi không quên tặng kèm cho Hoàn Nghiên một nụ cười mỉa mai.

Như Mộng bước đến bàn làm việc, kéo ghế ngồi xuống đối diện cùng Hoàn Nghiên. - “Lần này em về, là trả hết thù với anh.”

“Anh biết” – Hoàn Nghiên thản nhiên nói, nghe vậy Như Mộng nói tiếp - “Em sẽ kết hôn cùng Hạo Thần”

“Ừm” – Anh vẫn lạnh lùng nói, cô hết kiên nhẫn, môi hơi run, hai tay nắm thành quyền, nhưng rồi cô hít sâu một hơi quay người bước ra ngoài, lưng quay về phía anh, cô nói nhưng thanh âm rất nhỏ cũng không biết anh có nghe hay không – “Hèn nhất”.

Nghe tiếng bước chân đã vang xa rồi tắt hẳn, Hoàn Nghiên thở ra một hơi dài, lấy tay xoa xoa ở mi tâm. – “Thật phiền mà!”

Rồi anh cũng đứng dậy bước ra ngoài, bước chân trở nên nhanh hơn, từng bước từng bước đuổi theo Như Mộng. Hoàn Nghiên kéo tay Như Mộng xoay mạnh người cô lại áp vào ngực mình.

Như Mộng ngạc nhiên vì hành động này của anh, tròn tròn mắt, cô đưa tay vòng qua ôm anh – “Nghiên!”

Mắt cô giờ đã ướt, Hoàn Nghiên liền đẩy cô ra, nhìn vào mắt cô nói, mi có hơi nhú lại – “Em sẽ hạnh phúc”

Nói xong anh quay đi trở lại phòng đóng sập cửa lại, còn Như Mộng thì cứ đứng yên nhìn về phía cánh cửa, nước mắt cũng rơi xuống, từng giọt từng giọt thật nặng. Cô hận ...sao anh yêu mà lại không dám đón nhận, cô sẽ không tha thứ cho anh, không cho anh thêm cơ hội nào nữa.

Lấy tay quệt đi hàng nước mắt, cô hất tóc xoay người bước ra xe. Xe chạy trên đường, Hạo Thần cũng không hỏi đã xảy ra chuyện gì, chỉ nói – “Nếu muốn anh giúp gì thì cứ nói, bất cứ chuyện gì anh cũng sẵn lòng.”

“Có, nhưng chưa phải lúc, lần này em muốn chơi thật lớn” – Như Mộng nói.

Lúc này điện thoại vang lên, Hạo Thần nghe máy – “Đã tìm thấy?”

Bên kia điện thoại là giọng nói của Thiên La – “Phải, lúc này nhận được tín hiệu ở bưu điện, tiếp là đến cửa hàng đồ gia dụng, sau đó đến chân núi thì không nhận được nữa.”

“Chân núi? Là nơi nào?” – Hạo Thần nhíu chặt mày lại cũng làm cho Như Mộng chú ý.

“Là chân núi phía Đông, ở ngoại thành”

“Được rồi, cậu quay trở lại việc của mình, không cần tìm nữa”. – Nói xong Hạo Thần tắt điện thoại, chân đạp mạnh tăng tốc chạy.

“Xem ra người phụ nữ của anh cũng không yên phận a” – Như Mộng đùa

“Hừ, lần này thì chết chắc, leo tận trên núi để tránh anh, anh phải đưa em về, hôm nay không có thời gian cho em rồi, xong mọi chuyện sẽ bù lại cho em”

“Được, em hiểu mà.”

Chạy tận lên núi? Quan Hạo Thần ta vẫn oanh tạc được như chơi, Em chết chắc với tôi!

Trở về công ty, Hạo Thần xem lại hệ thống định vị, cũng biết được là ở nơi đó hoang vắng, nhưng đích thật là cũng có không ít người sống. Hạo Thần lập tức lấy áo khoác rồi đi nhanh ra ngoài, đột nhiên nhận được cuộc gọi, là Linh.

“Có chuyện gì?”

17. Chương 17

Đầu dây bên kia, giọng Linh run rẩy, cô vừa khóc vừa nói gì đó Hạo Thần cố gắng tập trung mới nghe rõ được, xung quanh thì lại rất ồn ào.

“Ở bệnh viện nào? Được rồi đừng sợ, anh sẽ đến ngay.” – Vậy là Hạo Thần chuyển hướng, chạy đến bệnh viện.

Ngoại thành, mọi người vừa đi vừa tán gẫu với nhau rất vui vẻ, không khí nơi đây cũng rất trong lành. Con trai dì Thanh gửi cho dì mấy bức ảnh, một số tiền, còn nhắn là sẽ không lâu nữa đến đón dì cùng ra nước ngoài định cư với mình.

Cô tranh thủ thời gian điện thoại cho Cách Cách, vừa nhận được điện là Cách Cách không thương tiếc, chỉnh âm lượng maximum, bật công suất ‘lên mặt’ mà chửi Nhược Thi.

“Con nha đầu cậu, trốn ở nơi nào hả?”

Nược Thi để điện thoại tránh xa tai mình để không bị ảnh hưởng nghiêm trọng gì cho sau này – “Tiểu thư à, mình xin lỗi, nơi mình ở không cách nào liên lạc cậu được, hôm nay mình ra ngoài liên gọi cậu ngay đây”

“Cậu ...có phải đã xem tin tức rồi không?”

“Ừm”

“Cậu đừng hiểu lầm, Như Mộng và mình rất thân, chuyện của họ rất phức tạp, khi nào gặp mình sẽ giải thích cậu nghe”

“Không cần đâu Cách Cách, mình không quan tâm nữa” – Nhược Thi nói

“Cậu ...” – Cách Cách định nói gì nhưng thôi.

“Mình tắt máy đây, khi khác sẽ gọi lại cho cậu”

Bệnh viện

Khi Hạo Thần đến trước cửa phòng cấp cứu, thì thấy Linh đang ngồi bẹp dưới đất, trên người thì đầy các vết máu, miệng không ngừng cầu khẩn.

Hạo Thần bước đến đỡ cô đứng dậy, nhưng người cô mềm nhũn đứng không vững nữa chỉ có thể dựa vào Hạo Thần, Linh ngẩng đầu lên nhìn hai tay nắm chặt áo anh nói – “Hạo Thần, em rất sợ”

Nói được một câu hai tay cô bưng mặt khóc nức nở, Hạo Thần cũng không nói gì, tình hình đại khái là vì cứu Tiểu Minh mà Gian Hùng lao ra đường kết quả cả hai đều bị thương giờ đang trong phòng cấp cứu.

Nhiều giờ trôi qua, Tiểu Minh đã qua được đưa ra ngoài, nhưng do mất máu quá nhiều, đầu bị chấn thương nhẹ nên phải đợi tỉnh dậy được thì mới qua cơn nguy hiểm.

Duy chỉ có đèn cấp cứu phòng Gian Hùng là vẫn sáng.

“Đừng lo, sẽ không sao” – Hạo Thần ôm vai cô nói.

Linh lúc này như người mất hồn, không suy nghĩ được gì, chỉ ngồi đó rồi dựa đầu vào ngực Hạo Thần, cô cũng không khóc nữa, mắt thì vô hồn.

Cách – Cửa phòng cuối cùng cũng mở.

“Bác sĩ, chồng tôi thế nào?”

“Xin lỗi, nạn nhân bị va đập đầu mạnh, gãy đi 3 khúc xương trong đó có một cái đã đâm thủng gan, xuất huyết quá nhiều nên đã không qua khỏi” – Bác sĩ nói, vẻ mặt cũng thoáng nét buồn, nói xong ông rời đi.

Linh bất lực ngã xuống, ý thức cuối cùng nhận biết được là Hạo Thần bế người cô lên, về sau cô không biết chuyện gì xảy ra nữa.

Đến khi Linh tỉnh lại cũng đã là 4 ngày sau, cô liên tục sốt đến hôm nay mới hạ nhiệt, Tiểu Minh thì đã có Cách Cách chăm sóc, Linh thì được Hạo Thần túc trực ở bên cạnh, nhưng lòng Hạo Thần cũng đang rất sôi sục, anh muốn đi tìm Nhược Thi về nhưng lại không thể bỏ mặc Linh một mình.

Ngón tay Linh khẽ động đậy, mắt hơi mở ra, Linh chớp mắt liên tục để làm quen với ánh sáng, khi nhìn thấy được Hạo Thần, thì nước mắt cô cứ như vậy mà chảy ra – “Anh ấy đi rồi?”

“Anh đã giúp em lo chuyện hậu sự, giờ em rất yếu hãy gắng nghỉ ngơi lại sức”

Linh không nói gì thêm, mắt chỉ nhìn trần nhà, lúc này Cách Cách bước vào – “Chị đã tỉnh à?”

“Tiểu Cách” – Linh thì thào, giọng cô có hơi khàn

“Cậu qua xem Tiểu Minh đi, để con chăm sóc chị Linh”

Hạo Thần nắm tay Linh – “Anh đi xem Tiểu Minh”

Khi Hạo Thần đi thì Cách Cách đến ngồi gần cô – “Chị cần gì thì cứ nói em sẽ giúp chị làm, Tiểu Minh cũng đã tỉnh mấy ngày nay, nó cũng đang khoe lại”

“Cám ơn em, Tiểu Cách, chị cứ nghỉ ngơi em giận chị luôn rồi”

“Em không có giận gì hết” – Cách Cách quay mặt chỗ khác.

“Sao chị không thấy Nhược Thi, cô bé quả thật không thích chị à?” – Linh nhìn quanh

“Cậu ấy bỏ đi cả tháng nay.”

Linh hơi ngạc nhiên, cô không hề hay biết chuyện này – “Hạo Thần không đi tìm sao?”

“Đã tìm được, nhưng dạo gần đây vì chăm sóc chị nên cậu gác qua một bên rồi, để em lấy cho chị cốc nước”

“Cám ơn em” – Linh đón lấy rồi uống hết._____

Tập đoàn Quan thị.

Trở về lo xong một số việc, đang định đi ra ngoài để đón Nhược Thi về thì lại có chuyện xảy ra.

RẦM – Cửa phòng bị đá mạnh, phát ra âm thanh chói tai. Hạo Thần dời mắt nhìn về phía cửa – “Cậu phát điên cái gì?”

Hạo Thần có hơi không kiên nhẫn nữa, lần nào hắn định đi tìm Nhược Thi là sẽ có kẻ đến phá rối.

“Có phải cậu cho người đốt phòng thí nghiệm của tôi không?” – Hoàn Nghiên tức giận rống.

“Không có chứng cứ đừng nói bừa.” – Hạo Thần làm lơ Hoàn Nghiên, bước ra ngoài.

“Đứng đó, nói cho rõ ràng, chỉ có đại ma đầu cậu mới dám đụng đến phòng thí nghiệm đầy tâm huyết của tôi”

Hạo Thần quay lại nhìn, nói – “Còn một người nữa, cậu tự nghĩ đi”

Nói xong Hạo Thần bước nhanh ra ngoài, không muốn để ai cản bước mình đi tìm cô gái ngốc nghếch đó nữa._____

“Tiểu thư, xin cho hỏi, tôi bị lạc đường rồi”

Đang lom khom cắt mấy cây rau xanh, Nhược Thi bị một người lạ mặt bắt chuyện, cô ngẩng lên nhìn, trên mặt lúc này cũng lấm lem không ít bùn mà cô còn tiện tay quẹt mũi một cái, người đàn ông trong mắt hiện lên ý cười.

Nhược Thi kinh hỉ nói – “Anh là Danh Á Vinh?”. Mong là trí nhớ cô không kém, vì dù sao dì Thanh cũng đã cho cô xem rất nhiều hình của anh.

“Tiểu thư cô biết tôi?”

Cô lau lau tay, đưa tay ra – “Tôi là Tô Nhược Thi, dì Thanh thường hay nhắc về anh”

Á Vinh cũng biết được rất nhiều điều về cô, vì mẹ anh cứ thao thao không ngừng khen ngợi cô gái này.

Vậy là Á Vinh giúp Nhược Thi ôm một đóng rau đem về, vừa gặp được con trai thì dì Thanh đã rơm rớm nước mắt, mọi người cũng bước ra đón anh về.

Lần này anh sẽ ở đây khá lâu, vì mục đích của anh là lo thu xếp cho dì Thanh cùng anh đi định cư. Dì Thanh cứ nói là tiếc nơi này không muốn đi nhưng tuổi dì cũng đã cao nên Á Vinh không yên tâm, nhất quyết phải đưa dì đi với mình, dì Thanh cũng không phản nản nữa.

Nhược Thi hôm nay phụ mọi người làm bếp, thấy cô lay hoay với cái nồi cơm sao mãi mà chẳng xong, khi dì Thanh đi xem cô thế nào rồi thì phát hiện cô đang nằm bất động trên mặt đất, sắc mặt thì tái xanh.

Á Vinh lập tức bế cô lên dễ dàng, rồi xuống núi lái xe đưa cô đến bệnh viện gần nhất. Dì Thanh ngồi bên cạnh không ngừng gọi cô tỉnh nhưng vẫn không thấy trả lời.

Ở trên núi, gió thổi mạnh, xung quanh cây cối không bóng người, chết tiệt, em đến cái nơi quỷ quái này làm gì? Hạo Thần cứ đi theo đường mòn, nhìn thấy vườn rau, ao cá, rồi tiếp sau đó cũng thấy được một căn nhà lớn, Hạo Thần bước vào sân thì thấy có người.

“Cậu tìm ai?” – Một bà thím ngạc nhiên hỏi, ở nơi này hoang vắng ít thấy người đến, tự nhiên sao hôm nay lại xuất hiện một người đẹp trai thế này.

“Thi Thi đang ở đâu?” – Hắn đưa mắt quét quanh.

Những người khác thoáng nhìn được chắc đây là chàng trai phụ bạc Thi Thi của họ, một dì không thiện chí lên tiếng – “Đi xuống núi rồi, không biết khi nào về.”

Nghe được vậy, Hạo Thần như tức điên, vừa lên được đây thì cô lại đi xuống, giỡn với mình à. Vậy là Hạo Thần nhanh chóng lao xuống núi, nếu thật cô đã vào thành phố thì sẽ tìm được dễ dàng hơn.

Bệnh viện.

Trong phòng khám, đã có kết quả, vị bác sĩ trung niên đẩy đẩy gọng kính nhìn vào tập hồ sơ nói – “Chúc mừng cô, cô đã có thai được 6 tuần”

Nhược Thi cứng đờ người, kinh nguyệt của cô vẫn chưa đến nhưng cô lại không hề để ý, bên cạnh đó dì Thanh và Á Vinh lại càng kinh ngạc hơn. Vị bác sĩ nói tiếp.

“Thai phụ đang bị thiếu máu, dinh dưỡng lại không đầy đủ, người nhà nên chú ý quan tâm đặc biệt.”

Bước ra khỏi phòng bệnh, Á Vinh đi lấy xe, dì Thanh cứ căn dặn là phải cẩn thận bảo cô đừng lo lắng hay áp lực, còn hỏi cô muốn nói cho cha đứa bé không.

Lòng Nhược Thi giờ rối rắm, nói cho anh biết thì sao? Lâu như vậy không gặp liệu anh có tin đây là cốt nhục của anh không? Nhưng nếu không nói, vậy cô phải đối diện với người nhà thế nào. Chẳng lẽ đây là điều mà mẹ luôn lo sợ sẽ xảy ra với mình?

“Thi Thi, chưa quyết định được cũng không sao. Mọi người sẽ cùng nhau bao bọc con, nên con không cần quá lo lắng, đừng tự tạo áp lực ình.” – Dì Thanh vỗ vai cô.

Nhược Thi gật nhẹ, từ xa, một chiếc xe thể thao đen bóng chạy đến với tốc độ cực nhanh rồi đột ngột đạp phanh gấp làm phát ra tiếng động chói tai, chiếc xe chặn ngay trước mặt cô và dì Thanh. Cửa xe mở ra, một đôi chân thon dài bước xuống, vẻ mặt lạnh lùng như muốn ăn chết người.

“Cuối cùng cũng tìm được em” – Hạo Thần đứng đối diện cô, nói.

Nhược Thi cũng đứng bất động, sao cô chưa đến tìm anh là đã bị anh tìm thấy rồi, cô quay người qua dì Thanh nói – “Dì Thanh, con phải về rồi. Có dịp con sẽ đến thăm dì và mọi người. Cảm ơn thời gian qua đã chăm sóc cho con.”

Dì Thanh cũng không hỏi nhiều chỉ nắm tay cô rồi nói – “Nha đầu, nếu muốn quay lại thì mọi người vẫn luôn chào đón con, có chuyện gì cứ gọi cho Á Vinh, nó sẽ tận tình giúp con, thời gian qua dì cũng xem con như con gái rồi.”

Nhược Thi ôm dì chào tạm biệt rồi bước lên xe. Hạo Thần gật đầu chào dì Thanh rồi lái xe đi khỏi, khi Á Vinh chạy xe đến thì họ cũng đã mất dạng rồi.

18. Chương 18

Bên trong phòng làm việc của vị bác sĩ trung niên, ông thần sắc đã thay đổi, cơ thể hơi run run vì người phụ nữ đang ngồi đối diện mình. Tay ông lục lọi tìm lại hồ sơ của bệnh nhân, càng gấp thì càng rối, động tác lúng túng làm người phụ nữ chau mày tức giận.

“Ông xem ra nên nghỉ hưu sớm.” – Mẹ Thần nói một câu đầy hàn khí.

“A, đây rồi, xin mời phu nhân xem qua, cô ấy cũng vừa mới rời đi thôi.”

Mẹ Thần lật ra xem, sắc mặt liền thay đổi, vốn hôm nay bà đi thăm bệnh một đối tác làm ăn, không ngờ tình cờ gặp Nhược Thi nên mới muốn tìm hiểu xem, cô ta mất tích lâu như vậy sao vừa xuất hiện là lại đến bệnh viện.

Đóng tập hồ sơ lại, mẹ Thần đứng phắt dậy bước ra ngoài không nói lời nào.

Ngồi trong phòng, Nhược Thi không ngừng lo sợ, không biết Hạo Thần sẽ đối với mình thế nào đây, hẳn vẫn đang tầm, chắc là tầm cho sạch mùi thuốc súng rồi mới bình tĩnh nói chuyện với cô được.

Thấy Hạo Thần bước ra, Nhược Thi liền đứng dậy lấy khăn lau tóc cho hắn.

“Đừng nghĩ làm như vậy thì anh sẽ bỏ qua cho em”

Nhược Thi không nói gì, vẫn ra sức lau khô tóc cho hắn. Hạo Thần kéo cô về phía trước ngồi lên đùi mình.

“Sao không nói chuyện? Tại sao lại bỏ đi?”

“Em chỉ muốn được yên tĩnh, chứ không có ý định rời khỏi anh.”

Hạo Thần thổi phù phù vào tai Nhược Thi làm cô ngượng đến đỏ mặt, hắn nói – “Phải phạt em, làm bù cho cả tháng nay không làm”

Vừa dứt lời là hắn đã đè lên người cô, Nhược Thi nghe vậy cũng cả kinh lập tức chụp tay Hạo Thần lại – “Không được, hôm nay em ... kinh nguyệt đến rồi”

Cũng may cô đã chuẩn bị sẵn nên mới dám nói vậy, hắn lấy tay thăm dò thì biết cô không gạt mình – “Em gặp may rồi, đợi đó anh không để em yên đâu.”

Nhược Thi vẫn là không biết nên nói thế nào, dù sao cũng chỉ là tình nhân, lấy con hắn ra để nói chuyện vậy có khi nào làm hắn nghĩ mình muốn một bước lên mây không?

“Sao lại đến bệnh viện? Em không khỏe à?” – Hắn quan tâm hỏi.

“Em chỉ đi cùng dì Thanh” – Nhược Thi vẫn là chưa muốn nói ra.

“Em cũng khá lắm, chạy lên núi trốn anh nhưng sau chuyện lần này anh muốn em nhớ rõ một chuyện ... em sẽ không thoát được anh đâu.”

“Anh thật ác!” – Nhược Thi quay mặt chỗ khác.

“Được rồi, nghĩ ngơi sớm đi, anh thấy em gầy đi nhiều, ngày mai sẽ kêu dì Hân làm nhiều món em thích.”

Hắn ôm cô đặt nhẹ xuống giường, Nhược Thi nằm gọn trong lòng hắn, mùi hương của cô thật dễ chịu khiến hắn không còn thấy mất ngủ, đôi tay cũng sẽ không thấy trống trải.

Nhược Thi đâu biết được, không có cô nằm ngủ cạnh thì việc ngủ đối với hắn lại trở nên rất khó khăn. Cứ mỗi đêm thức giấc phát giác bên cạnh không có cô hắn thực tức muốn ăn tươi cô rồi nuốt để vào bụng.

Mơ màng ngủ, Nhược Thi nghe được tiếng nghiến răng giận dữ của hắn nhưng giải vờ làm ngơ luôn, lúc này mà mở miệng nói gì thì cũng chỉ chọc hắn điên thêm thôi. Bên ngoài truyền đến tiếng của người làm, là mẹ Hạo Thần về. Nhưng Nhược Thi không nghĩ nhiều về bà nữa, đã có Hạo Thần bên cạnh rồi, vì anh sẽ bảo vệ cô. Sau này cô sẽ không vì chịu kích động từ người khác mà làm chuyện tổn thương cả hai.

Còn về việc ba mẹ nữa, phải nghĩ cách thuyết phục họ, không biết họ có bị mình chọc tức điên hay không. Lại còn Thích Như Mộng, mình muốn thật nhanh tìm Cách Cách để nghe cậu ấy kể chuyện của hai người.

Chỉ mong sao đừng ai gây phiền toái gì cho cô nữa, cứ suy nghĩ đủ thứ chuyện trên đời, rồi Nhược Thi cũng thở đều đều rồi chìm vào giấc ngủ.

“Vậy là cậu nghĩ thông suốt hả? Sao không ở thêm mấy tháng nữa về, không chừng tới lúc về sẽ thấy được lệnh truy nã thật đó” – Cách Cách khuấy đều tách trà.

“Vừa gặp là lại nói móc, cái tiểu thư nhà cậu mau đổi tính đi, không thì anh chàng của cậu lại bỏ chạy mất.” – Nhược Thi liếc cô.

Hôm nay hẹn gặp Cách Cách thì biết được chuyện xảy ra với chị Linh, nhưng cả hai cũng không có nhắc đến là sẽ đến thăm chị.

“Thi Thi, tìm mình là có việc à?”

“Ừm, chuyện lần trước cậu nói đó, chuyện của Thích Như Mộng là thế nào? Cô ấy có biết sự tồn tại của mình không?”

Cách Cách lấy điện thoại ra nhắn nhắn, rồi nói – “Mình vừa gửi tin cho cô ấy, chắc chút nữa sẽ đến đây thôi.”

Nhược Thi liền hốt hoảng, không giữ được bình tĩnh – “Ai, cậu thật là! Sao làm vậy? Cậu muốn cô ta đến đánh ghen hả?”

“Thì Thi cậu nghĩ nhiều rồi, chuyện đính hôn của họ chỉ là bề ngoài thôi, họ không để chuyện đó xảy ra thật đâu, họ đều có kế hoạch cả. Chỉ tại mình không biết nhiều thôi, Như Mộng cũng muốn gặp cậu, đừng lo a” – Cách Cách vỗ vai an ủi, nói tiếp.

“Mà xinh như cậu, dù bị cào mấy cái hay bị bầm vài chỗ cũng sẽ không đến nỗi bị tàn phá dung nhan đâu, mà nếu thật là bị hủy dung nhan thì Cách Cách đây cũng sẽ lo hết cho nhà người được phẫu thuật thẩm mỹ mà.” – Cách Cách hí hửng nói.

“Thật tức chết mà, nhìn lại xem phong thái của cậu có giống con cháu của gia tộc lớn không hả?”

Cách Cách chỉ xì một tiếng rồi lại chuyển sang chủ đề khác nói chuyện, đến khi cả hai cùng nhìn ra cửa, một cô gái mặc một bộ đồ thể thao, tóc buộc đuôi ngựa, bộ đồ thể thao làm lộ rõ đường cong vòng 1 nhìn thật quyến rũ, thu hút không ít ánh nhìn.

Cách Cách vẫy tay gọi – “Tiểu Mộng”

Nhược Thi thầm đánh giá, bạn bè của Cách Cách thì chắc cũng sẽ như cô ấy không kiêu căng đâu a.

Như Mộng nhìn Nhược Thi gật đầu chào, cô ngồi xuống đối diện với cả hai liền nói – “Con ranh cậu không việc gì làm à, tớ đang tập gym một hai buổi tối đây.”

“Thì tại cậu nói muốn gặp người phụ nữ của cậu mình, nên mình hảo hảo có ý tốt nhắc cậu đến.”

Như Mộng nhìn qua Nhược Thi, đưa tay ra – “Chào, tôi là Thích Như Mộng”

Nhược Thi bắt tay cùng cô – “Xin chào, tôi là Tô Nhược Thi”

Được biết là chuyện đính hôn của hai người là hữu danh vô thực, điều này chính miệng Như Mộng nói ra thì Nhược Thi cũng thấy yên tâm hơn nhiều.

Cả ba người cùng ngồi nói chuyện rất hợp ý, Như Mộng còn nói sắp tới sẽ rời đi, vì kì hạn nghỉ phép sắp hết. Đương nhiên là sẽ đi trước buổi đính hôn diễn ra, cô tiểu thư này cũng ngang như Cách Cách không chịu ngồi yên cho người ta sắp xếp đâu.

Như Mộng vô tình nhắc đến Linh thì không khí có phần ngột ngạt, ra cô cũng biết Linh, nhưng nghe trong lời nói thì hình như cô ấy cũng như mình, không có thiện cảm với bà chị này cho lắm.

“Hôm nay được tán gẫu với hai người thật vui a, nhưng giờ chắc mình phải đi trước, khi khác sẽ nói nhiều hơn.” – Như Mộng nói, trên mặt lộ vẻ tiếc nuối.

“Khoan đã, mình còn chuyện chưa hỏi cậu” – Cách Cách ngăn cô lại

“Gì nữa đây a? Cậu thật lắm chuyện, Thi Thi chịu được cậu đúng là kì tích mà.” – Như Mộng nói mà nhìn qua Nhược Thi cười.

“Có phải cậu đã cho người xử lý phòng thí nghiệm của Hoàn Nghiên không?” – Cách Cách hỏi thẳng, chuyện này cũng làm cho Hoàn Nghiên như người điện rồi.

“Là Hạo Thần làm...” – Như Mộng ngưng một chút rồi nói tiếp câu – “...còn chủ ý thì là của mình.”

Chuyện này Nhược Thi cũng có nghe nói, nhưng khi nghe được câu trả lời này thì cũng không khỏi tò mò, rốt cuộc không biết hai người này có gian tình gì đây. Cách Cách như biết được đáp án nên cũng để Như Mộng đi.

Rời khỏi quán café, Cách Cách và Nhược Thi cùng đi mua sắm rồi đi dạo phố, đến khi Cách Cách chán rồi thì Nhược Thi mới được buông tha.

Tối, trên bàn ăn, ba người ngồi cùng nhau trong bầu không khí bức người này. Hạo Thần thì lâu lâu sẽ bảo cô ăn cái này, bảo cô ăn cái kia, gấp đủ thứ vào trong chén cô. Mẹ Thần thì im lặng ăn không thêm liếc cô một cái. Nhược Thi ăn thật nhanh để mau chóng kết thúc bữa cơm khó nuốt này.

Trở lại phòng, Hạo Thần đột nhiên nói – “Ngày mai anh sẽ đi Thụy Sĩ”

Nhược Thi ngạc nhiên, nghĩ lại công việc của anh vốn là vẫn thường phải đi nước ngoài, nhưng hôm nay nghe nói vậy cô thấy hơi đột ngột, chỉ gật đầu một cái.

“Muốn đi cùng anh không?” – Hạo Thần ôm eo cô nói.

Nhược Thi lắc đầu – “Em muốn về gặp ba mẹ, anh không cần lo cho em”

Hạo Thần nghe cô đòi về nhà liền giơ tay lên gõ nhẹ vào đầu cô – “Muốn về nhà rồi lại chơi trò mắt tích hả?”

Nhược Thi vội xua tay, cô biết mình đã có tiền án – “Không đâu, lần này em về vẫn chưa nói với ba mẹ, có thể họ sẽ lo, em sẽ không rời khỏi anh nữa.”

Hạo Thần nghe vậy thấy yên tâm được phần nào, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên rồi chiếm lấy đôi môi mềm mại của cô. Tay không chịu yên phận xuyên qua trong áo, nhưng rồi rút tay lại để cô nằm yên trong lòng mình.

Sau khi đến sân bay tiễn Hạo Thần đi, thì Nhược Thi được tài xế đưa về nhà. Trong lòng cô hơi sợ, lại phải đối mặt với mẹ Hạo Thần. Đúng như cô nghĩ, vừa bước vào là gặp mẹ Hạo Thần ngồi trên sofa như đang đợi mình. Mắt liếc nhìn Nhược Thi, bà bỏ tờ báo xuống nói – “Đến đây ngồi đi, ta có chuyện nói với cô”

Nhược Thi hơi ngạc nhiên, lần đầu thấy bà chủ động nói chuyện với mình mà lại không hề có chút khinh bỉ, ngồi đối diện với bà, cô hơi cúi mặt.

“Cô có thai, Hạo Thần đã biết chưa?” – Bà đột nhiên nói.

Điều này làm Nhược Thi bối rối, sao bà biết được – “Vẫn chưa”

“Tôi không phải người máu lạnh, nếu đã có cốt nhục của Quan gia, thì tôi cũng không làm khó dễ, nhưng còn chuyện của Hạo Thần, cô cứ yên tâm. Dù nó có thích hay không thì tôi cũng sẽ ra mặt dùm cô.” – Lời bà nói chứa nhiều hàm ý.

Đầu Nhược Thi cứ kêu ong ong, không hiểu hết lời bà nói – “Là sao ạ? Anh ấy không thích?”

Bà liếc mắt một cái rồi nói – “Cô nghĩ vì lý do gì mà đến nay nó vẫn chưa kết hôn?”

Nhược Thi lắc đầu, đúng là cô không biết thật, điều kiện tốt như anh, biết bao nhiêu cô gái muốn lấy anh muốn sinh con cho anh vậy mà, mẹ Thần nói tiếp – “Nó không thích trẻ con, không muốn hai chữ trách nhiệm”

Câu nói như sét đánh ngang tai, giọng cô bắt đầu run – “Là thật sao?”

Cô cũng không dám chắc, sự thật giữa hai người cũng chỉ là mới bắt đầu, giờ lòng cô thật hoang mang, nếu anh không thích vậy có khi nào sẽ buộc cô phá thai, để có thể tiếp tục làm ấm giường cho anh? Nhưng biết đâu mẹ anh lại đang muốn chơi trò li gián. Cô còn đang bận rộn với cả đống suy nghĩ thì mẹ Thần nói tiếp.

19. Chương 19

“Chuyện này cứ để tôi lo, cô tạm thời không cần nói ra cứ an tâm mà dưỡng thai, tôi sẽ tự thăm dò xem ý kiến Hạo Thần thế nào trước, để tránh nó có quyết định sai lầm với cốt nhục của Quan gia. Đã rõ chưa?”

Nhược Thi khẽ gật đầu, cắn chặt môi dưới, mẹ Thần thấy vừa lòng khoe môi cong lên rồi bước đi.

Nhược Thi thì ngồi yên bất động, trán vã ra vài giọt mồ hôi lạnh, hai bàn tay cô siết chặt vào nhau rồi xoa xoa ở bụng, ánh mắt vô hồn nhìn về phía mẹ Thần đang đi, miệng thì thào – “Con à!”

Trong phòng, mẹ Thần ngồi tại bàn làm việc, quay ghế ra hướng cửa sổ, suy nghĩ một lúc thì lấy điện thoại ra – “Ông ta thế nào rồi? Vẫn chưa tỉnh sao?”

Mẹ Thần thấy lạ, tại sao Hạo Thần tự nhiên sao lại đi Thụy Sĩ thăm ông ấy, nhưng câu trả lời của đầu dây bên kia làm bà thấy yên tâm được chút – “Cứ theo dõi, có tin tức gì phải lập tức báo cho tôi ngay”

Nói xong bà tắt máy, rồi lại gọi tiếp một số khác. – “Chuẩn bị cho tôi một phong phẫu thuật, tuyệt đối bảo mật”

“...”

“Ông không cần biết nhiều, nhận tiền của tôi thì nên biết bịt chặt miệng, một tuần nữa, tôi sẽ đưa người đến lúc đó cần làm những gì thì tôi sẽ cho ông biết.”

Mẹ Thần thở một hơi mạnh, tùy tiện ném điện thoại xuống ghế, vẻ mặt rơi vào trầm tư.

Ngồi trong quán café, Nhược Thi chậm rãi quan sát những người đi đường, ai cũng đang bận rộn làm việc của riêng mình, vậy còn cô sao giờ lại nhàn rỗi đến vậy. Bất giác nhìn thấy một cô gái trẻ, tay bế một đứa bé, người đàn ông đi bên cạnh che dù cho cả hai, một bức tranh thật đẹp. Nhưng nó lại không phải của cô, không biết rồi con mình sẽ ra sao. Nếu được, cô bằng lòng ra đi không cần lấy cái danh nghĩa con cháu của Quan gia gì cả, nhưng mẹ Hạo Thần bảo mình đợi xem ý kiến của anh, nên mình chấp nhận đợi.

Ngồi chống cằm lo nhìn mớ màn ngoài cửa, một tiếng gõ nhẹ vào bàn làm cô hoàn hồn.

“Là anh, thật trùng hợp” – Nhược Thi mỉm cười.

“Anh đi mua chút đồ, định về thì thấy em ngồi thần thờ nghĩ gì đó nên lái xe vào đây giúp em gọi hồn về, em đã khỏe chưa?” – Á Vinh ngồi đối diện cô.

“Ừm” – Cô cười trả lại, nhưng vẫn có chút buồn hiện lên mặt.

“Phụ nữ mang thai phải cười nhiều vào, anh ta đâu? Dám để em đi một mình à?”

“Anh ta đi Thụy Sĩ rồi, anh ta vẫn chưa biết.”

“Tại sao?” – Á Vinh ngạc nhiên

“Anh ấy, dường như không thích trẻ con, mà em cũng chỉ là tình nhân thôi, mẹ anh ấy đang xem xét ý kiến anh ấy thế nào”

“Anh vẫn nghĩ em nên chính mình nói”

“Em sợ, nếu thật anh ấy không thích thì sẽ bảo em phá thai. Mà đối với anh ấy thì chuyện gì cũng có thể làm được.”

“Anh hiểu, nếu em không có cảm giác an toàn như vậy, thì cùng anh và mẹ đi Pháp, thế nào?”

“Anh đùa? Thật là ...” – Cô phì cười.

“Không đùa đâu, mẹ anh nếu biết chắc sẽ rất vui.”

“Em sẽ không tự ý bỏ rơi anh ấy”

“Như vậy đi, anh sẽ mua sẵn vé cho em, nếu hấn bắt em phá thai, chỉ cần một cuộc điện thoại anh sẽ lập tức đến đón em đi. Còn 10 ngày nữa anh và mẹ sẽ lên máy bay nên em hãy mau cho hấn ta biết để xem ý kiến hấn thế nào”

Nhược Thi vẫn nhất quyết không nhận lời anh – “Em sẽ không cùng anh đi Pháp đâu, em tin chuyện đó sẽ không xảy ra, anh ấy sẽ không tuyệt tình với em như vậy.”

Á Vinh thở dài nhưng anh vẫn quyết định là mua thêm một vé sẵn cho cô, anh đề nghị đưa cô về nhưng Nhược Thi từ chối nói là muốn đi dạo thêm, họ tán gẫu thêm vài câu rồi chào tạm biệt.

Bệnh viện.

Hoàn Nghiên dạo gần đây tâm tình bực bội, trong văn phòng thì nồng nặc mùi thuốc súng, chẳng ai dám đến gần. Hoàn Nghiên đi trên hành lang, nhìn thấy phòng làm việc của Viện trưởng Trần không đóng nên bước vào xem.

Hoàn Nghiên bước vào thì thấy viện trưởng đang ngồi, tay gác lên trán vẻ mặt thống khổ thì anh biết mình tự rước lấy phiền phức rồi, đang định âm thầm bước ra ngoài thì viện trưởng Trần lên tiếng – “Cậu tìm tôi có việc à?”

“À không, tôi thấy cửa mở nên bước vào, tôi không làm phiền ngài” – Định xoay người bước đi thì Hoàn Nghiên bị gọi lại.

“Cậu ngồi xuống một chút, tôi muốn nói chuyện cùng cậu.”

“À được” – Hoàn Nghiên kéo ghế ngồi xuống, đây là lần đầu anh nhìn thấy viện trưởng Trần trong bộ dáng chật vật thế này.

“Chuyện phòng thí nghiệm của cậu thế nào rồi?”

“Bị cháy, đã dập lửa, bên trong cũng sạch sẽ không còn gì.” – Nhắc tới phòng thí nghiệm là Hoàn Nghiên liền nổi gân xanh lên.

“Cậu là nhân tài, cũng đừng chỉ biết lo nghiên cứu những thứ cổ quái nữa. Tôi đang định ... chuyển quyền viện trưởng qua cho cậu, cậu thấy thế nào?”

“Sao? Ngài định không làm nữa?” – Hoàn Nghiên ngạc nhiên, anh cũng sớm đoán được ông có ý định này nhưng không ngờ nhanh như vậy.

“Đạo đức nghề nghiệp của tôi đã không còn, tôi không xứng mặt chiếc áo tinh khiết này nữa.” – Nói đến đây, viện trưởng run giọng, hai tai chóng lên trán cúi mặt xuống.

“Đã có chuyện gì sao? Tôi giúp gì được cho ngài?”

“Trong cuộc đời làm bác sĩ, tôi đã làm chuyện mất nhân tính 2 lần, lần này tôi lại sắp làm một chuyện tồi bại khác nữa. Tôi không thể không làm, chỉ là sao khi làm xong chuyện lần này tôi sẽ về hưu sớm, mọi việc còn lại trong bệnh viện đành nhờ cậu vậy.”

Hoàn Nghiên thấy viện trưởng Trần luôn đối xử với mình như con trai đang lâm vào tình cảnh này nên cũng không trơ mắt nhìn được, anh nói – “Viện trưởng, là việc gì ngài cứ nói, tôi sẽ giúp ngài giải quyết, xin ngài đừng ngại tôi là người ngoài.”

“Nếu tôi xem cậu là người ngoài thì đã không có ý định đem bệnh viện này giao cho cậu, chuyện này tôi sợ sẽ làm mất tiền đồ của cậu.”

“Viện trưởng, nhìn thấy ông thế này tôi càng không yên lòng hơn.”

Bị Hoàn Nghiên thuyết phục, viện trưởng cuối cùng cũng chịu nói ra, nghe vậy Hoàn Nghiên cũng thấy kinh hồn, không ngờ được mình lại biết một bí mật trọng đại như vậy.

Cầm hồ sơ bệnh nhân tay Hoàn Nghiên khẽ run, sao lại có sự trùng hợp đến vậy, Hoàn Nghiên rất nhanh lấy lại được vẻ mặt bình thản nói – “Việc này cứ giao cho tôi, viện trưởng không cần lo lắng.”

Nghe vậy nhưng viện trưởng Trần vẻ mặt vẫn rất hoang mang nhưng ông vẫn quyết để Hoàn Nghiên tự định đoạt.

Quan Hạo Thần, lần này xem tôi có trả thù cậu được không – Hoàn Nghiên cười khinh thâm nghĩ.

“Chị đã khỏe hẳn chưa, ra ngoài không có việc gì chứ?” – Nhược Thi nhìn thấy nét mặt của Linh vẫn còn xanh nên lo lắng hỏi.

“Chị đã khỏe nhiều rồi, nên cũng muốn ra ngoài thư giãn chút.”

Cả hai cùng ngồi trong một quán café theo phong cách Nhật, bên trong đa phần được trang trí bằng gỗ, nhìn vào rất thoải mái tạo ra cảm giác rất dễ chịu.

Chị Linh hôm nay chỉ mặc một cái váy trắng liền dài đến gối, kiểu dáng kín đáo, chị cũng không trang điểm nên nhìn càng nhạt nhẽo hơn.

“Gian Minh đã mất, chị không mất luôn Hạo Thần” – Linh đột nhiên nói

Nhược Thi kinh ngạc làm trà rơi ra ngoài một ít, cô đưa mắt nhìn Linh không nói gì.

“Chị sẽ trở về bên anh ấy” – Linh nói tiếp

“Cũng phải xem anh ấy có chấp nhận không” – Nhược Thi cũng không nhìn nữa, nói.

Như biết trước Nhược Thi sẽ nói câu này, Linh bình tĩnh đáp lại – “Anh ấy sẽ chấp nhận, Tiểu Minh chính là con trai của anh ấy, giờ Gian Hùng đã mất, chị cũng không muốn giấu nữa, đợi anh ấy từ Thụy Sĩ về, chị sẽ nói cho anh ấy biết.”

Nhược Thi lần này là làm lật nguyên lý trà luân, phía trước giờ chỉ có một màu đen, cô gắng lấy lại bình tĩnh mà bác bỏ – “Không thể nào? Sao chị có thể làm ra được loại chuyện này chứ, chị không thấy có lỗi không thấy xấu hổ với chồng chị sao?”

“Em cứ mắng chị, chị không hề oán trách. Trước đây chịu sự uy hiếp của mẹ anh ấy nên chị mới che giấu, nhưng giờ chị không sợ mất thứ gì nữa, nếu chị đã ở cạnh anh ấy thì em hãy rời đi, đừng làm kẻ thứ ba trong gia đình của chị. Hãy hiểu cho chị Thi Thi” – Linh đưa tay ra nắm lấy bàn tay cô nhưng bị cô rút lại.

Vậy còn con của cô thì sao đây? Sao lại có người ít ki như vậy, có phải năm xưa mẹ cũng phải chịu người ta nhục nhã như vậy không, hay là còn hơn thế này nữa?

“Thi Thi, xin em ...Tiểu Minh cần nhận lại cha, chị lại không muốn nó phải có một gia đình bị khuyết điểm.”

Khóc? Chị khóc cái gì? Người phải khóc nên là tôi này, nhưng tại sao tôi không khóc được.

“Em, không muốn gặp chị nữa” – Nhược Thi đứng dậy bỏ ra ngoài, cô cứ như vậy như người vô hồn hòa vào dòng người trên phố, hướng đi bất định.

Trong quán, Linh lau đi hàng nước mắt, cười một cái thật bi thương – “Xin lỗi Thi Thi, để tồn tại thì chỉ có đấu tranh, đừng trách chị.”

Thụy Sĩ. - Trong căn phòng làm việc hơi tối vì thiếu ánh đèn, một người đàn ông thân mặc âu phục đang ngồi hút thuốc, vẻ mặt toát ra hàn khí chết người – “Đã chắc với kết quả tìm được chứ?”

“Chắc chắn rồi, giờ chỉ cần đợi sức khỏe họ hồi phục, cùng trở về nước lật tẩy bà ta đảm bảo bà ta sẽ không cách nào chống trả.” – Thiên La ngồi ở sofa đang lật lật hồ sơ nói.

“Thiên La, cậu về nước trước đi, không cần ở lại cùng tôi.” – Hạo Thần phun ra một ngum khói thuốc, nói.

“Quan tổng, ngại một mình ở lại không sao chứ.”

“Sẽ không có việc gì, cậu về cứ thu xếp mọi thứ như kế hoạch, khi tôi về cũng là lúc tính sổ mọi chuyện với bà ta.”

“Tôi rõ rồi”

Thiên La lui ra ngoài, Hạo Thần liền nói thêm một câu – “Có tin tức gì phải lập tức thông báo, đặc biệt đừng để cô ấy lo lắng”

Thiên La gật đầu rồi đóng cửa lại, đi trên hành lang dài, Thiên La thoáng rơi vào trầm tư. Nhiều năm như vậy, lần đầu nhìn thấy Quan tổng đang lo chuyện đại sự mà còn có thể nghĩ tới cảm nhận của cô gái đó.

Nghĩ nghĩ một hồi, Thiên La vẫn tự trách mình vì đã quá vô tâm với Cách Cách đi, lần này làm xong việc thì cũng có thể coi là lập được công lớn. Đến lúc đó nhân cơ hội mà giải bày mọi chuyện với Quan tổng. Như vậy mình sẽ có thể chân chính để Cách Cách trở thành người của mình.

20. Chương 20

“Phu nhân, chúng ta đi đâu?” – Nhược Thi ngồi ở ghế sau, tò mò hỏi. Hôm nay sau khi dùng bữa xong, mẹ Thần bảo cô ra ngoài cùng bà nhưng lại không nói rõ là đi đâu.

“Bệnh viện” – Bà trả lời nhưng mắt không thèm liếc nhìn cô một cái.

“Đến đó để làm gì?” – Nhược Thi hơi ngạc nhiên, bà không phải tốt đến mức đưa cô đi khám thai đó chứ.

“Bỏ đứa bé.”

Nhược Thi nắm rõ tình huống hiện tại, tay chân luống cuống định mở cửa xe liều mạng nhảy xuống nhưng cửa ngay từ đầu đã được khóa lại, cô lắc đầu không ngừng – “Bà không thể làm vậy, Hạo Thần ... tôi muốn gặp anh ấy”

“Là nó kêu tôi làm vậy, cô đừng chống cự vô ích. Tôi đã cố gắng nói với nó, nhưng nó vẫn không thay đổi ý định. Giờ phút này cô có làm gì cũng chỉ là vô ích thôi, hãy tự biết suy nghĩ cho bản thân đi. Đứa bé đối với cô mà nói là không cần thiết.”

Nhưng lời mẹ Thần nói ra như một mũi tên băng bắn thẳng vào tim cô, anh thì ra lại tuyệt tình như vậy.

Nhược Thi ngồi bất động, sức lực của cô giờ lúc này đâu thể làm được gì, tất cả mọi thứ đều được chuẩn bị sẵn chỉ cần cô đến là coi như giải quyết xong. Cô bất lực gục mặt khóc, giọng cũng khàn đi – “Xin bà để tôi đi, tôi sẽ rời xa anh ấy, xin hãy để tôi đi ...hức”

“Không được, đứa nhỏ không thể giữ lại, tránh chuyện cô quay về nhận tổ quy tông.”

“Không ...tôi sẽ không, xin bà tin tôi.” – Nhược Thi lắc mạnh cánh tay mẹ Thần.

Nhưng bà vẫn không đáp trả, chỉ tiếp tục nhìn về phía trước mặt kệ cô gái ngồi kế bên gào thét cỡ nào. Xe chạy đến bệnh viện, Nhược Thi nhân lúc cửa xe mở ra định chạy thoát, nhưng gần đó đã có sẵn mấy tên mặc vest đen đợi sẵn, họ nhanh tay nhấc bổng cô lên rồi đem vào trong, miệng bị bịt chặt không thể nói nên cô chỉ còn biết khóc, nước mắt cứ chảy không ngừng, chảy khắp trên nền đất.

Bên trong phòng phẫu thuật, một mình cô ngồi đó, bên ngoài là mấy tên vệ sĩ canh gác, căn bản cô có la hét thế nào cũng không ai đến. Đương nhiên thôi, ai mà dám đắc tội với bọn người này. Sẽ không ai vì một người không quen biết mà rước lấy họa.

Văn phòng viện trưởng Trần.

“Quan phu nhân, bà định làm thế nào?” – Viện trưởng Trần hỏi.

“Phá bỏ đứa bé, còn nữa... làm cô ta sau này không thể sinh nữa. Ông hiểu chứ?”

Viện trưởng Trần sững sốt, người đàn bà này sao độc ác đến thế, ông nói – “Tôi biết, bà cứ ở đây đợi, xong việc tôi sẽ quay lại.”

Ông bước ra ngoài, đi đến một văn phòng khác, bên trong là một vị bác sĩ đã thay sẵn đồ để chuẩn bị làm thay ông – “Bà ta muốn phá đứa bé... và...” – Ông hơi ngập ngừng.

“Ông đừng nói là muốn làm cô ta không thể sinh con nữa a?” – Hoàn Nghiên đeo khẩu trang vào.

“Sao cậu đoán được?” – Viện trưởng kinh ngạc.

“Người đàn bà đó có gì mà không dám làm. Viện trưởng ông cứ ở đây đợi tôi”

Nói xong Hoàn Nghiên bước ra ngoài, đi đến căn phòng phẫu thuật ít người lui tới, hai tên vệ sĩ mở cửa, khi Hoàn Nghiên bước vào liền nhìn thấy Nhược Thi vẻ mặt tái nhợt ngồi trên giường.

“Nhược Thi, thật khéo nhỉ.”

“Hoàn Nghiên?” – Nhược Thi bất ngờ, nhưng rồi lập tức hiểu chuyện liền trao cho anh một nụ cười kinh bỉ - “Xem ra, anh là đến để làm việc cần làm rồi”

Hoàn Nghiên chau mày lại, cô gái này căn bản không đắc tội gì với hắn chỉ tại cô là người phụ nữ của Quan Hạo Thần thôi, mà hắn thì đang hận cái vụ phòng thí nghiệm kia lắm, nên cũng phải phục thù.

“Xin lỗi, chúng ta bắt đầu.”

Nhược Thi khước mắt đỏ hoe, nhìn Hoàn Nghiên – “Tôi có thể xin anh ...giúp tôi không?”

Hoàn Nghiên hơi khựng lại, rồi nói – “Tôi giúp thế nào đây?”

“Xin giúp tôi thoát khỏi đây, tôi không muốn bỏ đứa bé này, không muốn gặp lại Hạo Thần, tôi sẽ không xuất hiện trước mặt các người nữa. Xin anh giúp tôi, làm ơn” – Nhược Thi quỳ xuống, một tay ôm bụng một tay kéo lấy vạt áo Hoàn Nghiên, cố gắng nói thật rõ và thật nhỏ để không kinh động đến bên ngoài.

Hoàn Nghiên thiết muốn đập đầu ngay lúc này, sao hẳn lại có thể có nhân tính đến như vậy chứ, giờ lúc phục thù mà hẳn lại mềm lòng vì những lời cầu xin này. Phải chăng mình không hợp đóng vai kẻ xấu? Nghĩ như vậy nên khoe môi hẳn cong lên.

Phút chốc trong đầu hẳn lóe lên ánh sáng, thù oán của hẳn không nên kéo người vô tội vào. Xem ra giờ phút này chỉ có để cô ta biến mất mới là cách trả thù tốt nhất. Hoàn Nghiên ngồi xuống đỡ Nhược Thi đứng dậy, nắm chặt lấy bả vai cô nói hết mọi chuyện mà mẹ Thần muốn làm với cô, điều này càng làm cô sốc đến ngây dại, Hoàn Nghiên thấy cô im lặng bất động nên nói tiếp.

“Tôi sẽ giúp cô nhưng phải hứa với tôi, biến mất khỏi nơi này không để lại dấu vết, sau này cũng không được có ý định cùng đứa bé trở về. Giúp cô lần này có thể tôi sẽ gặp phiền phức lớn. Chỉ cần cô làm được như vậy thì tôi sẽ để cô đi, cô chắc mình làm được không?”

Nhược Thi hơi thần thờ, nhưng nghĩ lại đây là cách duy nhất có thể sống sót khỏi người đàn bà đó, có lẽ rời xa nơi này là cách tốt nhất cho cuộc sống của cô. Nhược Thi lấy tay quệt đi nước mắt nói – “Được, phiền anh giúp tôi gọi cho Cách Cách. Tôi cần cô ấy giúp.”

Hoàn Nghiên liền làm theo, gọi Cách Cách đến đợi ở cửa sau của bệnh viện, còn mình thì làm bộ hốt hoảng chạy ra ngoài bảo hai tên bảo vệ đi thông báo cô gái gặp nguy kịch có thể không qua được, rồi phân phó họ nhanh chân đi làm những việc anh nhờ, hai tên lúng túng lập tức tin liền làm theo.

Thấy hai tên đã đi xa, Hoàn Nghiên đưa Nhược Thi thoát khỏi bệnh viện an toàn, lên xe cùng Cách Cách chạy thẳng ra sân bay.

Trên đường đi, ngồi trong xe Nhược Thi kể lại mọi chuyện cho Cách Cách nhưng vẫn là không nói đến chuyện cô có thai. Cách Cách nghe xong cũng không lấy làm ngạc nhiên vì dù sao những mưu tính này cô cũng chứng kiến quá nhiều rồi. Sống trong gia tộc lớn như vậy Cách Cách bị mọi người khinh rẽ nhưng vẫn tồn tại đến giờ cũng chứng tỏ bản thân cũng không phải kém cỏi, cô chỉ thấy thương xót cho Nhược Thi. Chẳng lẽ lần này cậu mình vẫn là không thật lòng?

Nhược Thi như nhớ điều gì đó, nhanh tay lục túi sách ném điện thoại ra ngoài xe, rồi tháo chiếc nhẫn trên tay không cần nhìn lại quăng thẳng ra ngoài cửa.

“Thi Thi?” – Cách Cách ngạc nhiên vì hành động của cô.

“Đó là cách để mình biến mất.”

“Hãy liên lạc với mình được không, ít ra cũng để mình biết là cậu sống tốt.” – Cách Cách nắm tay cô.

“Mình xin lỗi, mình không hứa với cậu được, nhưng mình vẫn luôn xem cậu là bạn, sẽ không bao giờ quên cô tiểu thư như cậu.”

“Thi Thi” – Cách Cách ôm chặt cô.

Hoàn Nghiên ngồi ở ghế trước không nói gì, chỉ lặng lẽ quan sát mọi chuyện qua kính chiếu hậu. Không hiểu tên Quan Hạo Thần đó nghĩ gì nhưng chuyện lớn thế này hẳn cũng không ra mặt thì xem ra hẳn cũng không quan tâm rồi, mà mà một tên bác sĩ nhỏ nhoi như mình lại lo chuyện bao đồng, còn dọn dẹp tàn cuộc dùm hẳn. Không biết khi trở về viện trưởng Trần thế nào, lại còn phải đối mặt với người đàn bà kia.

Sân bay.

“Thi Thi đã nói sẽ đến à? Đã sắp đến giờ rồi.” – Di Thanh đi tới đi lui lo lắng.

“Lúc này con cũng bắt ngờ, mẹ yên tâm, cô ấy sẽ đến ngay thôi.”

Từ xa, Á Vinh thấy được bóng dáng quen thuộc, nhưng sao mắt cô lại đỏ, mặt thì lại trắng bệch không hột máu.

“Di Thanh, Á Vinh” – Nhược Thi đã đến trước mặt họ, gọi.

Dì Thanh thấy cô tiêu tụy thì liền đau lòng, ôm lấy cô. – “Không sao cả, đã có dì đây.”

“Đã đến giờ, để con đem hành lý đi, mọi người cũng nói vài câu đi.” – Á Vinh nói rồi rời đi.

“Cách Cách, nhờ cậu nói với ba mẹ mình, nhờ cậu chăm sóc họ.”

“Được, mình không từ chối, tin mình. Cậu cứ yên tâm mà đi, phải sống tốt.”

Cả hai ôm nhau thật chặt, khóc nức nở. Họ cứ ôm chặt không buông ra vì biết có lẽ lần này là lần cuối cả hai còn gặp nhau. Đến khi có tiếng phát thanh nói chuyển bay sắp cất cánh, cả hai mới chịu buông ra rồi rời đi.

Nhược Thi đi vào trong, không thêm ngoái lại nhìn. Trong lòng cô đã quyết, nếu đã đến đường cùng thì cô cũng không ngại không tiếc mà từ bỏ tất cả để rời bỏ nơi này, rời khỏi cái con người lãnh khốc vô tình kia.

Mình sẽ không trở về, đi sống một cuộc sống mới. Mình vẫn còn trẻ, vẫn có thể tự nuôi dạy đứa con này. Sau này nếu con hỏi mẹ “Ba con là ai?”, mẹ sẽ không che giấu mà kể lại cho con nghe về người ba vô tình đã bỏ rơi mẹ con ta. Anh từ giờ hãy chăm lo tốt cho gia đình mới của mình, tôi không phiền anh nữa, sẽ không xuất hiện nữa.

Từ giờ ba chữ Quan Hạo Thần kia mình sẽ đem đi xóa sạch, sẽ không hề nhắc đến. Xin lỗi Cách Cách, có thể chúng ta sẽ không gặp lại nữa. Tạm biệt!

Báy máy cất cánh, lúc này Cách Cách mới để ý là mình không biết Nhược Thi vừa đi chuyển bay nào. Vậy xem ra cả hai chắc từ đây không gặp nữa.

Bệnh viện, trong văn phòng làm việc vang lên những âm thanh vật dụng rơi rớt trên đất, mẹ Thần giờ như phát điên tay không ngừng quơ đồ ném loạn.

“Sao ông có thể phản bội tôi?” – Mẹ Thần quát.

“Xin lỗi, tôi xin lỗi ...” – Viện trưởng Trần lúng túng nói.

“Tôi sẽ không để cho cái bệnh viện này được yên đâu.”

Nói xong mẹ Thần bước ra ngoài. Trong phòng giờ còn lại Hoàn Nghiên cùng viện trưởng.

“Viện trưởng xin lỗi ông” – Hoàn Nghiên vịn bã vai ông nói.

“Cậu làm tốt lắm, không sao cả.”

“Ông không sao chứ?”

“Không sao, tôi nghĩ đã đến lúc tôi phải ra mặt, không thể cứ khuất phục người đàn bà đó như vậy hoài ..”

“Ý ông là ...muốn vạch mặt bà ta?” – Hoàn Nghiên hơi mất bình tĩnh, chuyện này mà khai ra là đủ để gây nên bão lớn trong Quan gia.

Viện trưởng Trần nắm tay Hoàn Nghiên – “Nếu tôi có mệnh hệ gì, bệnh viện trông vào cậu vì vậy từ nay xin cậu hãy sống và làm việc nghiêm túc, cậu hứa với tôi được không?”

“Viện trưởng, tôi biết rồi ông cứ yên tâm.”

Trên đường về, mẹ Thần luôn suy nghĩ không ngừng, kế hoạch coi như thất bại tuy nhiên sự ra đi ngóc ngách của cô ta không chừng lại là đã kích lớn hơn cho hắn. Nghĩ tới đây, trong lòng mẹ Thần có hơi lo sợ – “Xem ra mọi chuyện đã bại lộ, hừ...xem ra thằng oắt con này cũng có tài.”

Thiên La từ Thụy Sĩ về, liền hay tin Nhược Thi mất tích, lập tức hỏi Cách Cách thì cô chỉ khóc chứ không nói nên lời, anh lập tức gọi cho Hạo Thần. Vậy là kế hoạch của họ lập tức thay đổi, thực hiện sớm hơn dự định.

21. Chương 21

Quan gia.

Ngồi trên sofa là Hạo Thần, kế bên là một người phụ nữ trung niên dáng người hơi gầy, gương mặt hơi hốc hác. Cạnh đó, một người đàn ông gần 50 tuổi ngồi xe lăn nhưng trên người lại toát ra vẻ oai phong. Người phụ nữ lâu lâu lại quay qua quan tâm hỏi người đàn ông vài câu rồi tiếp tục im lặng.

Ngồi ở ghế đối diện là viện trưởng Trần cùng Hoàn Nghiên, một vài vị cảnh sát có chức cao cùng luật sư Kỳ Hiếu Mân, còn có mấy vị cổ đông của công ty.

Dì Hân từ cửa chạy vào, như muốn nói gì đó nhưng lại không biết mở lời thế nào, Hạo Thần chỉ gật đầu như hiểu ý, dì Hân lui vào bếp.

Từ cửa truyền đến tiếng giày cao gót chói tai, Quan phu nhân bước vào bình thản như biết trước được sự xuất hiện của nhiều người lạ mặt này. Nhưng đến khi ánh mắt dừng lại ở hai người ngồi cùng Hạo Thần thì lúc này sắc mặt bà mới thật sự như bị dọa, rất nhanh lấy lại bình tĩnh nhưng giọng bà vẫn run run nói – “Các ngườihaha, không ngờ lại nhanh như vậy bị bại lộ hết.”

Hạo Thần nói – “Cũng không nhanh lắm, cũng đã để bà được như ý hai mươi mấy năm.”

Mẹ Thần không nói gì, nâng cao cằm nhìn thẳng vào người phụ nữ kia – người có gương mặt y như mình.

Người phụ nữ kia nói – “Tuyệt Trinh, hôm nay là ngày bà phải đền tội”

“Tội? Tôi lại không biết mình bị tội gì đây, những gì tôi làm chỉ là vì muốn lấy lại những thứ thuộc về tôi thôi.”

“Hai mươi mấy năm trước, bà cho người ám sát tôi, sau đó nhờ viện trưởng Trần phẫu thuật mặt y như tôi trà trộn và Quan gia, cũng may tôi mạng lớn không chết, nhưng lại hôn mê cũng may được người ta thu nhận bao dưỡng, bà còn tàn nhẫn hơn là ra tay với chồng tôi, bà bảo viện trưởng Trần đổi thuốc của ông ấy, khiến ông ấy phải làm người thực vật suốt mấy chục năm. Chẳng phải bà yêu ông ấy nên mới hại tôi sao? Vì có gì mà lại xuống tay với cả ông ấy?” – Người phụ nữ này chính là mẹ Thần thật sự, tay bà run run chỉ vào Tuyệt Trinh.

Tuyệt Trinh cười khinh – “Yêu, đúng vậy, nhưng khi gần ông ấy tôi phát hiện, tôi chán ghét ông ta...tại sao có thể để người đàn bà kia làm tình nhân mà thêm tôi nữa thì không thể. Tôi không có được thì sẽ tự hủy hoại...”

Trước đây ba Thần có vợ là mẹ Thần, còn tình nhân thì là mẹ Thi, ông không tiếp nhận Tuyệt Trinh nên thù hận cũng nảy mầm trong lòng cô.

Lúc này bà Thần cũng lên tiếng – “Các vị đều đã chứng kiến cô ta không phủ nhận, vậy cũng nên biết là phải làm gì.”

Một vị cổ đông nói – “Quan lão gia, chúng tôi đều đã rõ, chúng tôi sẽ về xem xét lại những dự án gần đây bà tat ham gia vào, rồi chuyển giao số cổ phần còn lại qua cho Quan tổng.”

Ba Thần hài lòng gật đầu, ông quay qua viện trưởng Trần – “Còn ông, dù sao cũng đã biết đứng ra làm chứng, nhưng tôi không thể tha thứ cho lỗi lầm mà ông gây ra cho gia đình tôi, ông cũng là không xứng mặt chiếc áo thiên sứ đó nữa.”

Viện trưởng Trần quỳ xuống cạnh xe lăn của ông – “Quan lão gia, cho dù ông có cho người giết tôi thì tôi cũng đã thấy ông rất nhân từ rồi, cảm ơn ông nhiều lắm Quan lão gia.”

Hạo Thần lúc này mới lên tiếng – “Cảnh sát trưởng, mọi việc còn lại cậu cứ việc làm theo chức trách của mình là được rồi.”

Mấy người cảnh sát đứng dậy, khóa còng vào tay Tuyệt Trinh, trước khi đi mẹ Thần đứng dậy nhìn Tuyệt Trinh, mà nhìn lại nói.

“Khi tôi tỉnh lại, đã từng nghĩ tha thứ cho cô, thậm chí sẽ không quay về, tôi muốn để cô có thể có hạnh phúc, tôi không oán trách. Nhưng khi tôi biết được cô đã làm hại đến người bạn thân nhất của tôi, khiến

chồng tôi thành người thực vật, muốn thâu tóm hết cổ phần trong công ty, thậm chí còn làm nhiều chuyện tổn hại đến Hạo Thần thì tôi thấy mình không thể ngồi yên được nữa.”

Tuyết Trinh không quay lại nhìn, nhưng có lẽ bà đang khóc, giọng bà khàn đi – “Những câu ngu ngốc như vậy chắc chỉ có mình cô nghĩ ra, cô lúc nào cũng thế, lúc nào cũng tốt đến nỗi khiến người ta buồn nôn.”

Nói xong Tuyết Trinh cùng mấy người khác ra ngoài, lúc này Hạo Thần đứng bật dậy đi đến túm áo Hoàn Nghiên – “Cô ấy đi đâu?”

Hoàn Nghiên bình tĩnh nói – “Không biết, có bản lĩnh thì tự đi tìm.”

Tơ máu trong mắt Hạo Thần nổi đầy lên, đâm thẳng một đâm vào mắt Hoàn Nghiên, do không chuẩn bị trước nên Hoàn Nghiên ngã nhào trên đất, Hoàn Nghiên lau đi vết máu ở khóe miệng nói – “Đánh chết tôi cũng vô ích, muốn tìm cô ấy thì ra sân bay mà tìm.”

Hạo Thần không nói gì lập tức chạy đi, còn Hoàn Nghiên thì rất nhiệt tình kể lại cho ba mẹ Thần nghe lại câu chuyện tình trường lâm li bi đát này của anh. Quan Hạo Thần, lão đại ta vẫn chưa nguôi giận, để cho cậu không biết sự tồn tại của đứa nhỏ chính là sự trả thù của tôi đối với cậu, sau này nếu biết được chắc cậu sẽ muốn giết tôi cũng không chừng, nghĩ đến đây Hoàn Nghiên thấy lạnh xương sống.

Sóng gió coi như được vụt tắt nhưng vẫn là chưa tắt hẳn, có thể chỉ cần ai tác động mạnh vào thì bão sẽ lại lập tức nổi lên bất kì lúc nào.

Sau khi lấy khẩu cung của những người có liên quan, vụ việc được giải quyết trong im lặng không làm kinh động đến giới báo chí, Tuyết Trinh bị phán tù chung thân. Viện trưởng Trần bị cảnh cáo và giao quyền viện trưởng lại cho Hoàn Nghiên để anh tiếp quản bệnh viện, Thích Như Mộng thì cũng về nước tiếp tục công việc của mình.

Cách Cách thì chuyển đến thành phố M sống và làm việc, sẵn tiện giúp Nhược Thi chăm sóc ba mẹ cô, mà Cách Cách cuối cùng cũng cảm nhận được tình thân, ông bà ngoại rất thương cô. Thiên La vẫn tiếp tục làm việc cho Hạo Thần, chuyện tình cảm của hai người vẫn giữ kín vì cảm thấy Hạo Thần lúc này tâm tình không tốt vẫn là không nên nói ra.

Hạo Thần mấy ngày nay không còn quan tâm chuyện công ty nữa, chỉ một lòng tìm Nhược Thi về, anh điều tra hết tất cả các chuyến bay nhưng không thấy tên cô, cô cứ như vậy mà biến mất khỏi cuộc sống của anh.

Thành phố M.

Ding dong – Tiếng chuông cửa vang lên, người mở cửa là mẹ Thi, nhìn thấy hai người trước mắt, mẹ Thi chân đứng không vững như muốn ngã liền được ba Thi đứng phía sau đỡ lại.

Mẹ Thần khoe mắt đã đỏ, nắm tay mẹ Thi nói – “Là tôi, xin lỗi... là tôi đây...” – Những lời của mẹ Thần muốn nói ra như nghẹn lại không nói được hết câu.

Ba Thi nhìn ba Thần ngồi xe lăn, tóc hai bên cũng đã bạc nhưng lại không mất đi tí oai phong nào, ba Thi nói – “Các người muốn gì?”

Mẹ Thần nói – “Hãy để chúng tôi vào nhà, mọi chuyện rồi sẽ kể rõ.”

Cả bốn người cùng ngồi trên sofa, mẹ Thần kể lại mọi chuyện, bắt đầu kể từ lúc bà bị ám sát cho đến khi Tuyết Trinh bị bắt đi. Mẹ Thi đau lòng tay ôm chặt ngực, không ngờ người bất hạnh nhất chịu nhiều ủy khuất nhất không phải mình, mà chính là cô bạn thân thiện lương này.

Cứ như vậy họ ngồi tâm sự những chuyện xưa không ai nhắc đến những chuyện đau lòng nữa, thỉnh thoảng Cách Cách sẽ cùng ông bà ngoại đến thăm ba mẹ Thi, tuy nhiên tin tức của Nhược Thi cả họ cũng không biết.

Bar Lạc Hoa.

Hạo Thần ngồi ở một mình trong góc tối, tay không ngừng nâng ly uống hết ly này đến ly khác. Mấy tuần trôi qua tìm kiếm anh còn lo lắng không thôi, sợ Nhược Thi gặp chuyện gì, cứ nghe tin ở nước ngoài có động đất, bão hay là bạo động thì trong lòng anh lại không yên, không biết cô có ở đó xảy ra chuyện gì không, anh luôn cho người tìm kiếm xem cô có nằm trong những người xấu số gặp tai nạn, kết quả lẩn lộn mấy

tháng tìm kiếm cuối cùng anh từ lo lắng chuyển thành oán hận, đúng là lần này bị bức đến điên rồi. Giờ trong lòng anh như bị lửa thiêu đốt, giận tại sao dễ dàng ra đi như vậy, tại sao không chờ anh về mà bảo vệ cô.

Từ xa Linh đi đến đoạt lấy ly rượu trong tay Hạo Thần – “Thần, đừng uống nữa. Anh bây giờ để kẻ thù trong thấy bộ dạng này thì họ chỉ càng đắc ý thôi”

“Đi đi, anh muốn một mình.” – Thần, cùng là một chữ nhưng sao hai người gọi lại nghe khác nhau đến vậy, ngực Hạo Thần bỗng thấy đau âm ỉ.

“Anh đừng như vậy, đã nửa năm, nếu Thi Thi yêu anh thì đã sớm trở về rồi. Anh còn có em, còn có Tiểu Minh mà.”

Nghe đến đây Hạo Thần thở mạnh ra, lưng tựa vào ghế lấy tay xoa xoa thái dương rồi nhắm mắt lại như ngủ, Linh thì dựa vào lòng ngực anh – “Em yêu anh, Thần.”

Hạo Thần đẩy cô ra, tuy cái đẩy rất nhẹ nhưng Linh cũng cảm thấy mất mát. – “Thần, hãy chấp nhận em, em sẽ không rời xa anh, dù có chuyện gì cũng sẽ không như Thi Thi bỏ mặt anh.”

“Linh, nếu sau này còn muốn anh đến đây tìm em, thì đừng nhắc tới tên cô ấy nữa.”

“Được, em không nhắc nữa, chỉ xin anh hãy trở lại là chính anh đi, đừng bày ra bộ dáng chật vật này vì cô ấy nữa.”

Chật vật? Quan Hạo Thần mày đang bị quỷ ám à, tự làm ra bộ dạng này. Nghĩ như vậy Hạo Thần tự cười khinh chính mình.

“Anh muốn gặp Tiểu Minh.” – Hạo Thần đột nhiên nói.

Linh kinh ngạc, nhưng rất vui mừng nói – “Được, em lập tức đưa con đến gặp anh.”

Pháp

“Thi Thi, đừng lo sẽ không sao đâu.” – Á Vinh lau đi mồ hôi trên trán Nhược Thi.

“Em sợ lắm, không biết con có sao không, sao lại ra sớm hơn một tuần chứ.” – Nhược Thi cắn răng chịu đau nói.

“Em sẽ không sao, con cũng vậy. Mẹ và anh sẽ ở ngoài chờ em, chờ con chúng ta ra đời.” – Ánh mắt Á Vinh thật ôn nhu nói.

Nhược Thi lắc lắc đầu – “Không phải, không phải con anh, anh đừng tốt với em như vậy.”

“Chẳng lẽ cha nuôi cũng không cho anh làm được sao?” – Á Vinh khó xử nhìn cô, thời gian ở cạnh khiến anh nảy sinh tình cảm với Nhược Thi, anh muốn được chăm sóc cô nhưng lại bị từ chối. Anh thậm chí còn nhân lúc Nhược Thi yếu đuối nhất cô đơn nhất thổ lộ với cô, nhưng vẫn là bị từ chối không thương tiếc, điều này cũng giúp anh rèn luyện được một ý chí vững hơn bức tường sắt nữa.

“Á Vinh” – Nhược Thi cuối cùng không nhịn được khóc thành tiếng, anh thật tốt với cô, nếu cô không yêu con người kia thì anh chính là lựa chọn đầu tiên của cô.

Bên ngoài bác sĩ và y tá đi vào, một bác sĩ nói – “Phiên người nhà ra ngoài, chúng tôi phải tiến hành phẫu thuật.”

Á Vinh vuốt tóc cô – “Bác sĩ đến rồi, anh ra ngoài, đừng sợ. Em sẽ không sao, phải dũng cảm lên biết không?”

Nhược Thi gật đầu, Á Vinh và dì Thanh đợi bên ngoài, đèn phòng phẫu thuật vẫn sáng, lâu lâu lại có bác sĩ chạy ra rồi lại chạy vào, làm lòng hai người càng thêm lo lắng. Bác sĩ bảo anh kí vào giấy cam kết đại loại là giữ mẹ hay giữ đứa bé, anh tuy nhiên chọn giữ lại mạng sống cho Nhược Thi.

Khi đến Pháp cùng dì Thanh và Á Vinh thì cô đổi tên thành Bella với lý do không muốn để ai tra ra được tung tích của mình. Thời gian đầu rất khó vượt qua, lúc nào cũng ngồi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cho đến hôm nay bụng cô lại đau quặng rõ ràng một tuần nữa mới sinh, dì Thanh và Á Vinh lập tức đưa cô đến bệnh viện, bác sĩ nói cô có dấu hiện sinh non, trong quá trình phẫu thuật lại bị băng huyết nhưng cuối cùng vẫn là vượt qua được. Nhìn thấy cục cứng khỏe mạnh, lòng cô thấy được an ủi rất nhiều.

22. Chương 22

6 năm sau.

“Này cô đã nghe chưa, phó giám đốc lại bị từ chối nữa rồi đó.” – Một cô nhân viên nói.

“Vậy sao? Là lần thứ mấy rồi nhỉ? Lần nào anh ta cũng cầu hôn trước mặt nhiều người như vậy, sao chị ta không động lòng gì hết.”

“Ày da, thật tức mà, nếu là tôi thì đồng ý ngay rồi.”

“Dù sao cũng có một đứa con, sao không đồng ý cho rồi để còn có chỗ nương tựa chứ, phó giám đốc đâu phải không nuôi nổi chị ấy.”

“Làm sao biết được trong lòng chị ấy muốn gì a, nói không chừng là đang muốn lên mặt cho chúng ta xem đây.”

Lúc này có tiếng ho từ sau phát ra, mấy cô nhân viên mới giật mình quay lại nhìn, mặt tất cả đồng loạt chuyển từ trắng hồng sang trắng bệch – “Chị Bella”

“Mấy người không có việc gì làm à? Để tôi tìm việc dùm nhé.” – Bella trừng mắt.

“Khôngkhông cần đâu ạ” – Mấy cô nhân viên lúc này mới giải tán.

Nhưng có một người vẫn còn đứng đây, vẻ mặt hí hửng chạy lại kéo tay Bella nói – “Chị Bella, không biết chị có mị lực gì mà làm cho anh Á Vinh của em mê một nhiều năm như vậy, thật khâm phục chị mà.”

Bella cốc nhẹ vào đầu cô gái này – “Selena, em không lo làm việc lại bày ra mấy chuyện nhảm nhí để tán gẫu, chị mách mẹ em a.”

Sống ở đây đã 6 năm, cô còn lạ gì Selena nữa, cô ấy nhỏ hơn Bella 5 tuổi, là con gái nuôi của dì Thanh, cả hai cùng làm trong công ty xây dựng quốc tế này.

6 năm nay, không biết ăn phải cái gì mà cô lại có sức hút Á Vinh như vậy, anh nhiều lần cầu hôn tuy bị từ chối nhưng vẫn không bỏ cuộc. Cứ nghĩ sau khi sinh xong thì anh sẽ không đùa với mình nữa, không ngờ anh càng không bỏ cuộc mà còn dành nhiều tình cảm vào con của cô. Anh nghĩ cầu hôn trước mặt nhiều người sẽ thành công nên thử, kết quả cô vẫn cứ làm ngơ.

Anh lại còn dụ dỗ cục cứng của cô gọi anh bằng ba, nhưng cục cứng của cô không phải con nít dễ dụ, anh cũng bị nó chinh mấy lần.

Nhắc tới cục cứng, khóe môi cô tự hào cong lên. Cô đặt tên con là Tô Tử Đằng, thằng bé này rất lanh lợi, lúc nào cũng nói bảo vệ mẹ không cho người khác quấy rầy, trong đó có cả Á Vinh. Nhưng cũng chỉ có Á Vinh mới được lại gần trên đùi thằng bé thôi.

Selena bĩu môi, bất mãn nói – “Em đâu bày ra chuyện gì, chỉ xem, lại từ chối anh ấy, thật tội nghiệp mà.”

“Em mà còn nói nữa là trưa nay không cho ăn cơm chị nấu, không cho bé Đằng Đằng luôn.” – Nhược Thi uy hiếp.

“Oa, em không chịu, không được chia cắt em và Đằng Đằng a.”

Tan tằm, Á Vinh lái xe đưa Nhược Thi và Selena đến trường đón Tử Đằng về nhà, họ sống cùng nhau trong căn nhà ở khu cao cấp.

Ngồi trên xe, mặt Đàng Đàng cứ hầm hầm, làm cho 3 người còn lại cứ cười trộm, vẻ mặt này vẫn là không thường thấy ở một đứa trẻ mới 6 tuổi.

Nhược Thi ôm con ngồi trên đùi, nói – “Đàng, ai lại chọc con, hay là có cô bé nào bắt nạt con hả?”

“Mẹ nói vậy là đang châm chọc Đàng Đàng a, con mà bị con gái bắt nạt à?”

“Vậy thì là chuyện gì nói mẹ nghe nào.”

“Hôm nay, thằng nhóc Jayson suốt ngày cứ khoe khoan với con về chuyện ba của nó rất tài giỏi, nó bảo con không có ba, chỉ có mẹ nên thua kém nó.” – Nói tới đây Tử Đàng im lặng, ánh mắt bất mãn nhìn ra của sổ xe.

Nhược Thi chưa kịp lên tiếng thì Á Vinh nói – “Mẹ con chẳng phải cũng rất tài giỏi sao, một mình vẫn có thể chăm sóc con, còn Jayson thì cần có cả ba mẹ mới được, mà con lại có ba nuôi là phó giám đốc rồi còn gì. Con vẫn là hơn thằng nhóc đó mà.”

“Ba nuôi, con thật muốn gặp ba ruột để đánh ông ấy, trút hết bao nhiêu ủy khuất của con và mẹ”

Lời vừa nói ra, Selena và Á Vinh nhin không được cười khúc khích, thằng nhóc này có phải là ông cụ non không, suy nghĩ cứ như người thành niên rồi. Vẫn là Nhược Thi có bản lĩnh sinh ra được thằng nhóc lanh lợi này.

“Đàng Đàng, vậy để mẹ kiếm ba cho con nha, chịu không?” – Nhược Thi đùa, cô đã quá quen với những câu nói này của con, lâu lâu thằng bé lại than vãn chuyện không có ba.

“Con không cần, Đàng Đàng chỉ cần mẹ, nhưng tại thằng nhóc Jayson cứ nhắc tới ba của nó, nên con thấy khó chịu lắm.” – Tử Đàng ôm mẹ.

Nhược Thi ôm con vào lòng, hôn lên đầu nó miệng thì cười chua xót.

Về đến nhà sau khi dùng bữa xong, Selena cùng chơi đùa với Tử Đàng trong phòng, ngồi ở phòng khách Á Vinh nâng tách café uống một ngụm rồi nói – “Anh sắp tới sẽ về nước một chuyến.”

Nhược Thi tay đang chuẩn bị nâng ly nước cam thì bị khựng lại, quay mặt qua nhìn anh nói – “Có chuyện gì sao? Em cứ nghĩ anh đã quyết định không về đó nữa.”

“Ừm, anh không hề muốn về, nhưng công ty có một dự án xây dựng khu nhà cao cấp bên đó, lại xảy ra sự cố bị lún nền đất làm thương vong nhiều người, bị thương thì cũng không nhẹ, hiện công ty đang bị kiện ra tòa, mà người đại diện công ty bên đó không lo nổi nên điều anh qua đó giải quyết xem chuyện là như thế nào.”

“Ừm, anh đi lâu không?”

“Anh cũng chưa biết, nhưng anh sẽ gọi cho em, đừng lo.”

Nhược Thi gạt đầu, trong lòng có dự cảm xấu – “Anh cứ yên tâm, em sẽ chăm sóc dì Thanh và Selena.”

“Thi Thi, em thật không sao chứ? Sắc mặt em không tốt.”

“Em không sao, chỉ là thấy lo... em có dự cảm không tốt.” – Nhược Thi lau đi giọt mồ hôi trên trán.

Á Vinh vịn vai cô nói – “Yên tâm, anh ta không biết anh là ai, căn bản là không tìm ra được em, anh biết em không muốn nhắc lại nhưng anh chỉ muốn nói ra để em có thể yên lòng.”

“Ừm, em hiểu mà, anh chỉ là tốt cho em.” _____

Kể từ ngày tiễn Á Vinh ra sân bay đến nay cũng đã được 1 tháng, lúc đầu Á Vinh còn gọi điện nói là chuyện liên quan đến bọn người tham ô tiền xây dựng, mua những vật liệu kém chất lượng, nhưng không tìm ra ai vẫn còn đang điều tra. Kết quả Á Vinh cũng bị bắt về tra hỏi, từ đó anh hoàn toàn mất liên lạc, do Nhược Thi cũng làm trong công ty nên cũng moi được chút thông tin nhưng vẫn là không liên lạc với Á Vinh được.

“Thi Thi, dì lo quá. Á Vinh trước nay mọi chuyện đều cẩn thận sẽ không làm chuyện tham ô ngu ngốc này đâu.” – dì Thanh lo lắng nói.

“Con cũng tin anh ấy không làm, nhưng hiện chúng ta không cách nào liên lạc được, người ở công ty nói vụ việc lần này rất nghiêm trọng, vẫn còn nhiều thông tin được bảo mật không cho tiết lộ ra ngoài nên con cũng không rõ sự tình thế nào”

“Thì Thi, dì chắc phải về nước, cháu mua vé cho đi. Dì phải thấy Á Vinh an toàn thì dì mới yên tâm được” – dì Thanh nắm tay Nhược Thi nói.

“Dì Thanh, nếu đã vậy cứ để con đi.”

“Không Thì Thi, con không nên quay về. Dì đi một mình không sao, dì không muốn con phải quay về đó để lại đau lòng.”

Đúng là Nhược Thi không muốn về, nhưng vì Á Vinh vì dì Thanh, họ đều rất tốt bao năm qua không bạc đãi đối với cô, giờ phút này cô sao để mặt được. Nhược Thi ôm hai vai dì Thanh nói – “Dì Thanh, không sao đâu, con sẽ đi về gặp anh Á Vinh. Sẵn tiện con cũng muốn thăm ba mẹ.”

Lúc này Selena cùng Tử Đằng từ trong phòng đi ra – “Chị Bella, em cũng đi.”

“Không được, em hãy ở lại chăm sóc Tử Đằng giúp chị.” – Nhược Thi nói, nếu đã trở về thì phải phòng trường hợp xấu nhất, vẫn là không nên để Tử Đằng xuất hiện.

Tử Đằng nghe vậy liền chạy đến ôm chặt chân Nhược Thi – “Không chịu đâu, mẹ cho Đằng Đằng đi nữa”

“Đằng Đằng ngoan, mẹ đi công việc sẽ về nhanh thôi.” – Nhược Thi xoa xoa đầu Tử Đằng.

Tử Đằng kiên quyết không chịu, khóc lóc xin mẹ ỉnh theo. Dì Thanh thấy không đành lòng nên cuối cùng cũng quyết định cho Tử Đằng theo.

Sân bay.

Đứng yên một chỗ, Nhược Thi đưa mắt nhìn cảnh vật đã 6 năm rồi xa này, chính chỗ này 6 năm trước cô và Cách Cách ôm chặt nhau không nỡ buông, mà cô cũng đã vứt bỏ tình cảm kia tại nơi này không ngoái nhìn lại. Giờ đứng tại đây, bao nhiêu kí ức tưởng đã thật sự quên được giờ lại cùng nhau kéo về tra tấn đầu óc cô. Một cái kéo tay làm cô hồi phục lại – “Mẹ nghĩ gì mà không đi tiếp vậy?”

Nhược Thi ngồi xuống bế Tử Đằng lên – “Đằng Đằng phải nghe mẹ, không được chạy lung tung nếu không sẽ bị lạc”

“Con biết rồi mẹ, chúng ta mau mau đi cứu ba nuôi.”

Nhược Thi về khách sạn cất hành lý xong cùng Tử Đằng đến trại tạm giam, cô phải năn nỉ hết lời người ta mới không làm khó dễ mà cho cô vào thăm một chút.

“Ô Nhược Thi, em thật ngốc” – Đây là câu đầu tiên cô nghe được sau 1 tháng không gặp Á Vinh.

Nghe Á Vinh nói điều này Nhược Thi cũng không phản bác lại, chỉ nhìn anh bằng ánh mắt đau đớn, nhìn lên nhưng miệng vết thương còn đang rỉ máu. Chỉ một tháng, anh gầy đi một vòng, hai má cũng hóp lại, mắt thì thâm đen, trên người không ít vết bầm tím, không biết chuyện nghiêm trọng đến đâu nhưng xem ra anh chịu không ít cực khổ.

“Anh không sao, chỉ là không thích hợp với những người ở cùng phòng giam. Tại sao trở về làm gì?”

“Em không để mặt anh được, dì Thanh rất lo cho anh, em có thể giúp gì cho anh không? Em tin chuyện này không liên quan đến anh”

“Chuyện này, em đừng nên dính vào quay về đi, đưa Tử Đằng đi đi. Nếu không mọi cố gắng của em sẽ coi như uổng phí.” – Á Vinh về mặt thống khổ nói.

“Chẳng lẽ dự án xây khu chung cư cao cấp lần này là của anh ta?”

“Phải, anh ngay từ đầu đã biết nhưng không nói với em. Lần này anh ta như thằng điên, tra không ra ai làm thì cứ quơ người mà đánh đại, cộng thêm anh ta có mọi quyền lực như vậy, anh lại không cách nào chống trả được.”

“Anh ta không phải là vì em mà khó dễ anh chứ?” – Nhược Thi lo lắng, chẳng lẽ từ lâu anh ta đã tìm ra mình.

“Căn bản là không, anh là ai hấn còn không quan tâm, nghe nói chuyện lần này thiệt hại cả người lần của, hấn tuyên bố không bỏ qua cho những ai liên quan, phải tra cho tận gốc, dưới sự lãnh đạo của hấn tuyệt đối không thể để loại chuyện này tiếp diễn được.” – Á Vinh nắm tay Nhược Thi chân thành nói.

“Thi Thi, anh không có làm thì sẽ không sao hết, chỉ là thời gian tới anh phải ở đây thôi, em hãy nghe anh về đi.”

“Nhưng vết thương của anh?” – Nhược Thi sờ lên mặt anh.

23. Chương 23

“Là do những người có liên quan vụ lần này bất mãn gây ra thôi, anh không sao. Họ cũng không đánh anh chết được.” – Á Vinh làm bộ mặt bình thản nói để Nhược Thi có thể yên tâm.

“Em sẽ gọi luật sư đến bảo lãnh anh ra.”

“Không cần, anh đã bảo em về đi mà.” – Anh tức giận quát nhưng ngay lập tức nhận ra được mình đã nặng lời – “Anh xin lỗi”

“Nếu em ra mặt giúp anh, chỉ làm hấn ta thêm tức thôi, anh không muốn em lại chịu ủy khuất, hấn không dễ dàng để anh ra ngoài, đặc biệt là vì em.”

“Không sao, hãy để em giúp anh, đợi em.”

Nói xong Nhược Thi ra ngoài, dẫn Tử Đằng lên taxi rời đi.

Cuối cùng cũng gặp lại, vẫn là nên đối mặt nhưng phải đối mặt thế nào?

Tươi cười rồi hỏi anh sống tốt không? Hay là tát anh một cái trút bao nhiêu oán hận trong 6 năm nay?

6 năm nay cô luôn tránh mọi tin tức có liên quan tới anh, thậm chí luôn làm mình bận rộn lên để không có thời gian nghĩ về quá khứ nữa. Hôm nay đúng là tự tát vào mặt mình một cái, tự dằn thân đi tìm chỗ chết mà.

Trở về khách sạn, Nhược Thi căn dặn Tử Đằng ngoan ngoãn trong phòng đợi cô về, có chuyện gì thì hãy gọi cho cô. Đóng cửa phòng lại, hai tay nắm chặt vạt áo, đi từng bước từng bước đến gặp con người đó.

XOẠCH – Tiếng tập hồ sơ bị ném rơi xuống đất, Hạo Thần đứng phắt dậy hai mắt tối đen, giọng nói lạnh lùng vang lên – “Các người đã lấy của tôi không ít tiền mà chỉ có thể tra ra được như vậy sao, vụ việc lần này chắc cũng giúp mấy người cơm no áo ấm rồi. Đừng nghĩ nhận tiền rồi nói vài chữ tra không ra thì tôi sẽ dễ yên, nếu tìm không ra tôi đây đành phải buộc các người vào tội đồng lõa.”

Tên thám tử bị dọa sợ chết khiếp, hốt hoảng nói – “Xin lỗi, chúng tôi thật chỉ tra được tới những người này, tất cả thông tin về tình hình tài chính của họ tôi đều tra ra cả, nhưng vẫn không làm vừa lòng ngài được.”

“Những tên này chỉ là mấy con tép nhỏ, cái tôi cần là tra ra chủ mưu thực sự, có phải gần đây tiểu chuẩn tuyển người của tôi quá thấp nên mới phải đào tạo ra loại như các người không, thật vô dụng” – Vừa nói Hạo Thần vừa hát tiếp một tập hồ sơ khác về phía thám tử.

Thiên La này giờ đứng nhìn, chịu không được nữa lên tiếng – “Quan tổng, thật ra cũng không trách họ được, dự án lần này là do 3 công ty hàng đầu quốc tế hợp tác, thông tin cơ mật của họ rất cao chúng ta thật không điều tra được.”

Hạo Thần ngồi xuống ghế - “Tôi chắc là một trong hai công ty kia có kẻ muốn phá hoại chuyện lần này, cậu hãy gác mọi công việc lại đích thân đến đó điều tra đi.”

Lại phải ra nước ngoài, có hơi lưỡng lự nhưng Thiên La vẫn gật đầu đồng ý, họ nói thêm vài câu rồi Thiên La rời đi chuẩn bị ra sân bay.

Trong khi đó, tại quây lễ tân.

“Xin hỏi, tôi muốn gặp Quan tổng của các người.” – Nhược Thi nói.

“Cô có hẹn trước không?” – Cô lễ tân nhìn một cái xem thường, xem ra là lại đến đây dựa vào ông chủ của mình.

“Không có” – Nhược Thi cũng nhìn ra được sự xem thường của cô ấy.

Cô lễ tân lại nói – “Xin lỗi, Quan tổng rất bận, nếu không có hẹn trước xin cô lần sau hãy quay lại.”

Nhược Thi đang định nói tiếp thì thấy Thiên La từ trong thang máy đi ra, lâu như vậy mới gặp, giờ gặp lại cũng không thay đổi gì mấy, chỉ là có thêm mấy phần phong độ.

Nhược Thi không thèm nói với cô lễ tân nữa, trực tiếp gọi – “Trợ lý Thái”

Thiên La đứng khựng lại một chút, rồi nhanh bước tiến lại gần. Nhưng vẫn là không nói nên lời.

“Đã lâu không gặp, anh vẫn khỏe chứ, Cách Cách thế nào rồi?” – Nhược Thi nhìn vẻ mặt Thiên La thì không nhịn được cười.

“Cô... sao lại ở đây?”

“Tôi tìm Quan tổng, nhưng họ không cho tôi vào.”

Thiên La cũng không hiểu sự tình gì đang xảy ra, nhưng vì đang vội đi lo công việc anh cũng không hỏi nhiều – “Tôi nghĩ giờ không phải lúc, cô có chuyện gì?”

“Tôi đến là muốn nói chuyện dự án xây khu nhà cao cấp lần này, tôi là trợ lý phó giám đốc, tôi muốn bàn với anh ấy về chuyện bảo lãnh người”

Thiên La hiểu ra liền nói – “Chuyện này cô vẫn là nên tìm luật sư, không nên trực tiếp gặp Quan tổng, cô không phải không hiểu pháp luật chứ? Có gì thì cứ liên lạc với luật sư của chúng tôi Kỳ Hiểu Mân.”

Thiên La nói xong lấy tấm danh thiếp đưa cho Nhược Thi, lúc này mà để Quan tổng gặp cô thì chẳng phải lại có thêm sóng gió hay sao, đừng đùa chứ.

Nhược Thi nhận lấy danh thiếp rồi cúi đầu chào anh, Thiên La nói tiếp – “Cô cũng thật biết cách đùa giỡn người khác, đột nhiên biến mất không nói lời nào. Giờ cũng đột nhiên xuất hiện không hề thông báo trước.”

Nhược Thi chỉ quay lại cười với anh một cái rồi bước ra ngoài. Ngồi trên taxi, Nhược Thi bấm dây số trên danh thiếp, rất nhanh có người bắt máy, là một cô gái. – “Văn phòng luật sư Kỳ Hiểu Mân xin nghe”

“Tôi muốn tìm Kỳ luật sư” – Nhược Thi nói.

“Xin hỏi cô có hẹn trước không?” – Trợ lý Lục Tiểu Thanh nói.

“Không có, nhưng xin cô chuyển lời là Tôi Nhược Thi tìm” – Chỉ hy vọng anh ấy còn nhớ tên mà và đồng ý gặp.

Rất nhanh Tiểu Thanh trả lời lại và hẹn giờ cho cô đến văn phòng luật sư, Nhược Thi thở phào cảm thấy có hy vọng rồi.

Trong văn phòng không gian yên lặng đến nỗi có thể nghe thấy hơi thở của hai con người đang ngồi đối diện nhau. Hiểu Mân ngồi dựa thoải mái vào ghế, ngón tay gõ lên bàn theo từng nhịp, mắt cứ chăm chú nhìn Nhược Thi không rời, cũng không nói chuyện.

Nhược Thi bị nhìn đến nổi rùng mình, nhịn không được nữa mới lên tiếng nói – “Kỳ luật sư, anh nhìn đủ chưa? Tôi đến tìm anh có việc.”

“Ừm, nhưng mà.... Thần biết cô về chưa?”

“Tôi không biết, hôm nay định đến gặp anh ấy nhưng Thiên La bảo tôi đến tìm anh”

“À, Thiên La có nói với tôi chuyện của cô rồi, nhưng tôi không thể theo như ý cô được” – Hiếu Mân nói.

“Tại sao? – Nhược Thi ngẩng mặt lên nhìn ngạc nhiên hỏi, anh từng giúp cô một lần tưởng lần này cũng sẽ không ngoại lệ.

“Tôi Nhược Thi, mấy anh em bọn tôi thật hận cô lắm, làm sao mà chịu giúp cô được đây, đã nhiều năm như vậy mà cô vẫn thật ngây thơ nha.”

Nhược Thi nói – “Ý anh là sao? Tôi làm gì mà anh em mấy người lại hận tôi?”

“Cô đột nhiên mất tích, báo hại anh em bọn tôi suốt một thời gian dài bị oanh tạc oan uổng, không phải uống rượu cùng cậu ta thì lâu lâu lại làm bao cát cho cậu ta trút giận. Giờ cô đột nhiên trở về, tôi hận không thể đem cô đi giấu đi....chỉ sợ nếu để hai người gặp lại không biết bọn tôi lại phải gánh chịu những gì đây.”

“Nhiều năm như vậy, anh ấy đã không còn để ý rồi.” – Nhược Thi quay mặt chỗ khác nói.

“Sao lại không để ý? Chỉ sợ gặp lại, cậu ta sẽ không tha cho cô. Nhưng cô đừng hiểu lầm, tổn thương cậu ta như vậy, cậu ta sẽ không dùng tình cảm báo đáp cô đâu.”

“Kỳ luật sư, chúng ta đi sai đề rồi. Tôi đang muốn cùng anh bàn về chuyện bảo lãnh Á Vinh”

“Tôi thấy chúng ta vẫn đang nói đúng đề đó thôi.”

Nhược Thi bắt mắt nhìn anh nói – “Ngu như anh mà cũng làm được luật sư à? Không biết mình sai đề?”

Hiếu Mân khựng người muốn giận hét lên nhưng kìm lại, tay nới lỏng cravat nói – “Haha, cô nói tôi ngu, tôi kiện cô dám bôi nhọ danh dự đại luật sư tôi.”

Nhược Thi hít sâu vào rồi nói – “Ừm kiện đi, tôi chờ anh.”

Nói xong Nhược Thi đứng dậy rời đi. Đúng vậy, tình thế trước mắt nếu chống lại thì cũng như lấy trứng chọi đá thôi. Nhưng họ cần cô không cho gặp Hạo Thần vậy nên cô cũng hết cách, mà việc quan trọng lúc này là đưa Á Vinh ra ngoài không thể để anh chịu thêm đau đớn nào nữa.

Cửa phòng khép lại, Hiếu Mân lúc này mới phát giận nhanh tay bấm một dãy số gọi – “Chết tiệt, cậu làm gì hả? Bảo cô ta đến chỉnh tôi à?”

Thiên La lúc này đang chuẩn bị thủ tục lên máy bay – “Cậu phát điên cái gì hả? Tôi gần lên máy bay rồi”

“Cô ta dám chửi tôi ngu, thiệt khinh người mà. Đại luật sư ta mà bị một con ranh như vậy chỉnh, tôi sẽ kiện cô ta.” – Hiếu Mân mắng tới tấp.

“Ờ tùy, nhưng đừng để Quan tổng biết, tôi không muốn trở lại những ngày bị tra tấn của mấy năm trước.”

Nhắc tới đây, cả hai rùng mình. Đúng là vì cô gái này mà bọn họ chịu không ít khổ sở, đúng là oan ức mà. Nhưng nếu kiện cô ta mà để Tiểu Cách biết thì chẳng phải chuyện lại nghiêm trọng hơn sao. Cuối cùng Thiên La gọi thêm một cuộc gọi khác rồi mới lên máy bay.

Trở về khách sạn, Nhược Thi dỗ mãi mà Tử Đằng không chịu ngủ. Tử Đằng bắt mắt nhìn mẹ nói – “Sao mẹ cứ bắt Đằng Đằng ở trong phòng, sao không dẫn con ra ngoài chơi a, con sẽ không chạy lung tung đâu.”

Nhược Thi vô nhẹ vào đầu con nói – “Bên ngoài toàn người xấu, ngoan ở trong đây khi đi thăm ông bà ngoại về mẹ sẽ mua bánh ngon cho con, được không?”

“Thôi được a, con sẽ nghe lời mẹ”

Thành phố M.

Nhược Thi đứng im lặng một lúc lâu, quan sát cảnh vật chung quanh ngôi nhà vẫn như cũ không thay đổi gì, tay nhấn chuông, nhưng không ngờ người mở cửa lại chính là khuôn mặt mà cô luôn có ác cảm nhất.

Nhược Thi mày nhăn lại nói – “Sao lại là bà?”

“Cháu chắc là Thi Thi hả? Cháu về thật rồi sao?”

Nhìn thấy sự kinh hỉ trên mặt người phụ nữ này Nhược Thi hơi cứng người, cảm thấy có gì đó không đúng, cô nói – “Ba mẹ tôi đâu?”

Lúc này trong nhà, ba mẹ Thi cũng đi ra, mẹ Thi vừa nhìn thấy liền chạy đến ôm chặt lấy con gái mình.

Ba mẹ Thi bình tĩnh lại rồi dẫn mọi người vào nhà, Nhược Thi sau khi nghe mẹ nói sơ qua mọi chuyện nên cũng hiểu được 2 người trước mắt đây là ba mẹ Thần, trong lòng cô lúc này cảm thấy mát mát rất lớn.

Thời gian cô không ở đây, họ thường lui tới cùng ba mẹ Thi tán gẫu, Cách Cách thì dù bận mấy cuối tuần cũng sẽ tranh thủ đến chơi.

24. Chương 24

“Xin lỗi bác, lúc nãy cháu vô lễ rồi.” – Nhược Thi rút một tách trà đưa ẹ Thần.

Mẹ Thần cười ôn nhu nói – “Không sao, ta hiểu mà.”

Mẹ Thi khó xử hỏi – “Thi Thi, con sống tốt không, giờ con đang ở đâu sao không dọn về nhà?”

“Lần này con về vì công ty có vụ kiện cáo liên quan đến một người bạn, con sống rất tốt, con xin lỗi vì đã ra đi như vậy”

Nghe vậy, mọi người cũng không hỏi thêm gì. Họ truyện trò rất nhiều chuyện, Nhược Thi kể lại cuộc sống của mình ở Pháp, nhưng vẫn không nhắc đến Tử Đằng.

Nhược Thi lâu lâu sẽ nhìn qua ba mẹ Thần, đúng là cảm giác khác hẳn. Họ thiện lương, dễ gần, khi họ nhìn Nhược Thi cũng bằng ánh mắt rất ôn nhu.

Nhược Thi tự cười mình, do mình không có may mắn gặp được họ sớm. Có lẽ Linh cũng làm họ hài lòng, ít ra chị ấy không bỏ chạy như mình. Oán hận bao năm này, cuối cùng chỉ hai chữ hiểu lầm thì coi như không có gì cả. Nói vậy sự ra đi của mình đã làm thương tổn đến anh ấy rất nặng, vậy mà mình còn trách anh ấy. Đều do mình đã không tin tưởng tình cảm anh ấy dành ình. Tô Nhược Thi – xem như cô không có phước phận để ở cùng anh ấy.

Khách sạn – Tử Đằng đang ngồi ăn bánh kem còn Nhược Thi thì đứng cạnh cửa sổ nghe điện thoại. Nói đúng hơn là tai cô đang phải chịu sự dày vò của một người bạn.

Nhược Thi xoa xoa thái dương nói – “Ai da, mình chẳng phải không có chuyện gì sao, cậu cứ lải nhải hoài a”

Đầu dây bên kia ầm ức nói – “6 năm, đi một cái là 6 năm, cậu không có tim à? Giờ về cũng không biết điện thoại tìm mình, nếu không phải ba mẹ cậu nói thì chắc mình cũng không biết cậu chịu ló mặt ra rồi.”

“Cách Cách, mấy năm nay cảm ơn cậu nhiều lắm. Lần này mình về là có việc, khi rảnh sẽ hẹn cậu ra rồi bồi thường cho cậu 1 lần luôn”

“Thiên La gọi nói ình biết, Kỳ Hiếu Mân sẽ kiện cậu bôi nhọ anh ta do, chuyện là thế nào vậy, mới về mà đã gây chuyện rồi?”

Nhược Thi xoa xoa mi tâm nói – “À, đại loại là mình chửi anh ta ngu như vậy mà cũng làm được luật sư.”

“Ồ hay, ngày mai mình sẽ đến thành phố S, cậu phải dành chút thời gian ình đó. Để mình hẹn anh tar a dùng cơm rồi làm hòa cho hai người, sẵn cậu muốn nhờ gì đó thì anh ta cũng sẽ nể mặt mình mà.”

“Được được, biết vậy ngay từ đầu nên nhờ đến tiểu thư của tôi giúp rồi.” – Nhược Thi cười khúc khích nói.

“Giờ cậu biết cũng chưa muộn, mai mình đến nơi sẽ gọi cậu”

Cả hai cứ thế nói đủ thứ chuyện, điều làm Nhược Thi vui nhất là cuối cùng cô và Thiên La đã kết hôn, Hoàn Nghiên và Thích Như Mộng cũng đã xóa bỏ mọi hiểu lầm và đến với nhau. Nhưng vẫn không nghe cô nói đến chuyện của Hạo Thần và Linh.

Cách Cách nói 6 năm qua xảy ra rất nhiều chuyện. Họ đã có 1 đứa con gái tên là Thái Thi Tiên được 4 tuổi rồi. Xem ra có thể làm bạn với cục cưng của mình đây, Nhược Thi vẫn là đang phân vân không biết ngày mai có nên dẫn Tử Đằng theo không, dù sao những người bên cạnh Hạo Thần đều ngăn không ỡn gặp anh ấy, vậy thì sự có mặt của Tử Đằng chắc sẽ không gây ảnh hưởng.

Hôm sau, Cách Cách hẹn gặp ở nhà hàng Ý. Nhược Thi mặc một chiếc váy bằng voan trắng kín đáo, chân váy dài đến mắt cá chân, trên cổ còn quàng một cái khăn voan. Tóc búi cao lên làm lộ ra cái cổ trắng dài, cô trang điểm nhẹ nhìn chung rất tao nhã.

Nắm tay Tử Đằng bước vào nhà hàng, đã thấy Cách Cách cùng Hiếu Mân ngồi ở vị trí gần cửa, bên cạnh còn có một đứa bé nhìn chắc là Thi Tiên rồi, còn Hiếu Mân - nhìn vẻ mặt anh ta cứ như là bị ép đến vậy.

Cách Cách từ xa đã cười với cô nhưng rồi về mặt đơ lại, mắt thì dừng lại trên người Tử Đằng. Cũng phải thôi, cô chưa nói với ai biết là mình đã có con mà.

“Này, nhìn như vậy con mình sẽ sợ đó.” – Nhược Thi đã bước đến, tay quơ quơ trước mặt Cách Cách đang thất thần.

Cách Cách lúc này mới tỉnh lại, xúc động nói – “Con? Con... con ...?”

Cách Cách cứ con con con không nói tiếp được hết câu, Tử Đằng cúi người lễ phép nói – “Cháu chào cô chú ạ, cháu tên là Tử Đằng”

Cách Cách xoa đầu Tử Đằng – “Đễ thương quá! Còn chuyện gì kinh ngạc hơn nữa không Thi Thi?”

Nhược Thi cười – “Hôm nay mình dẫn Đằng Đằng theo để làm quen với Tiên Tiên đó”

Lúc này, một người này giờ bị coi như vô hình bất mãn ho một tiếng, dẫn mọi người quay lại chủ đề chính.

Cách Cách vội nói – “A, xin lỗi. Thi Thi à” – Cô quay qua nhìn Nhược Thi.

“Kỳ luật sư, chuyện ngày hôm qua do tôi không đúng thật xin lỗi”

Hiếu Mân khoác tay nói – “Tôi cũng không phải người hẹp hòi, nể mặt Cách Cách tôi cũng không truy cứu nữa.”

Nhược Thi thở nhẹ ra, nói – “Còn chuyện bảo lãnh người vẫn là xin anh giúp cho.”

“Chuyện này nếu làm như vậy, Hạo Thần sẽ hỏi tôi lý do. Cô muốn tôi nói với cậu ấy thế nào đây?” – Hiếu Mân nhìn thẳng cô nói.

Lúc này Cách Cách xen vào – “Để mình hẹn cậu đến đây luôn”

“Không được”

Âm thanh vang dội, một câu đồng thanh của Nhược Thi và Hiếu Mân làm Cách Cách sửng sốt, cô nói tiếp – “Chuyện đó không tránh được đâu, sớm muộn gì cậu mình cũng sẽ biết thôi, chi bằng gặp sớm giải quyết sớm. Như vậy mọi người cũng không cần lo lắng nhiều.”

Hiếu Mân ngã lưng dựa vào ghế - “Nếu biết được cô vì một thằng đàn ông khác mới chịu xuất hiên, tôi sợ cậu ta lại ngày ngày ăn đạn được rồi mới chịu đi làm. Xin cô đừng tạo nghiệt rồi bắt người dân vô tội chúng tôi hứng chịu nữa.”

Nghe những lời này Nhược Thi cuối mặt không nói gì thêm, Tử Đằng thấy mẹ như đang chịu ủy khuất liền lên tiếng – “Chú à, chú thật xấu. Chú dám bắt nạt mẹ.”

Hiếu Mân chuyển tầm mắt qua Tử Đằng nói – “Nhóc con, Á Vinh là cha của con à?”

Câu hỏi này làm Nhược Thi sửng sốt nhanh miệng nói – “Tử Đằng, không được vô lễ, mẹ đã dặn không được nói lung tung.”

Tử Đằng nghe vậy cúi mặt không nói gì. Đến khi Tử Đằng ngẩng mặt dậy nhìn về chỗ khác, nó phát hiện từ cửa có một người đàn ông mặt bộ âu phục màu đen, áo sơ mi màu đen nhìn thấy rất oai phong đang tiến đến đây, nó vội kéo tay mẹ.

Nhược Thi nhìn theo hướng Tử Đằng đang nhìn, cả người như chết lặng đi. Hai mẹ con ngây ngốc nhìn người đàn ông đó không rời, cho đến khi người đó đã đứng trước mặt.

Anh vẫn như vậy, vẫn phong độ, tuấn tú như xưa. Nhưng sao trong mắt anh lại đầy ưu thương như thế. Trước đây có như vậy không? 6 năm? Anh đã sống thế nào? Giờ phút này nên nói gì đây?

Hỏi anh sống tốt không? Em sống rất tốt. Anh và Linh hạnh phúc chứ? Em và con vẫn luôn rất hạnh phúc.

Hay là cứ trực tiếp nhào vào lòng ngực ấm áp đó, nói là em đã quay về? Nói không chừng anh ta sẽ ỉn một bạt tai.

“Trùng hợp vậy?” – Giọng nói không có chút gì là ngạc nhiên nói.

Hiếu Mân trán vã mồ hôi, đứng là tránh không thoát – “Cậu đi đâu? Chúng tôi đang bàn chuyện bảo lãnh Danh Á Vinh, cô ấy là trợ lý của anh ta”

“Các người bàn tiếp, tôi đi ăn cơm cùng vài đối tác.” - Nói xong, Hạo Thần xoay người bỏ đi, không thèm quay lại nhìn cô thêm một lần. Ngực cô bỗng thấy đau, anh không nhận ra cô sao?

Tử Đằng kéo mẹ, nói nhỏ đủ để hai người nghe – “Mẹ, chú đó là Quan Hạo Thần ạ?”

Tử Đằng mắt hiếu kì hỏi như vậy, nhìn chú quả thật phong độ hơn trong hình nhiều. Nhược Thi cũng nói nhỏ lại với con mình – “Suyt! Không được hỏi nhiều”

Cách Cách nói – “Xem ra cũng không có gì nghiêm trọng, cậu mình phản ứng cũng tốt lắm mà Thi Thi đừng nghĩ nhiều”

Hiếu Mân cũng thấy an tâm nói – “Thôi được rồi, chuyện bảo lãnh tôi sẽ nói với cậu ta rồi giúp cô.”

“Cám ơn anh Kỳ luật sư”

Sau khi dùng cơm, Hiếu Mân đưa cả hai về rồi trở lại văn phòng. Anh gọi điện cho Hoàn Nghiên nói lại mọi chuyện.

Hoàn Nghiên nghe xong ba chữ Tô Nhược Thi thì cổ liền nổi gân xanh – “Cô ta trở về? Cô ta dám không giữ lời hứa. Thôi được rồi, tôi tạm thời trốn một thời gian, không cần tìm tôi”

“Cái gì? Chẳng lẽ cậu còn chuyện gì giấu chúng tôi sao? Cậu nên nói rõ, không thì bọn này sẽ lấy cậu làm vật hy sinh”

“Thằng nhóc đó... là con của Hạo Thần”

Một câu khẳng định của Hoàn Nghiên khiến Hiếu Mân đơ người, không thể tiếp tục nói nữa mà trực tiếp buông điện thoại. Anh ngồi trong phòng vò đầu bứt tóc, cũng muốn trốn theo Hoàn Nghiên luôn.

Chuyện này giấu được 6 năm, giờ nói ra chẳng khác nào từ gọi bão dậy. Tên Hoàn Nghiên này đúng là vì chuyện phòng thí nghiệm bị đốt cháy 6 năm trước nên điên rồi mà.

Bar Lạc Hoa.

Hoàn Nghiên cùng Hiếu Mân đang ngồi trong một góc uống rượu.

“Cậu định giải quyết thế nào?” – Hiếu Mân đột nhiên nói.

“Cậu nói thử xem, 6 năm trước cậu ta vì muốn giúp Như Mộng mà đốt phòng thí nghiệm của tôi, giờ nếu để cậu ta biết tôi giấu cậu ta chuyện lớn như vậy... không chừng sẽ đốt luôn cái bệnh viện này.”

“Tôi thật lo cho cái văn phòng luật sư của mình, hay kêu Như Mộng ra mặt, dù sao quan hệ của họ trước giờ vẫn rất tốt.” – Hiếu Mân châm một điếu thuốc rồi nói.

“Cô ấy giờ đang ở Anh, vụ kiện lần này cũng có liên quan đến công ty của cô ấy nên tôi không muốn cô ấy thêm phiền.”

Khi hai người đang nói chuyện, từ cửa Hạo Thần bước vào. Linh từ xa trong thấy liền đi đến ôm anh. – “Anh đến rồi, họ ngồi đằng kia”

Hạo Thần bước đến ngồi xuống cùng hai người – “Hôm nay sao cả hai cùng đến?”

Hoàn Nghiên đưa ly rượu qua cho Hạo Thần nói – “Đã lâu không đi bar rồi, cậu không sao chứ? Tôi đã nghe Hiếu Mân nói”

Hạo Thần không trả lời, im lặng một lúc rồi nhìn Hiếu Mân – “Bàn đến đâu rồi?”

“Tôi định nói với cậu chuyện cho bảo lãnh Á Vinh ra, dù gì điều tra cậu ta cũng không có gì đáng nghi.”

“Không được. Cứ để cậu ta ở trong đó đi.” – Hạo Thần nói.

Hoàn Nghiên và Hiếu Mân ngạc nhiên. Lúc này Hạo Thần nói tiếp – “Tôi muốn cô ta phải tự đến tìm tôi.”

Cả ba rơi vào trầm tư, họ chỉ lo uống rượu mãi cho đến khi Hạo Thần đột nhiên nói.

25. Chương 25

“Cô ấy đã kết hôn”

Hiếu Mân và Hoàn Nghiên nhìn nhau rồi lại quay qua nhìn Hạo Thần không nói gì.

“Cô ấy đã có con” – Hạo Thần nói tiếp.

Hoàn Nghiên bắt đầu có dự cảm không tốt, đang định nói gì thì Hạo Thần vứt ly rượu xuống phần nộ hét một tiếng – “Chết tiệt!”

Hạo Thần ngã lưng vào ghế, dáng ngồi bất lực một tay gác lên trán, giọng nói thống khổ, đầy bi thương – “Tôi vẫn đợi cô ấy, vẫn không ngừng tìm cô ấy...”

Thấy tình cảnh này, cả hai người chỉ cúi mặt chứ không dám nói ra sự thật. Linh ở quầy trông thấy cảnh tượng trước mắt, mày khê nhăn lại. Hiếu được – cô ấy đã trở lại. _____

Nhược Thi ngồi thẳng lưng, hai tay đặt trên gối, mặt hơi gượng gạo. Hôm nay sau khi gửi Tử Đằng đi nhà trẻ, Nhược Thi nhận được điện thoại của Hiếu Mân hẹn gặp nhau để nói chuyện bảo lãnh cho Á Vinh. Đã 1 tuần, mà vụ việc này vẫn chưa được bàn xong, nhưng không ngờ đến đây không phải gặp Hiếu Mân mà lại gặp anh.

Họ cứ thế ngồi 15 phút im lặng, chỉ nhìn nhau không nói một lời. Khi thức ăn đã được dọn lên bàn, Nhược Thi chủ động nói trước – “Chuyện công ty ...”

Lời còn chưa nói xong, Hạo Thần liền nói – “Ăn xong hẳn bàn công việc.”

“Ừm” – Nhược Thi gấp thức ăn, không dám nói gì nữa, cô vẫn như trước, vẫn sợ cái khí thế bức người ta không dám cãi lại của anh.

Hạo Thần lâu lâu nhìn cô như muốn hỏi gì đó rồi lại thôi, cứ như vậy n lần. Nhược Thi nhin không được nữa khóe miệng hơi cong lên, anh cũng có lúc đáng yêu như vậy, cô nói – “Anh muốn hỏi gì sao?”

Hạo Thần ngưng một lúc rồi nói – “Vì anh ta mà trở về?”

Nhược Thi chỉ gật đầu, đúng là như vậy.

“Em là người không tim không phổi sao Tô Nhược Thi?” – Giọng anh có chút phần nộ, hai tay nắm thành quyền, đủ biết anh đang kìm chế.

Nhược Thi buông dao nĩa xuống, cúi mặt nói – “Em không nên trở về sao?”

“Phải, em tốt nhất không nên xuất hiện nữa. Sự có mặt của em chỉ làm cho anh thêm thống khổ, 6 năm qua em sống tốt như vậy, anh lại đi vì em lo lắng không yên”

“Em xin lỗi, em ...” – Em thật ra vẫn yêu anh, em sai rồi. Mình làm lại từ đầu được không, em và Á Vinh không có quan hệ gì cả.

Những chữ đó Nhược Thi muốn nói ra nhưng liền bị nghẹn lại khi cô trông thấy từ xa, một người phụ nữ mặt một bộ ple màu tím tay dắt theo một bé trai khoảng 10 tuổi đang tiến về phía họ.

“Thi Thi, lâu không gặp em”

“Chào chị, Linh”

Hạo Thần nói – “Em sao đến đây?”

Linh đặt tay lên vai Hạo Thần nói – “Em đi ngang thấy Thi Thi, định vào chào hỏi không ngờ anh cũng ở đây.”

Linh quay qua nhìn Nhược Thi nói – “Em sống tốt chứ?”

“Rất tốt.” – Nhưng chắc không tốt được như chị, Nhược Thi chỉ dám nghĩ.

“Anh và Thi Thi bàn công việc, em dẫn Tiểu Minh về trước đi.” – Hạo Thần nói.

Linh gật đầu đứng dậy, Tiểu Minh nói – “Con chào ba, chào dì.”

Khi cả hai rời đi, Hạo Thần nhìn thấy vẻ mặt của Nhược Thi không gì ngạc nhiên khi nghe Tiểu Minh gọi mình là ba nên hỏi – “Em không ngạc nhiên sao? Phản ứng của em ngoài dự đoán của anh”

Nhược Thi lắc đầu nói – “Chuyện đó đối với em đâu còn quan trọng”

Câu nói này làm cho Hạo Thần thấy thêm tức giận, anh nói – “Em xem ra đúng là không tìm không phổi rồi, chuyện kiện cáo anh phải suy nghĩ lại.”

“Anh...” – Nhược Thi tức giận cắn môi.

Hạo Thần nói tiếp – “Chuyện xảy ra lần này đều do công ty bên em phát sinh, gây ra tổn thất không nhỏ, đâu thể vì chút tình cảm xưa mà bỏ qua được, trừ khi việc thả anh ta ra mang lại lợi ích, không thì anh không làm”

“Anh muốn gì thì cứ nói thẳng.”

“Nếu em chịu ly hôn cùng anh ta, anh sẽ nghĩ lại. Mọi chuyện phải nghe theo sự sắp xếp của anh. Sao hả?”

“Anh điên rồi. Tôi không thích chơi cái trò tình nhân với anh nữa, tôi xứng đáng hơn như vậy nhiều”

“Sai rồi, từ 6 năm trước, khi em bỏ đi thì em đã không còn xứng đáng với tôi nữa. Tôi muốn em phải chịu đau khổ khi không thể ở cùng người em yêu. Tôi không muốn thấy các người được hạnh phúc.”

Anh sai rồi, điều kiện anh đưa ra sẽ khiến em hạnh phúc biết chừng nào. Được ở cạnh anh em còn mong gì nữa, nhưng mà anh kêu em đối diện thế nào với chị Linh, bắt em phải chịu đựng cái nhìn khinh bỉ của chị ấy à.

Hạo Thần nói – “Sao hả? Anh ta ở thêm một ngày trong đó thì thương tích cũng sẽ càng nhiều thêm”

Nghe đến đây Nhược Thi rất nhanh liền đồng ý – “Được” _____

Trại giam.

“Em vừa nói gì?” – Mắt Á Vinh tối lại, anh không tin vào những gì mình vừa mới nghe.

“Em đã quyết định rồi, anh không cần lo cho em đâu”

“Anh đã nói chuyện lần này anh không có làm, họ sớm muộn gì cũng sẽ thả anh ra, có thể vấn đề là do công ty đối tác bên Anh, em không cần phải hy sinh mình như vậy”

“Đã lâu như vậy rồi, anh xem anh đi, giờ nhìn anh em thấy đau lòng lắm. Anh cũng không muốn dì Thanh ở Pháp suốt ngày cứ đợi tin anh chứ.” – Nhược Thi nói

“Hắn đã nói là muốn em đau khổ, vậy mà em vẫn tình nguyện sao? Nếu là vì anh thì không cần như vậy đâu. Em làm như vậy khi anh ra ngoài rồi thì trong lòng cũng không yên được.”

“Một phần vì anh, phần còn lại là em muốn ở cạnh anh ấy, dù chỉ là một thời gian ngắn cũng được. Em muốn bù lại những tổn thương mà anh ấy đã chịu 6 năm qua”

Á Vinh phần nộ nói – “6 năm qua em cũng đâu có hạnh phúc gì, sao hắn không biết nghĩ cho em?”

“Anh ấy nghĩ em và anh đã kết hôn, em cũng không định nói thật cho anh ấy biết, em không muốn để anh ấy phải khó xử trong việc nên chọn em hay là chọn chị Linh. Có thể đợi khi anh ấy hết giận thì cũng sẽ để em đi thôi, đến lúc đó vẫn hy vọng anh vẫn mở cửa chờ em về. Em không hy vọng anh vẫn yêu em nhưng xin anh cứ xem em như đứa em gái vừa mới đi lạc trở về cũng được.”

Á Vinh cười mỉa mai – “Vậy còn anh? Em không nghĩ tí gì cho anh sao?”

“Em xin lỗi, nhưng em không thể cho anh được gì, như vậy càng không công bằng với anh” – Nhược Thi áy náy nói.

Á Vinh bỏ đi – “Tùy em, anh không muốn quan tâm một người ngu ngốc như em nữa.” _____

“Tử Đằng, ai lại chọc giận con? Cả ngày sao mặt cứ không vui vậy?”

Nhược Thi ôm con đặt lên đùi ngồi, cả hai đang ngồi taxi trên đường về khách sạn.

“Mẹ à, có phải chú đó không thích con? Lần trước chú không nhìn con 1 cái.” – Tử Đằng vui mặt vào lòng Nhược Thi.

Nhược Thi hiểu được Tử Đằng đang nói ai, nhưng cô biết trả lời sao đây.

“Mẹ à, mẹ cho con gặp chú ấy, con sẽ hỏi cho rõ, có phải thật sự chú không cần con và mẹ không.”

“Tử Đằng không ngoan rồi, con không cần chú, chỉ cần mẹ thôi cũng đủ rồi.”

“Nhưng con rất muốn gặp chú, con muốn chú ôm con, muốn chú bế con lên”

Nhược Thi nhăn mày, mắt ửng hồng – “Mẹ xin lỗi Tử Đằng”. Nhược Thi ôm chặt Tử Đằng hơn.

Xe dừng lại ngay đèn giao thông, ánh mắt Tử Đằng bị một người thu hút, nó vừa định gọi mẹ nhưng ngay lập tức sắc mặt trầm xuống. Nhược Thi cũng bị Tử Đằng làm chú ý, nhìn theo ra ngoài cửa.

Bên ngoài, Hạo Thần đang công Tiểu Minh ngũ say, chị Linh thì cầm dù che phía sau, họ cười cười nói nói gì đó. Tử Đằng lúc này không nhìn nữa. Ôm chặt Nhược Thi tủi thân nói – “Con ghét chú, con ghét ...hức”

“Tử Đằng ngoan, đã có mẹ” – Nhược Thi vỗ vỗ lưng Tử Đằng an ủi, cô cũng đau lòng lắm.

Đúng như Hạo Thần đã hứa, Á Vinh cuối cùng cũng được ra ngoài, việc đầu tiên là Nhược Thi cùng anh đến bệnh viện kiểm tra tổng quát. Sau đó Á Vinh cũng bắt đầu được công ty bên Pháp điều qua thêm vài người hỗ trợ anh điều tra vụ việc lần này.

Nhưng Á Vinh vẫn là làm mặt lạnh cùng Nhược Thi, thỉnh thoảng anh sẽ cùng chơi với Tử Đằng nhưng không nói gì nhiều với Nhược Thi nữa.

Đến một hôm, Hạo Thần đột nhiên gọi điện, bảo là đến đón Nhược Thi cùng Tử Đằng, kêu họ thu dọn hành lý. Nhược Thi làm theo chứ không hỏi nhiều, Á Vinh vì vậy mà càng giận cô thêm không thèm gặp mặt.

Ngồi trên xe, Tử Đằng chỉ cúi gằm mặt, nó không hiểu sao mẹ lại muốn cùng một chỗ với chú, tuy nó còn nhỏ nhưng cũng hiểu được. Những người phụ nữ đi với người đàn ông đã có gia đình thường bị gọi là hồ ky tính, nó không muốn mẹ bị người ta máng như vậy a.

Hạo Thần lái xe, lâu lâu liếc nhìn qua kính xem biểu tình của hai mẹ con. Nhược Thi thì mắt cứ nhìn ra ngoài, càng nhìn càng thấy quen, chỉ là không ngờ được, nơi 6 năm trước mình từng ở giờ lại quay về một lần nữa.

Xe đã chạy vào căn biệt thự, Nhược Thi nắm tay Tử Đằng, cả hai đứng ngược nhìn cánh cửa lớn – vẫn như vậy không gì thay đổi sao?

Cửa được mở ra, dì Hân ân cần bước đến lấy hành lý trên tay cô – “Tiểu thư, cô đã trở lại”. Dì vẫn cười ôn nhu như vậy.

Tử Đằng lễ phép cúi chào, Hạo Thần liền nói – “Muốn đứng ngoài này đến khi nào?”

Nhược Thi hơi giật mình, chuyện này chẳng khác nào bắt cô đến đối đầu trực diện với Linh, chẳng phải là làm khó mình quá rồi sao, Nhược Thi nói – “Em nghỉ ở khách sạn vẫn tốt hơn”

Hạo Thần đẩy vai cô một cái rồi bước vào trước – “Đừng bày nhiều trò, mau vào trong”

Nhược Thi siết tay Tử Đằng cùng đi vào trong, Tử Đằng ngược lên nhìn mẹ nói – “Mẹ, con không muốn ở cùng chú ấy, con muốn về với ba nuôi”

Nhược Thi ngồi xuống xoa mặt con nói – “Chúng ta sẽ chỉ ở một thời gian thôi, không lâu nữa sẽ về với ba nuôi, về nhà chúng ta ở bên Pháp, vì vậy trong thời gian ở đây con phải ngoan biết chưa?”

“Dạ, con sẽ nghe lời mẹ”

26. Chương 26

Bước vào trong Nhược Thi đầu tiên là đưa mắt nhìn xung quanh, không thấy Linh tạm thời có thể yên tâm. Nhưng trên sofa, là ba mẹ Thần đang ngồi xem báo.

Mẹ Thần nhìn thấy liền nói – “Thi Thi, con đã đến”

“Cháu chào hai bác” – Nhược Thi cúi người nói

“Cháu chào ông bà ạ” – Tử Đằng cũng lễ phép chào.

Ba Thần đẩy xe lăn đến – “Đã đến rồi thì cùng nhau dùng bữa, chắc đói lắm rồi hả?”

Nhược Thi vẫn cảm thấy không đúng, sao họ không có gì là lo lắng sợ Linh phát hiện, thật khiến người ta khó hiểu, Nhược Thi hiện giờ lòng dạ không yên mà họ thì ai cũng cười rạng rỡ như vậy.

Tử Đằng lanh lẹ chạy đến ba Thần xoa xoa vào chân ông – “Ông à, chân ông không khỏe ạ? Sau này cháu sẽ xoa bóp cho ông, ông sẽ thấy rất thoải mái”

“Tử Đằng” – Nhược Thi vội nhắc nhở con

Ba Thần không hề gượng gạo mà cười sáng khoái nói – “Được, vậy ngày nào cũng phải nhờ cháu xoa bóp cho ông”

Mẹ Thần cũng phụ họa thêm – “Phải xoa bóp cho bà nữa, cháu thật ngoan”. Bà xoa xoa đầu Tử Đằng.

Dì Hân lúc này từ trong bếp đi ra – “Lão gia, phu nhân cơm đã dọn lên rồi.”

Mẹ Thần khoác tay Nhược Thi nói – “Thi Thi, cùng đi dùng bữa nào”

“Nhưng mà ...không đợi chị Linh sao ạ?” – Nhược Thi hỏi.

Hạo Thần nghe vậy nhin không được quay đầu lại hỏi – “Sao phải đợi cô ta?”

Mẹ Thần nói – “Giờ này chắc Linh cũng đang dùng bữa cùng Tiểu Minh, không liên quan chúng ta, thôi đi nào”

Nhược Thi càng nghe càng không hiểu, tâm trí cứ lơ mơ không hiểu nổi rốt cuộc là sự tình gì. Chẳng lẽ còn chuyện gì mà cô chưa biết sao, xem ra tuy cô là người trong cuộc nhưng mọi chuyện thì lại luôn là người biết sau cùng. Đợi khi Tử Đằng đã ngủ, Nhược Thi bước ra khỏi phòng thì thấy Hạo Thần đang ngồi một

mình Nhược Thi tiến lại gần hỏi – “Chẳng phải Tiểu Minh là con anh sao? Hai người không phải sống cùng nhau?”

Hạo Thần rời mắt khỏi màn hình máy tính nhìn Nhược Thi nói – “Ai nói anh cùng một chỗ với cô ấy?”

Nhược Thi im lặng không nói, Hạo Thần nói tiếp – “Em chẳng những không tìm không phỉ, mà còn không có óc?”

“Anh thật quá đáng, chẳng phải Tiểu Minh gọi anh là ba sao? Chẳng phải gia đình ba người dạo phố rất vui vẻ? Tiểu Minh là con anh, ở cùng một chỗ là lẽ đương nhiên”

“Sao em cứ khẳng định Tiểu Minh là con anh?”

“Em...”

“Linh nói với em à?” – Hạo Thần nắm chặt hai vai Nhược Thi nói – “Có phải vì như vậy mà em mới bỏ đi không? Có phải Linh nói gì với em không?”

Nhược Thi quay mặt đi chỗ khác, đã 6 năm rồi, nhắc lại chuyện này có còn quan trọng không. Nếu cô không ngốc thì có lẽ mọi chuyện đều là do Linh bịa ra, giờ mà nói ra hết chẳng phải nhận người sai là cô, tội cô càng không thể thoát, cô lại càng phải trả giá cho việc làm tổn thương Hạo Thần. Tất cả mọi chuyện đều nói lên được rằng – cô ngốc!

Cuối cùng Nhược Thi nói – “Không có, là em do em không đủ dũng khí ở cạnh anh, em chỉ muốn có cuộc sống bình thường, không muốn ganh đua, em lúc đó nghĩ chị Linh ở cạnh anh vẫn tốt hơn nên mới rời đi. Em thời gian qua sống cũng rất tốt.”

Hạo Thần hừ lạnh một tiếng quay lưng đi – “Rất tốt? Anh cũng nhìn ra được không cần em nói. Ra ngoài”

Nhược Thi bước ra đóng cửa lại, định bỏ đi thì nghe tiếng vỡ đồ trong phòng, cô biết anh đang tức giận, đứng đợi một lúc thấy bên trong đã yên tĩnh nên Nhược Thi cũng bước về phòng ngủ cùng Tử Đằng.

Một người đàn ông ngoài 40 tuổi nhưng tóc bạc cũng đã nhiều, thân hình mập mạp ngồi trên ghế ung dung nói – “Họ đã điều tra được gì chưa?”

Một người thanh niên nói – “Vẫn chưa, trước mắt họ chưa nghĩ đến công ty chúng ta mà chỉ lo tập trung điều tra tình hình tài chính của công ty đối tác bên Pháp.”

Người đàn ông nói – “Ừm, cứ kéo dài thời gian như vậy, từ từ mọi dấu vết cũng sẽ mất hết thôi, hahaha”

Người thanh niên nói – “Gần đây, bên cạnh Quan Hạo Thần xuất hiện một cô gái, người của chúng ta theo dõi thấy thì hẳn hình như rất quan tâm cô gái này.”

Người đàn ông hiểu kì hỏi – “Vậy sao? Hẳn đối tình nhân đầu phải lần đầu cậu mới thấy, chuyện hẳn kè kè với người nào chúng ta cũng không quản hết được, không cần quan tâm nhiều đâu.”

Người thanh niên liền nói – “Nhưng là bên cạnh cô gái đó còn có một đứa con trai, hẳn đầu cần bao dưỡng tình nhân đã có con chứ”

“Vậy cậu điều tra ra gì rồi?” – Người đàn ông thấy hiểu kì hỏi.

“Cô gái tên Tô Nhược Thi, là trợ lý của phó giám đốc Danh Á Vinh của công ty đối tác bên Pháp, hình như lần này cô ta về nước là để giúp Danh Á Vinh, nhưng không hiểu sao gần đây lại đi cùng Quan Hạo Thần. Cô ta có một đứa con trai tên Tô Tử Đằng 6 tuổi ...”

Người đàn ông liền cắt lời – “Được lắm, không cần nói nữa. Tô Nhược Thi, lần này xem ra là cơ hội ta trả hết một lần cho các người”

“Vậy tiếp theo nên làm gì?” – Người thanh niên khó hiểu hỏi.

“Mua vé máy bay, chúng ta lập tức về nước. Ta có một kế hoạch mới, ta muốn tiêu diệt tận gốc, làm cho tên Quan Hạo Thần đó không thể đứng dậy nổi nữa. Hahaha”

“Anh cuối cùng cũng chịu gặp em” – Nhược Thi vẻ mặt bất mãn nói.

“Anh ta đối với em thế nào?”

“Á Vinh, em không sao, anh không cần lo đâu. Anh hẹn gặp em là có chuyện gì đúng không?”

“Anh sắp tới sẽ qua Anh, anh phải đến đó xem công ty đối tác nói thế nào về chuyện lần này, vì căn bản tra không ra là người của công ty chúng ta làm. Thi Thi! Em là trợ lý của anh, có thể theo anh không cần ở lại với tên Quan Hạo Thần đó”

Nhược Thi hơi do dự, lần này tự nhiên bỏ đi nữa không biết mình sống yên được nữa không. – “Xin lỗi, em không thể đi với anh”

“Em đã có ý định này ngay từ đầu?”

Nhược Thi gật đầu – “Em biết tất cả chỉ là hiểu lầm, em muốn đền bù lại cho anh ấy, dù phải trả giá thế nào em cũng chấp nhận.”

Á Vinh tức giận, lớn tiếng – “Em...”

Lấy lại được bình tĩnh Á Vinh mới nói tiếp – “Có thể dành cho anh một ngày, cùng với Tử Đằng, cả ba chúng ta cùng đi chơi được không?”

“Được, em sẽ dẫn Tử Đằng đến”

“Để anh đưa em về” – Á Vinh nói

“Không cần đâu, em muốn ngồi lại một chút rồi đi dạo phố, anh cứ về trước, mai gặp.”

Á Vinh và Nhược Thi chào tạm biệt rồi anh lái xe rời đi. Nhược Thi ngồi một mình trong quán, tay cứ khuấy khuấy cái tách, mắt thì nhìn ra ngoài không rõ là bản thân muốn nhìn gì.

Cốc cốc – hai tiếng gõ nhẹ lên bàn làm Nhược Thi gật mình quay lại.

“Là anh?” – Nhược Thi kinh ngạc nói.

“Phải, tôi ngồi được không?” – Hoàn Nghiên vừa nói thì tự ngồi xuống.

“Trùng hợp thật” – Nhược Thi cười nói.

“Tôi đã thấy cô này giờ, đợi người đó đi tôi mới đi lại. Cô...sao lại trở về? Không giữ lời hứa với tôi.” – giọng Hoàn Nghiên lộ vẻ oán trách.

“Tôi về vì công việc, chỉ là không ngờ gặp lại hết mọi người, tránh cũng không được”

Hoàn Nghiên ngồi dựa vào ghế, tư thế rất thoải mái nói – “Cô có biết Thần rất hận cô không?”

“Tôi biết”

Hoàn Nghiên thở dài – “Tôi thật không biết phải làm sao đây, nếu cậu ấy mà biết người đứng sau mọi chuyện là tôi...thì tôi thà tự mình nhảy xuống biển trước”

“Không nghiêm trọng vậy đâu, anh chính là ân nhân của tôi mà, tôi sẽ không làm gì liên lụy anh” – Nhược Thi cố nhịn cười vì thái độ sợ sệt của Hoàn Nghiên.

Nhược Thi nói tiếp – “6 năm nay, anh ấy đã sống thế nào vậy?”

Hoàn Nghiên ngạc nhiên vì câu hỏi của Nhược Thi, anh nói – “Cậu ta luôn tìm cô, thậm chí cho đến giờ vẫn không ngừng tìm cô, 6 năm qua đối với cậu ấy như thế nào thì tôi không biết, nhưng đối với tôi, đối với những người xung quanh cậu ấy thì có lẽ họ còn cảm thấy khổ sở hơn khi nhìn cậu ấy sống trong cái dạng này. Một Quan Hạo Thần đã vì cô mà bị hủy hoại hoàn toàn.”

“Rốt cuộc là thế nào?” – Nhược Thi áy náy hỏi.

“Lúc đầu cậu ta đau khổ, chạy khắp nơi tìm cô, có tin động đất hay bạo động cậu ta liền mua vé máy bay đến đó để tìm xem cô có ở nơi đó không có gặp nguy hiểm không. Nghe tin có tai nạn, nạn nhân là nữ thì cậu ta liền đến để nhận dạng thi thể. Chính tôi và Cách Cách đã từng nói cô đã lên máy bay nhưng do cậu ta không tìm được cô đi chuyến bay nào, nên cậu ta cứ như điên tìm cô khắp nơi. Đến khi tìm kiếm bất lực

cậu ta bắt đầu tự làm say mình, ngày nào chúng tôi cũng phải lái xe đưa cậu ta say mèm về nhà miệng thì không ngừng gọi tên cô. Có khi tôi nghe riết lại cảm thấy 3 chữ Tô Nhược Thi nghe thật chướng tai...cậu ta hoàn toàn không quan tâm đến công ty mà chỉ biết có cô thôi.”

“Đừng nói nữa, xin anh đừng nói nữa ...” – Nhược Thi khóc khòe mắt đã đỏ, cô lấy hai tay bịt tai mình lại, thật không muốn nghe tiếp nữa.

“Nhiều đó còn chưa hết được 1 năm, cô còn phải nghe tiếp 5 năm nữa chứ. Nhưng cũng may cậu ta sớm thức tỉnh, bắt đầu đứng lên điều hành lại công ty gần như sụp đổ, nhưng chỉ là cậu ta làm việc quyết đoán hơn, tuyệt tình hơn. Đôi khi tôi cảm thấy đối thủ của cậu ta thật thảm, giống như phải hứng lấy mọi tội lỗi mà cô gây ra. Cậu ta gặp người là muốn đánh, đôi khi lại còn vì những việc cón con mà la mắng các cấp dưới.” – Hoàn Nghiên khiêu khích nói, cũng phải trả thù cho những gì mình bị hành hạ 6 năm qua.

“Tôi không nghe nữa, tôi hiểu được mà, nhưng tôi có một chuyện muốn hỏi anh”

“Chuyện gì?”

“Tiểu Minh có phải là con của Thần không?”

“Sao cô biết chuyện này?” – Hoàn Nghiên kinh ngạc

“VẬY ĐÓ LÀ THẬT?”

“Không, thật ra trước đây chuyện này cũng từng gây chấn động. Nhưng đã được làm sáng tỏ, thật ra Linh chỉ là người phụ nữ tham lam tình cảm của Thần, mà theo tôi biết thì...cậu ta chỉ có một đứa con trai duy nhất. Tên nó là Tử Đằng thôi” – Nói tới đây Hoàn Nghiên cố tình nhấn giọng nhìn xem phản ứng của Nhược Thi.

“Chuyện này cũng là do tôi sai ư?” – Nhược Thi ngơ ngác.

27. Chương 27

“Là do cô ngây thơ, do cô quá đơn thuần nên không thể trách được. Những người phụ nữ bên cạnh Thần rất đáng sợ, cô cần bản không thể đấu cùng họ, chạy trốn cũng là một cách.”

“Phải, tôi thật hèn nhát, thật đáng chết. Tại sao tôi không chết đi cho rồi.”

Hoàn Nghiên đột nhiên đứng dậy – “Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, làm gì cũng đừng liên lụy đến những người vô tội nữa. Tôi biết cậu ta sẽ không nỡ làm cô đau, nên cậu ta chắc chắn sẽ tìm bợn tôi trút giận. Chỉ mong cô hãy khôn khéo, đừng làm chuyện gì phải hối hận như 6 năm trước nữa.”

Hoàn Nghiên rời đi, Nhược Thi ngồi một lúc cũng bước ra ngoài, cô đi lang thang trên phố hòa vào dòng người đang hối hả đi lại. Chỉ có mình cô là ung dung chẳng biết mình phải làm gì, cứ thế mà đi thẳng.

“Thi Thi”

Nhược Thi quay người lại, thật là oan gia. – “Chào chị”

Linh bước nhanh đến đứng trước mặt cô – “Đến chỗ của chị không? Chị đang về bar đây, chúng ta lâu không gặp, chị muốn trò chuyện với em”

Nhược Thi cười khinh – “Em bận rồi, cũng không có gì để nói với chị cả”

Nhược Thi định quay người đi thì Linh kéo tay lại – “Chúng ta nói chuyện chút đi”

“Em có thể cho chị thêm 5 phút” – Nhược Thi thật không muốn cho bà chị này cơ hội để bịa chuyện thêm nữa.

“Em lại cùng một chỗ với Thần sao?” – Linh hỏi.

Nhược Thi nhìn thẳng Linh rồi trả lời - “Phải”

“Em... đã biết chuyện trước đây chị gạt em?”

“Đúng vậy, và em đang rất tức giận đây, không phải giận chị mà là giận chính bản thân mình. Giận mình tại sao lại không thể cho chị một cái tát để bù lại những gì mà 6 năm qua em phải chịu.” – Nhược Thi phần nộ nói.

“Nếu em đã nói, vậy chị cũng sẽ không để em cướp đi hết của chị được. Chị sẽ không đứng yên nhìn đâu” – Linh chau mày lại nói.

“Được thôi, nhưng cho chị biết, em không còn là con bé nhu nhược trước đây nữa đâu.”

Nói xong Nhược Thi rút tay về rồi đi mất.

“Em nói cái gì?” – Hạo Thần cảm thấy tai lùng bùng, vẻ mặt hiện vài vạch đen nói.

Nhược Thi cố gắng nói lại một lần nữa – “Mai em cùng Tử Đằng đi chơi với Á Vinh, anh ấy sắp đi Anh nên muốn đi chơi với Tử Đằng một ngày.”

“Được, em đưa Tử Đằng đến gặp hấn, rồi trở về. Để Tử Đằng cùng anh ta đi Anh luôn cũng được”

“Anh nói cái gì hả?” – Nhược Thi tức giận, người này ngang ngược cái kiểu gì?

“Anh nói là đưa Tử Đằng đến gặp hấn rồi em trở về” – Hạo Thần nhấn mạnh từng chữ.

“Em phải ở cùng Tử Đằng” – Nhược Thi quay mặt chỗ khác nói.

Hạo thần xoa xoa mi tâm, xoay chiếc ghế làm việc lại nói – “Vậy anh đưa hai mẹ con đi”

“Anh cũng đi chung?” – Nhược Thi kinh ngạc.

“Nếu không thì tất cả cùng ở nhà”

“Được được em biết rồi, em sẽ nói với Á Vinh” – Nhược Thi nói xong bước vội ra ngoài rồi cười khúc khích, Nhược Thi cảm thấy anh ngày càng đáng yêu, có phải anh ghen không? Cô thầm mong là như vậy.

Tử Đằng từ lúc nào đã đứng cạnh cô, tay kéo kéo áo mẹ mình – “Mẹ cười cái gì ạ?”

Nhược Thi ngồi xuống ôm con vào lòng nói – “Ngày mai chúng ta sẽ được đi chơi cùng với ba và ba nuôi, con thích không?”

Tử Đằng bĩu môi – “Con không thích ba”

“Tử Đằng nghe mẹ, thật ra ba không có gia đình khác, ba chỉ là không biết mình có một đứa con lạnh lợi là con đây, vậy nên sau này con phải ngoan, như vậy ba mới bắt đầu thương con, Tử Đằng hiểu không?”

“Dạ hiểu, vậy con sẽ ngoan, nhưng con vẫn thích chơi cùng với ba nuôi hơn”

“Ngày mai sẽ được gặp ba nuôi, ba nuôi sắp đi xa nên con phải làm ba nuôi vui vẻ trước khi đi biết chưa?” – Nhược Thi hôn lên tóc con.

“Tử Đằng biết rồi ạ”.

Trong phòng làm việc, Hạo Thần đang nhận cuộc gọi video từ Anh của Thiên La.

“Nhanh như vậy cậu đã tra ra sao? Hiệu quả không ngờ nhanh như vậy?” – Hạo Thần ngạc nhiên nói.

“Thật ra vẫn chưa tra ra được gì” – Thiên La bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Vậy cậu gọi cho tôi làm cái quái gì?” – Hạo Thần khó chịu nói.

“Tôi điều tra được giám đốc điều hành bên Anh là người mà chúng ta quen biết, có thể từ hấn mà hiểu ra được mọi chuyện.”

“Là ai?”

“Lâm Thịnh”

Hạo Thần hơi trầm tư, sau đó kết thúc cuộc gọi, nếu là hắn thì mọi việc sẽ dễ hiểu hơn vì hắn có lý do để làm vậy. Xem ra hắn cũng là người có năng lực đi, ở tù ra mà vẫn có thể làm giám đốc điều hành bên Anh, còn nếu không thì chắc bọn người bên đó điên hết rồi mới thu nhận người như hắn. _____

Khu giải trí.

Tại quầy bán kem, Nhược Thi chỉ lo cho Tử Đằng đang ngồi ăn, lúc thì lấy khăn lau vết kem, lúc thì đi lấy thêm kem chứ không rảnh quan tam hai người đàn ông đang ngồi đối diện này bắn điện không ngừng. người ngoài nhìn vào còn tưởng cả hai đang bị dòng điện ái tình đánh trúng rồi cả hai đang cùng chạm mạch.

Không hiểu nổi kem có cái gì ngon, mà thằng bé Tử Đằng này vừa bước vào là đã chạy đến đây, làm cho nơi này như nở thêm hoa nhờ có hai người đàn ông hoàng kim ngồi đây. Những người xung quanh cũng vì hiếu kỳ mà bước vào giúp cho doanh thu của ông chủ đây tăng lên a.

Sau khi ăn xong Tử Đằng kéo tay Á Vinh nói là muốn chơi tàu lượn, Nhược Thi từ chối vì sợ độ cao, còn Hạo Thần thì lườn một cái nên Tử Đằng đành đi cùng với Á Vinh.

Cả hai cùng đứng bên ngoài nhìn họ chơi, đột nhiên Hạo Thần nói – “Sao hắn chấp nhận ly hôn? Sao anh thấy hắn không hề có chút gì là đau khổ mà vẫn có thể vui vẻ như vậy?”

“Anh ấy rất thương Tử Đằng” – Nhược Thi chỉ biết nói như vậy.

“Em có hận anh không? Hận anh chen vào gia đình của ba người?” – Hạo Thần quay qua nhìn cô, tay đưa lên vén mấy sợi tóc giúp cô.

“Em không hận anh, anh đối xử với em thế nào cũng được, dù thế nào em cũng yêu anh, vẫn luôn yêu anh” – Giọng Nhược Thi càng nói càng nhỏ.

“Yêu anh?” – Hạo Thần khó tin, vẻ mặt kinh ngạc – “Ôi Nhược Thi em đừng đùa, bỏ đi 6 năm, quay về cùng chồng con rồi lại nói là yêu anh? Em nghĩ anh là con nít lên 3?”

Nhược Thi vẻ mặt thống khổ, làm sao để anh hiểu, làm sao để anh tin? Anh vẫn là hận mình, không thể chấp nhận mình được nữa sao?

Chơi xong một vòng Tử Đằng chạy lại kéo tay Nhược Thi – “Mẹ à, con muốn đi vệ sinh”

Á Vinh từ xa cũng chạy lại nói – “Để anh dẫn Tử Đằng đi, sao thằng bé cứ thích gọi em”

Nhược Thi bế Tử Đằng lên – “Không sao đâu, em sẽ đưa Tử Đằng đi, anh và Hạo Thần ở đây đợi em”

Tử Đằng trước khi đi còn nói với Á Vinh – “Ba nuôi, con muốn chơi tiếp mấy trò kia, ba nuôi mua vé chờ con ra a”

“Được, ba nuôi sẽ đi mua ngay cho con”

Khi Nhược Thi và Tử Đằng rời đi, Hạo Thần đang đi đến vẻ mặt giận dữ hỏi – “Tại sao Tử Đằng gọi anh là ba nuôi?”

Á Vinh vẻ mặt chán ghét nói – “Làm sao tôi biết được, từ nhỏ đã luôn gọi như vậy rồi, anh thông minh không hiểu được, tôi đây trí tuệ rất tầm thường cũng rất muốn biết đây.”

“Anh giận mặt với tôi?” – Hạo Thần tức giận quát.

“Tử Đằng không phải con của tôi” – Á Vinh nói.

“Vậy ra cô ta có con với người khác?”

Á Vinh chau mày lại – “Anh thật có phải là người không? Chuyện này anh không rõ được sao?”

“Chuyện là thế nào?” – Hạo Thần nắm lấy cổ áo Á Vinh.

Á Vinh khó chịu vì hành động này liền lấy tay hất Hạo Thần ra – “Tự mà tìm hiểu, đó không phải việc của tôi”

“Mẹ à, con đã rửa tay rồi” – Tử Đằng cầm khăn lau tay nói

“Ngoan lắm, chúng ta mau đi thôi”

Lúc này, Linh từ xa đi đến, hôm nay cô mặc một chiếc váy bằng voan đen, lại còn đeo kính râm nữa, cô tiến lại gần Nhược Thi nói – “Thi Thi, gặp chị một chút”

Nhược Thi đang bế Tử Đằng, cảm thấy bà chị này thật rắc rối, sao lại biết hôm nay cô đến đây mà tìm đến chứ - “Chị đừng phiền em nữa, hôm nay em không có tâm trạng cãi nhau với chị.”

Linh không nói nhiều, tay đưa lên một cái, không biết từ đâu xuất hiện mấy tên mặt đồ đen đeo kính đen lại gần cướp lấy Tử Đằng, còn cô thì bị họ bế quặp tay ra phía sau. Tử Đằng hoảng sợ khóc ầm lên liền bị mấy tên áo đen bịt miệng lại đưa đi.

Nhược Thi vì bị đau mà mặt xanh dần – “Chị muốn gì, Tử Đằng không liên quan chuyện này, chị đừng hại nó”

Linh đi đến rồi ngồi xuống nói với Nhược Thi – “Chị xin lỗi, nhưng hai người sẽ không sao đâu, xong chuyện lần này chị sẽ không quấy rầy em nữa. Mau đưa đi.”

Nhược Thi bị bọn người đó chụp thuốc mê rồi vác lên mang đi, lúc này Linh lấy điện thoại ra bấm một dãy số - “Tôi đã làm xong rồi, phải. ...ông nên giữ lời hứa không làm hại họ, muốn đưa đi đâu thì tùy, từ giờ không liên quan tôi”

Linh tắt điện thoại xong đứng yên một lúc, cô không biết lần này làm đúng không, nhưng quả thật nếu cô không làm vậy thì chẳng phải những gì mà cô phải hy sinh trong mấy năm qua đều bị mất chỉ vì sự trở lại của Nhược Thi sao? Để có được những thứ mình muốn, thì phải bất chấp mọi thủ đoạn. Điều mà Linh có thể đảm bảo chính là họ sẽ an toàn, cuối cùng suy nghĩ xong, vẫn cho là mình đã đúng. Linh rời đi.

Ở một nơi nào đó trong khu vui chơi, hai người đàn ông không còn làm mặt lạnh với nhau nữa mà cùng nhau chạy khắp nơi tìm kiếm Nhược Thi cùng Tử Đằng. Điện thoại của cô cũng không liên lạc được, cuối cùng Hạo Thần gọi điện thoại phái người đến cùng đi xung quanh tìm.

Á Vinh sau khi chạy tới vòng, gặp lại Hạo Thần nói – “Tôi nghĩ là có chuyện gì rồi, họ chắc đã không còn ở đây, tôi nghĩ chúng ta lái xe đi tìm thôi”

Hạo Thần nói – “Chết tiệt, đúng là không làm người ta yên tâm được 1 giây mà”

Cả hai cùng chạy ra xe, hai người chạy hai hướng khác nhau cùng tìm hai mẹ con.

28. Chương 28

Tại một căn biệt thự với cánh cổng sắc cao và nhọn, bên trong được bố trí nhiều vệ sĩ, từ ngoài nhìn vào thật khiến người ta không dám đến gần, chỉ sợ bị khí thế nơi đó bức chết.

Nhược Thi được nhốt trong một căn phòng trống, không hề có vật dụng gì trang trí, chỉ là một căn phòng, bên cạnh là Tử Đằng như đang ngủ say, dần có lại ý thức, Nhược Thi từ từ mở mắt ra rồi quan sát xung quanh, cô và Tử Đằng không bị trói, Nhược Thi khẽ gọi Tử Đằng dậy, cô xem xét trên người Tử Đằng không có vết thương gì thì mới yên tâm.

“Mẹ à, con sợ lắm, sao chúng ta lại ở đây?” – Tử Đằng thút thít nói

Nhược Thi ôm Tử Đằng vào lòng, cô cũng sợ lắm nhưng cố gắng an ủi con – “Tử Đằng đừng sợ, đã có mẹ ở cạnh con, ba sẽ nhanh đến cứu chúng ta”

Cạch – Tiếng cửa phòng được mở ra, bước vào là hai tên mặt đồ đen còn khiên theo một cái ghế đặt ở giữa phòng, tiếp theo đó bước vào là người đàn ông mập mạp, trên tay cầm điều sị gà, hắn bước đến rồi ngồi xuống ghế, chân trái gác lên chân phải, vẻ mặt hắn thích thú nói – “Sao hả? Không ngờ còn được gặp lại tôi?”

Nhược Thi lúc đầu kinh hoàng, rồi cô cố gắng lấy lại bình tĩnh nói – “Thì ra là ông, Lâm Thịnh”

Lâm Thịnh nghe cô gọi tên mình thì cười càng thêm đắc ý – “Hắc hắc, ra cô vẫn còn nhận ra tôi à? Xem ra lần này ông trời cũng giúp tôi trả thù các người, hại tôi ở tù lâu như vậy, tôi làm sao cho qua được.”

Nhược Thi như hiểu được mọi chuyện nói – “Vậy mọi chuyện đều do ông làm? Là do ông gây ra vụ việc trong dự án đầu tư lần này, ông còn cùng Linh hợp tác để bắt tôi đến đây?”

“Con đàn bà đó...vì muốn cô biến mất mà không từ thủ đoạn. Nhưng cô ta vẫn là còn chút tình người muốn tôi không hại cô, chỉ tiếc đó không phải tác phong của tôi.”

“Ông thật là hèn hạ”

Lâm Thịnh tức giận dùng chân đạp Nhược Thi văng ra xa – “Chết tiệt, dám chửi ta?”

Tử Đằng chạy đến ôm Nhược Thi, nó hoảng sợ không ngừng khóc – “Mẹ ơi con sợ, mẹ không sao chứ?”

“Tử Đằng ngoan, mẹ không sao, không đau chút nào cả” – Khỏe miệng Nhược Thi rướm máu.

Lâm Thịnh đứng dậy nói – “Đợi tên Quan Hạo Thần tìm đến đây, ta cho các người một lũ chết chung”

Dứt lời hắn cùng mấy tên khác khởi đi, Nhược Thi hơi ngạc nhiên khi hắn không khóa cửa phòng lại, hắn sao có thể quên đi chuyện quan trọng này. Nhược Thi đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, phải rồi, với lực lượng này cửa có mở cô cũng không chạy được. Xem ra giờ chỉ mong cho Hạo Thần sẽ không đến, nếu không anh sẽ không yên được với tên Lâm Thịnh hẹp hòi này.

Sở cảnh sát, phía trước bị bao vây hết bởi mấy chiếc xe đen bóng, những người đi ngang nhìn vào lại nghĩ chắc là do vụ án lớn gì đây. Bên trong, Hạo Thần ngồi đối diện với cảnh sát trưởng Khương.

Khương húp một ngụm cà phê, chau mày lại nói – “Xin cậu đừng có gây rối nữa, một mình cậu đến cũng đủ rồi dẫn nhiều người đến như vậy làm gì? Sợ bên tôi không đủ nhân lực sao?”

“Là do cậu không tiếp diện thoại của tôi, nên tôi mới phải dùng đến biện pháp mạnh thôi”

Khương ung dung nói – “Cậu mà điện tôi thì chẳng có gì tốt lành cả, không giết người thì cũng là án kinh tế, tôi vẫn còn một đống hồ sơ về cậu chưa giải quyết xong, nếu cậu coi tôi là bạn thì xin có gì cứ trực tiếp đến trung ương mà khai báo”.

Hạo Thần tay gõ nhịp nhàn trên bàn nói – “Cậu những lời này mà được xem là của một cảnh sát trưởng sao? Tôi có đóng thuế đấy, cậu có trách nhiệm chút đi.”

Khương dùng tay xoa xoa thái dương nói – “Được rồi lại là chuyện gì đây?”

“Nhược Thi và con cô ấy mất tích rồi, cậu điều tra xem, còn nữa...Lâm Thịnh hắn lúc này thế nào, tôi muốn cậu cung cấp thông tin của hắn cho tôi. Trước đây chẳng phải ra tù hắn vẫn còn tù treo sao? Hắn là bên cậu quản lý hắn”

Khương hơi ngạc nhiên – “Lâm Thịnh sao? Mà lại liên quan Tô Nhược Thi, cậu cho tôi xin” – Khương thành khẩn nói, cô gái này so với Hạo Thần còn rắc rối hơn, bản thân cũng là nạn nhân nên nghe đến 3 chữ này là lại thấy rùng mình.

“Tôi biết hắn là giám đốc công ty xây dựng bên Anh, lần này vụ án tham ô trong dự án của chúng tôi có thể hắn là chủ mưu, cũng có thể hắn cho người bắt cóc Nhược Thi, cậu mà cứ ngồi im, tôi sẽ đốt cái ổ này của cậu”

“Cậu dám?” – Nói xong Khương nghĩ nghĩ thấy đúng là dám, một phòng thí nghiệm đã cháy thì cái sở cảnh sát này có là gì. Khương nói tiếp.

“Thôi được rồi, tôi sẽ lấy hồ sơ của Lâm Thịnh cho cậu xem, cũng sẽ cho người đến sân bay điều tra xem hắn đã về nước chưa.”

Khương đứng dậy đi vào trong, Hạo Thần nhận được cuộc gọi – “Thế nào rồi?”

Thiên La đầu dây bên kia nói – “Đúng như dự đoán, công ty bên đây có vấn đề, ban đầu họ không hề hợp tác nhưng tôi đã liên hệ với Thích tiểu thư đến nên cuối cùng họ cũng cho chúng ta không ít thông tin.”

Hạo Thần nói – “Vậy cậu mau về, tôi có việc khác giao cho cậu.”

“Được, Thích tiểu thư cũng sẽ cùng đi với tôi, cô ấy nói là sẽ đại diện công ty làm rõ việc này.”

“Được”

Phịch – Khương ném tập hồ sơ dày lên bàn. – “Xem đi”

“Sao nhiều như vậy?” – Hạo Thần nhăn mặt.

“Hắn cũng không đơn giản, thời gian trong tù hắn đăng ký học một cái bằng, sau đó còn có biểu hiện rất tích cực, được ra sớm một năm rồi hưởng tiếp tù treo, trong thời gian đó hắn đi làm thêm, kinh doanh, rồi sau một năm hắn xuất ngoại. Từ đó chúng tôi không quản nữa.”

Hạo Thần ngã người ra sau – “Xem ra hắn không đơn giản thật, lên kế hoạch lâu như vậy”

“Giờ thì phiền cậu về cho, để không khí phía trước được thoáng mát một chút, chuyện điều tra tiếp theo có tin tức tôi sẽ gọi cho cậu.”

“Được, cậu nhanh lên cho tôi” - Hạo Thần đứng dậy rời đi.

Dòng xe chạy trên đường thành một hàng, những người xung quanh không khỏi liếc mắt nhìn, không biết có phải nhân vật nổi tiếng nào không mà lại khoa trương như vậy.

Hạo Thần ngồi trong xe, đang nói chuyện điện thoại cùng Cách Cách – “Chuyện gì vậy Tiểu Cách?”

Cách Cách đầu dây bên kia áp ứng, không biết có nên nói hay không – “Cậu à, chuyện của Thi Thi không biết con có nên nói không, chỉ là con nghĩ chắc cũng có liên quan với nhau.”

Hạo Thần liền nói – “Là chuyện gì?” Không chừng có thể cứu được Thi Thi”

Cách Cách nói – “Trước đây việc mà Thi Thi bị bắt cóc chắc cậu vẫn còn nhớ. Thật ra lúc đó bọn bắt cóc có đưa cho chị Linh tờ giấy để cậu liên lạc với họ nhưng chị Linh đã làm như không biết gì, con nghĩ chuyện lần này không chừng chị ấy cũng có liên quan, vì ngay từ đầu chị ấy đã không muốn Thi Thi xuất hiện bên cạnh cậu...”

“Được rồi Tiểu Cách, cháu ở đâu? Cậu sẽ đến đón, chúng ta cùng đến tìm Linh”

“Con đang ở văn phòng, cậu đến trước công ty của con đi”

“Ừm, chạy nhanh lên, đến công ty M”

Bar Lạc Hoa

Hiện tại bar vẫn chưa mở cửa, Hạo Thần cùng Cách Cách đi vào bằng cửa sau đi thẳng đến phòng làm việc của Linh.

RẦM – Hạo Thần đẩy mạnh cửa, Cách Cách theo sau bước vào.

Linh đang ngồi trước màn hình máy tính bị giật mình, cô vội đứng dậy đi về phía Hạo Thần, khoác tay anh nói – “Thần, sao đột nhiên anh lại đến? Cả Cách Cách nữa, có chuyện gì sao?”

Hạo Thần rút tay lại, dùng hết sức bóp chặt cổ tay Linh – “Thi Thi mất tích, có liên quan em đúng không?”

“Buông ra, anh làm em đau” – Linh hoảng sợ rút tay lại nhưng không được, Hạo Thần càng dùng thêm sức.

“Nói mau, anh vẫn đang cho em cơ hội để hối cải, nếu không biết nắm bắt thì anh sẽ không tử tế với em nữa.”

Giọng Linh bắt đầu run, mắt thì đã ướt – “Tình cảm hơn mười năm mà anh có thể vì Thi Thi đối xử với em thế này sao?”

“Tình cảm hơn mười năm? Vậy em có muốn tôi tính sổ luôn chuyện em bỏ tôi mà đi lấy người khác không? Gần em lâu như vậy, tôi thật không tin được em thật nhiều mưu kế.”

Linh gào lên – “Phải, em chính là như vậy đó, anh vì sao cứ phải là Tô Nhược Thi thì mới được? Em chỉ không muốn mất anh.”

Hạo Thần nắm chặt hai vai Linh nói – “Nói cho anh biết, Thi Thi đang ở đâu? Nếu em chịu nói mọi chuyện, anh sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra, em vẫn sẽ là người bạn hiểu anh nhất, Tiểu Minh vẫn sẽ là con nuôi của anh, mau nói cho anh biết”

Linh quệt đi nước mắt, nhìn thẳng Hạo Thần nói – “Em không biết gì hết”

Hạo Thần trừng mắt, anh buông Linh ra để cô ngồi bệt dưới đất – “Các người vào đây”

Lập tức một vài tên vệ sĩ bước vào, Hạo Thần nói – “Cô ta thưởng cho các cậu, đừng chơi chết người là được, xong thì bán vào cái bar nào đó cũng được”

Linh kinh ngạc, toàn thân run rẩy – “Anh dám...?”

Cách Cách không đứng yên nhìn nữa, cô chạy đến lay mạnh Linh – “Chị Linh, hãy thức tỉnh đi, cậu và Thi Thi là yêu nhau thật lòng, Thi Thi cũng là người bạn thân nhất của em, xin chị hãy nói ra tung tích của Thi Thi, cũng coi như là cứu chị đó.”

Linh đứng dậy hơi chao đảo, cô dựa vào Cách Cách – “Thần, anh thật muốn như vậy? Anh không còn cần em nữa sao?”

Hạo Thần đứng quay lưng lại, giọng nói lạnh lùng dứt khoát – “Không cần nữa”

Linh nghe vậy liền thất thần, ngã về phía sau nhưng liền được Cách Cách đỡ lại, Linh nói – “Em sẽ cùng anh đến chỗ của Thi Thi”

“Lâm tiên sinh, đột nhiên có một nhóm người không biết thuộc băng nhóm nào tấn công vào kho hàng của chúng ta gần bến cảng, hiện tại chúng ta không đủ người để chống lại.” – Một người thanh niên vội vàng chạy vào văn phòng của Lâm Thịnh báo cáo tình hình.

Lâm Thịnh tức giận đập bàn – “Cái gì, trước giờ đâu có loại chuyện này xảy ra, bọn nào mà to gan như vậy?”

Người thanh niên nói tiếp – “Không biết là chúng làm việc cho ai, giờ Lâm tiên sinh quyết định thế nào?”

Lâm Thịnh xoay cái ghế đang ngồi nói – “Cậu cùng một nửa anh em đến đó tiếp ứng”

“Nhưng nếu điều đi một nửa, vậy việc canh gác ở đây sẽ bị nới lỏng, nếu tên Quan Hạo Thần đó mà đến thì ...”

Lâm Thịnh tức giận quát – “Cậu biết vậy thì đi nhanh rồi trở về cho tôi, đừng có đứng có nhiều lời, hàng ở bến cảng phải giữ lại, đó là tất cả những thứ tôi có không thể để bị lấy mất được”

“Tôi rõ rồi Lâm tiên sinh” – Người thanh niên nói xong cúi người đi ra ngoài.

29. Chương 29

Lâm Thịnh tức giận hất đổ mọi thứ trên bàn xuống đất, hấn quát – “Mẹ nó, ở đâu ra cái bọn khốn kiếp đó.”

Rất nhanh người thanh niên làm theo lời Lâm Thịnh, một nửa vệ sĩ đã được đưa đi, giờ trong căn biệt thự đã thưa thớt người hơn. Nhược Thi đứng trong phòng nhìn ra cửa sổ không biết là đã xảy ra chuyện gì, cô phân vân lo lắng, có phải Hạo Thần đến không, có phải đã xảy ra chuyện gì với anh rồi không.

Ở bến cảng, một dãy xe đen bóng được đậu ngay hàng, Hạo Thần ngồi cùng Linh và Cách Cách trong một chiếc xe, bên ngoài là bọn đàn em của Lâm Thịnh đều đã bị cảnh sát khống chế.

CST Khương đang đứng quan sát những người khác đem số hàng lậu của Lâm Thịnh lên xe thì nhận được cuộc gọi – “Thật sao? Đang đến à? Được, tôi biết rồi”

Hạo Thần từ trong xe bước ra nói – “Có chuyện gì?”

Khương đắc ý nói – “Hắn đã mắc bẫy, hiện tại bọn đàn em của hắn đang đến. Ở đây cứ giao cho tôi, cậu đến chỗ của Lâm Thịnh đi.”

“Được, cẩn thận” – Hạo Thần đặt tay lên vai Khương rồi rời đi.

Lâm Thịnh tâm tình không vui, lại không có tin tức gì từ bên cạnh, hắn đang ngồi tựa lưng vào ghế sofa thì một tên đàn em đập cửa xông vào – “Lâm tiên sinh, chúng ta bị đột kích, hiện tại bên ngoài đã bị khống chế rồi.”

Nghe vậy Lâm Thịnh liền bật dậy, hắn quát – “Mẹ kiếp, chắc chắn là tên Quan Hạo Thần”

Ở trên phòng Nhược Thi cuối cùng cũng hiểu được tình hình – “Tử Đằng, mau đi theo mẹ”

“Sẽ không sao chứ mẹ, nếu bị phát hiện, mẹ có lại bị người xấu đánh không?”

“Sẽ không, chúng ta mau đi”

Nhược Thi lén lút dẫn Tử Đằng đi ra ngoài, lúc này Lâm Thịnh đang đứng quay lưng lại nên không phát hiện, một tên đàn em liền la lên – “Muốn trốn à?”

Lập tức mọi sự chú ý đều dồn về Nhược Thi, cô vội bế Tử Đằng lên rồi chạy ra cửa sau.

“Mau bắt chúng lại” – Lâm Thịnh rút cây súng bên hông ra rồi chạy theo.

“Mẹ ơi Tử Đằng sợ”

“Đừng sợ, ba đang ở ngoài đợi chúng ta, ra ngoài rồi chúng ta sẽ an toàn.”

Hành lang lúc này đã vắng người do người của Hạo Thần đều đã khống chế hết. Cánh cửa được bật ra, cuối cùng Nhược Thi cũng nhìn thấy được gương mặt quen thuộc.

“Thần”

“Ba ơi” – Tử Đằng cũng gọi theo.

Hạo Thần quay người lại liền chạy đến ôm lấy Nhược Thi và Tử Đằng. – “Em không sao chứ?”

Nhược Thi cả người run rẩy, chỉ còn biết lắc đầu. Lâm Thịnh và bọn đàn em lúc này mới chạy đến, nhìn thấy con tin không còn nữa, Lâm Thịnh giờ hòng súng lên hướng bọn họ mà bắn.

“Thần à” – Linh gọi to, lập tức chạy đến ôm lấy Hạo Thần

Bằng – Tiếng súng vang lên, máu cũng chảy xuống, Lâm Thịnh và bọn đàn em lập tức bị các hòng súng khác chia vào.

“Linh, sao em ngốc vậy” – Hạo Thần đỡ lấy Linh.

“Em cuối cùng cũng có thể làm được điều gì đó cho anh rồi, em không phải vô dụng, đúng không?” – Lúc này ánh mắt Linh chua xót.

“Ai nói em vô dụng? Em đừng nói nữa, anh đưa em đến bệnh viện”

Linh liền kéo Hạo Thần lại – “Không cần đâu, em biết em sẽ đi ngay thôi, Thi Thi... chị xin lỗi”

“Chị đừng nói nữa, chúng ta đến bệnh viện, chị sẽ không sao đâu, chị còn phải chăm sóc Tiểu Minh nữa”

Linh lắc đầu – “Gian Hùng đến rồi, chị phải đi cùng anh ấy, Tiểu Minh nhờ anh chăm sóc, xin anh đừng bỏ rơi nó”. Linh phun ra một ngụm máu tươi rồi mất nhắm lại.

“Linh, Linh” – Hạo Thần gọi tên cô, lắc mạnh thân thể cô nhưng vẫn không thấy có phản ứng.

“Thần à, chị ấy đi rồi” – Nhược Thi giọng run run nói.

Hạo Thần bế Linh đứng dậy nói – “Chúng ta đi trước, Lâm Thịnh thì để Khương đến rồi giải quyết.”

Linh được an táng xong, Hạo Thần quyết định nhận Tiểu Minh làm con nuôi, Lâm Thịnh thì bị phán tội 20 năm tù, ở tuổi của hắn chỉ là không biết có sống được thêm 20 năm nữa không.

Cuối cùng, chuyện cần giải quyết vẫn là Nhược Thi và Tử Đằng.

Sau khi dùng cơm tối, Nhược Thi đưa Tử Đằng về phòng ngủ rồi đi đến phòng của Hạo Thần – “Anh muốn nói gì với em?”

“Mấy ngày nay anh bận nhiều việc nên chưa hỏi em, lần trước khi em bế Tử Đằng chạy ra ngoài, sao nó lại gọi anh là ba?”

Nhược Thi hơi lùi lại phía sau, cô cứ nghĩ là lúc đó hỗn loạn anh không nghe thấy – “Có...có sao? Anh chắc là nghe nhầm rồi”

Hạo Thần kéo Nhược Thi lại ngồi trên đùi mình.

“Vậy anh đưa Tử Đằng đi xét nghiệm, đến lúc đó em hết chối cãi”

Nhược Thi chỉ cú đầu, Hạo Thần nói tiếp – “Tại sao giấu anh? Tử Đằng là con anh mà”

“Vì trước đây em rời đi, không muốn anh biết đến Tử Đằng vì không muốn anh lại thêm đau khổ thôi”

“Anh vui còn không hết, ai nói đau khổ hả?”

“Là Hoàn Nghiên, anh ấy nói lúc em biến mất anh đã sụp đổ rồi, nếu để anh biết đến sự tồn tại của Tử Đằng không chừng anh lại sụp đổ thêm lần nữa.”

Hạo Thần lập tức chau mày lại – “Hoàn Nghiên? Vậy cậu ta biết ngay từ đầu sao?”

“Là anh ta giúp em thoát chết và đưa em ra sân bay, dù sao cũng đã cứu em và Tử Đằng, anh cũng đừng làm khó anh ấy.”

“Cái tên đó vẫn còn để bụng chuyện cái phòng thí nghiệm đây mà, nhưng vì có em làm hậu thuẫn, thôi được anh không tuy cứu nữa. Nhưng em phải bù lại cho anh mới được”

Nhược Thi ngơ ngẩn hỏi – “Bù cái gì cho anh?”

“Sáu năm bị cấm dục, giờ anh phải đòi lại hết” – Hạo Thần khê cười nói.

Nhược Thi nghe vậy liền đỏ mặt đánh tới tấp vào người anh – “Đáng ghét, anh chỉ biết chuyện đó thôi sao.”

Ngày này rồi cũng đến, chỉ là chậm hơn so với những người khác. Tử Đằng mặc một bộ vest màu đen, trên cổ được thắt cái nơ màu đỏ xinh xắn, nhưng biểu tình trên mặt có vẻ không được vui, thấy vậy Hàn Cách liền hỏi – “Tử Đằng, hôm nay là hôn lễ của ba mẹ sao mặt cứ nhăn lại vậy?”

Tử Đằng thấy cuối cùng cũng có người quan tâm mình nên bĩu môi kể tội – “Mẹ với ba cứ đi cùng nhau, chẳng thèm nhìn con nữa”

Hàn Cách liền phì cười, lấy tay xoa đầu nó nói – “Ai bảo không ai thèm nhìn, chẳng phải đang ở cùng dì sao, còn có Thi Tiên chơi cùng con sao?”

“Con không thích, mẹ không biết nghĩ gì mà sao cứ bắt con ở cùng con bé đó”

Nghe vậy Hàn Cách liền nhéo má của Tử Đằng – “Không được khi dễ cục cưng của dì biết chưa?”

“A đau mà, dì bắt nạt con”

Từ xa Nhược Thi và Hạo Thần đi đến, dạo gần đây đúng là Nhược Thi cứ bắt Hàn Cách trông coi Tử Đằng giúp, Hạo Thần thấy lạ nên hỏi – “Nếu em muốn thì chúng ta có thể thuê bảo mẫu, không cần phiền Cách Cách, một Thi Tiên cũng đủ phiền nó chết rồi”

“Em chỉ muốn Tử Đằng sẽ thân hơn với Thi Tiên, dù sao em cũng rất thích con bé”

Hạo Thần như nghĩ ra điều gì đó – “Chẳng lẽ em muốn chúng là sau này cùng một chỗ sao?”

Nhược Thi đắc ý gật gật đầu thì liền bị Hạo Thần gõ đầu một cái, Thiên La thấy vậy liền bế Thi Tiên lên còn Hàn Cách thì mặt một màu xám xịt. Không hiểu nổi cái cô Nhược Thi này nghĩ gì nữa.

Hạo Thần nói – “Em đúng là không có não mà, Cách Cách là cháu của anh, Thi Tiên cũng gọi anh một tiếng là ông cậu, vậy em nghĩ xem quan hệ của Tử Đằng và Thi Tiên là gì mà muốn chúng ở cùng một chỗ hả? Còn con nữa Cách Cách, sau này phải gọi Tử Đằng là anh”

“Gì chứ, chỉ mới 6 tuổi, con không chịu” – Hàn Cách phản đối nhưng nghe không có uy cho lắm.

Cuối cùng Nhược Thi cũng hiểu ra, cô liền cúi đầu cảm thấy vô cùng xấu hổ, ôm chầm lấy Tử Đằng – “Tử Đằng mẹ xin lỗi, mẹ sai rồi”

Hạo Thần tiến đến bế Tử Đằng lên – “Được rồi, chúng ta vào trong thôi”

Nhược Thi đứng dậy khoác tay Hạo Thần, cả ba người cùng tiến vào trong chào hỏi khách mời.

Ở một góc khác trong lễ đường, một cặp vợ chồng trẻ đang đứng, người vợ thì cứ càu nhàu chồng mình.

Hoàn Nghiên trầm nghĩ, tuy Hạo Thần không khó dễ hấn, nhưng hấn đem mọi chuyện nói với Như Mộng thì thà để hấn khó dễ còn hơn. Tên Quan Hạo Thần này vẫn là quá cao tay đi.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-khong-de-dau>